#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NORA ROBERTS

La noapte și întotdeauna

Nora Roberts

LA NOAPTE ȘI ÎNTOTDEAUNA

Editura MIRON
București, 1998

Tonight and Always
Seria: Silhouette Intimate Moments (SIM) - 12
Nora Roberts
Copyright © aug., 1983 Nora Roberts

1

Era asfințitul, acel straniu, aproape mistic interludiu când lumina și întunericul stau într-un echilibru perfect. Peste câteva momente, albastrul blând avea să fie transformat de culorile învăpăiate ale amurgului. Umbrele se alungeau; păsările se linișteau.

Kasey stătea la baza scării care urca spre reședința Taylor. Ridică privirea către coloanele albe, masive, și vechile cărămizi trandafirii cu enorme suprafețe de plexiglas. Trei nivele. Ici și colo, printre draperiile trase se zăreau vag lumini. Casa inspira o anume demnitate bănoasă. Bani vechi, mândrie inerentă.

Impresionant, își spuse ea, lăsându-și din nou ochii să cutreiere în sus și-n jos edificiul. Avea, totuși, un anumit stil. Sub camuflajul crepusculului, casa părea aproape senină.

Ridicând un inel mare de alamă, Kasey bătu cu el în ușa groasă de stejar. Zgomotul reverberă bubuitor prin semiîntuneric. Zâmbi auzindu-l, apoi se întoarse să vadă tonurile sângerii ce inundau treptat cerul. Deja, era mai mult noapte decât zi. În spatele ei, ușa se deschise. Răsucindu-se, Kasey văzu o negresă scundă, cu uniformă neagră și șorț alb.

„La fel ca în filme”, conchise ea și surâse iarăși. La urma urmei, putea totuși să fie o aventură.

— Bună.

— Bună seara, doamnă, o salută servitoarea, politicoasă, stând în mijlocul ușii ca garda unui palat.

— Bună seara, răspunse și Kasey, amuzată. Cred că domnul Taylor mă așteaptă.

— Domnișoara Wyatt?

Nehotărâtă, servitoarea o studie. Nu schiță nici un gest de a o pofti în casă.

— Cred că domnul Taylor vă aștepta mâine.

— Da, mă rog, am venit astă seară.

Continuând să surâdă, Kasey trecu pe lângă servitoare, intrând în holul principal.

— Poate ar trebui să-l anunți că am sosit, propuse ea, întorcându-se să privească lung un policandru cu trei rânduri de brațe care-și revărsa lumina pe mochetă.

Privind-o prudentă, servitoarea închise ușa.

— Dacă sunteți amabilă să așteptați aici, îi indică ea un fotoliu Louis XVI. Îl voi informa pe domnul Taylor despre sosirea dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Atenția îi fusese atrasă deja de un autoportret al lui Rembrandt. Servitoarea se îndepărtă fără zgomot.

Kasey studie Rembrandt-ul, apoi trecu la următorul tablou. Renoir. „Locul ăsta e ca un muzeu", comentă ea în gând, continuând să străbată agale holul și să privească picturile ca și cum s-ar fi aflat într-o galerie de artă. Pentru Kasey, astfel de opere de artă erau asemenea proprietății publice - de respectat, de admirat și, mai cu seamă, de văzut. „Mă întreb dacă locuiește într-adevăr cineva aici", reflectă ea, plimbându-și degetul peste o ramă groasă, aurită.

Murmurul de voci îi captă atenția. Instinctiv, înaintă în direcția sunetului.

— E una dintre principalele autorități asupra culturii amerindiene, Jordan. Ultimul ei articol a fost extrem de lăudat. La numai douăzeci și cinci de ani, este de-a dreptul un fenomen în cercurile antropologice.

— Sunt perfect la curent, Harry, altfel n-aș fi acceptat sugestia ta de a colabora cu mine la cartea asta.

Jordan Taylor învârtea în cupă un Martini înainte de cină. Bău încet, contemplativ. Băutura era seacă, perfectă, doar cu un iz de vermut.

— Mă întreb uneori cum vom trece peste următoarele câteva luni. Domnișoarele bătrâne de profesie mă intimidează și nu sunt tovarășele mele de viață favorite.

— Nu o tovarășă de viață îți cauți, Jordan, îi aminti celălalt bărbat, culegând măslina din propriul lui pahar. Cauți o expertă în cultura amerindiană. Asta ai căpătat.

Înghiți măslina.

— Tovarășele de viață îți pot distrage atenția.

Cu o strâmbătură, Jordan Taylor puse jos paharul. Era neliniștit, fără a ști de ce…

— Nu prea cred că domnișoara Wyatt o să-mi distragă atenția.

Își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor croiți impecabil, privindu-și prietenul cum dădea paharul pe gât.

— Mi-am format un portret compozit: păr de culoarea mâlului, strâns în jurul unei fețe osoase, ochelari cu rame groase și lentile de trei degete, cocoțați pe un nas proeminent. Costume de bun-simț, pentru a-i accentua lipsa de siluetă și pantofi ortopedici măsura zece.

— Măsura șase.

Amândoi bărbații se întoarseră spre ușă, mirați.

— Bună seara, domnule Taylor, salută Kasey, intrând; traversând

încăperea, îi întinse mâna lui Jordan. Iar dumneavoastră trebuie să fiți doctorul Rhodes. Am corespondat destul de mult în ultimele câteva săptămâni, nu-i așa? Mă bucur să vă întâlnesc.

— Da, bine. Eu…

Sprâncenele stufoase ale lui Harry coborâră.

— Sunt Kathleen Wyatt, îi adresă ea un surâs orbitor, înainte de a reveni spre Jordan. După cum vedeți, nu-mi strâng părul în jurul feței. Probabil că n-ar sta strâns nici dacă aș încerca.

Și trase de una dintre șuvițele libere care-i înconjurau chipul.

— Și nici de culoarea mălului nu prea e, continuă ea, mai încet, nuanța asta e numită în general blond-ca-fraga. Fața mea nu e deosebit de osoasă, deși am într-adevăr niște pomeți destul de drăguți. Aveți un foc?

Căută o țigară în poșetă, după care îl privi pe Harry Rhodes, în așteptare. Acesta cotrobăi prin buzunare și-și găsi bricheta.

— Mulțumesc. Unde rămăsesem? A, da, continuă ea, înainte ca vreunul dintre cei doi să fi putut vorbi. Port într-adevăr ochelari la citit - când mi-i găsesc - dar mă îndoiesc că la asta v-ați referit, nu-i așa? Ia să vedem, ce v-aș mai putea spune? Pot să iau loc? Mă omoară picioarele.

Fără a aștepta răspunsul, alese un scaun tapițat cu brocart auriu. Se opri un moment, scuturându-și țigara într-o scrumieră de cristal.

— Știți deja ce număr port la pantofi.

Rezemându-se de spătar, îl privi pe Jordan Taylor drept în față, cu ochii ei verzi.

— Ei, domnișoară Wyatt, spuse el după un timp. Nu știu dacă să-mi cer scuze sau să aplaud.

— Aș prefera să beau ceva. Aveți tequila?

Dând din cap, Taylor se îndreptă spre bar:

— Cred că tequila, nu; merge un vermut?

— Ar fi perfect, mulțumesc.

Kasey cercetă încăperea. Era spațioasă și perfect pătrată, cu lambriuri de esență bogată și furnituri masive de brocart. Un șemineu de marmură cu încrustații complicate domina un perete. În oglinda cu ramă de mahon agățată deasupra se reflectau porțelanuri de Dresda. Covorul era gros, draperiile grele.

„Prea formal," își spuse ea, observând eleganța structurată. Ar fi preferat ca draperiile să fie trase larg sau, mai bine, scoase complet și înlocuite cu ceva mai puțin sumbru. Probabil că sub mochetă se afla o splendidă podea de esență tare.

— Domnișoară Wyatt, îi atrase din nou privirea Jordan asupra lui, oferindu-i paharul.

Ochii li se întâlniră, cu curiozitate reciprocă, după care o mișcare în ușă le distrase atenția.

— Jordan, Millicent mi-a spus că a sosit domnișoara Wyatt, dar probabil că s-a rătăcit prin… oh.

Femeia care intrase cu pas lunecos în cameră se opri la vederea lui Kasey.

— Dumneavoastră sunteți Kathleen Wyatt?

Cu aceeași nehotărâre pe care o manifestase și servitoarea, o măsură pe tânăra îmbrăcată în pantaloni gri și bluză de culoare albastru-păun strălucitoare.

Kasey sorbi din pahar, zâmbind.

— Da, eu sunt.

O cercetă la rândul ei pe eleganta doamnă din înalta societate. Mama lui Jordan Taylor, Beatrice Taylor, era machiată cu multă grijă, impecabil de manierată și îmbrăcată cu mult stil. Beatrice Taylor știa cine și ce era, își spuse Kasey.

— Vă rog să mă iertați pentru confuzie, domnișoară Wyatt. Nu vă așteptam decât pe mâine.

— Mi-am organizat treburile mai repede decât mă așteptasem, răspunse Kasey, luând încă o înghițitură. Am prins un avion care decola mai devreme.

Surâse din nou.

— Nu văd ce rost ar avea să pierdem timpul.

— Desigur, se încreți un moment fața lui Beatrice. Camera dumneavoastră e pregătită.

Se întoarse spre fiul ei:

— Am instalat-o pe domnișoara Wyatt în camera Regency.

— Lângă Alison? se întrerupse Jordan din gestul de a-și aprinde țigara, cu o privire spre mama lui.

— Da. M-am gândit că poate domnișoarei Wyatt i-ar face plăcere compania ei. Alison e nepoata mea, îi explică ea lui Kasey. Locuiește la noi de când au murit fiul și nora mea, acum trei ani. Pe-atunci, avea abia opt, sărăcuța de ea.

Reveni cu atenția la Jordan.

— Dacă mă scuzați, mă duc să mă ocup de bagaje.

— Bine, zise Jordan, așezându-se pe canapea, după ce mama lui ieși din încăpere. Poate ar fi cazul să discutăm puțin despre afaceri.

— Desigur.

Kasey își termină vermutul și puse paharul pe masă, lângă ea.

— Preferați un program strict - înțelegeți, ore ferm stabilite? De la nouă la două, de la opt la zece? Sau doriți să ne lăsăm duși de val?

— De val? repetă Jordan, ridicându-și privirea spre Harry.

— Înțelegeți. Val, schiță Kasey un gest descriptiv cu mâinile.

— A, val, dădu din cap Jordan, amuzat; categoric, nu era savanta încorsetată și bătoasă din imaginația lui. Ce-ar fi să încercăm câte puțin din amândouă?

— Perfect! Aș dori ca mâine să parcurgem rezumatul și să observ ceva mai bine ce intenții aveți. Mă puteți anunța asupra căror lucruri doriți să ne concentrăm la început.

Kasey îl studie un moment pe Jordan, în timp ce Harry își mai turna un Martini. „Foarte atrăgător”, decise ea, „într-un stil oarecum fin, la Wall Street. Păr frumos; frunte luminoasă, cu o umbră de bronz. Probabil că mai iese când și când din muzeul ăsta, ca să-l prindă soarele,” își mai spuse ea, deși se îndoia că ar fi fost un mare amator de plajă. Întotdeauna îi plăcuseră ochii albaștri la bărbați, iar ai lui Jordan aveau o nuanță foarte închisă. Și, își mai spuse ea, erau foarte șireți. Chip slab. Oase solide. Se întrebă dacă avea cumva puțin sânge de Cheyenne în vene. Structura craniului era extrem de asemănătoare. Hainele și manierele sofisticate erau descumpănite de o anume senzualitate în jurul gurii. Îi plăcea contrastul. Era clădit ca un jucător de tenis, medită ea. Umeri lați, talie suplă, mâini puternice. Se vedea clar că apela la un croitor exclusiv și conservator. Mare păcat, își spuse Kasey din nou.

„Dar ia seama,” se temperă ea, „aici e mai mult decât se vede cu ochiul liber.” Avea senzația că sub sofisticarea rece se ascundea un temperament inflamabil. Știa, din lectura cărților lui, că era inteligent. Singurul defect pe care i-l găsise operei sale consta într-o anume răceală.

— Sunt sigură că vom colabora foarte bine, domnule Taylor, îi spuse ea. Abia aștept să începem. Sunteți un scriitor foarte bun.

— Vă mulțumesc.

— Nu-mi mulțumiți, n-am avut nici o contribuție, zâmbi Kasey.

Buzele lui Jordan se arcuiră într-un răspuns instinctiv, în timp ce se întreba în ce s-o fi băgat.

— Mă bucur foarte mult să am ocazia de a vă ajuta în munca de documentare, continuă ea. Cred că de fapt dumneavoastră ar trebui să vă mulțumesc, domnule doctor Rhodes, pentru că i-ați propus numele meu.

Privirea ei se abătu spre Harry, întâlnindu-i ochii.

— Păi, știți, acreditările dumneavoastră… au fost impecabile, se bâlbâi Harry, încercând să stabilească legătura între Kathleen Wyatt cea ale cărei articole le citise și sfârleaza zveltă, cu păr buclat, care-i zâmbea. Ați absolvit *magna cum laudae* la Universitatea Maryland?

— Întocmai. Am terminat antropologia la Maryland, apoi mi-am luat masterul la Columbia. Am lucrat cu domnul doctor Spalding în expediția dumnealui din Colorado. Cred că articolul scris pe acel subiect a atras atenția dumneavoastră.

— Scuzați-mă, domnule, interveni servitoarea negresă, din ușă. Bagajele domnișoarei Wyatt au fost duse în camera dumneaei. Doamna Taylor a sugerat că poate ar dori să se odihnească puțin

înainte de cină.

— Voi sări peste cină, mulțumesc, i se adresă Kasey direct servitoarei, revenind apoi spre doctorul Rhodes. Am să urc, totuși. Voiajele mă obosesc. Bună seara, domnule doctor Rhodes. Cred că ne vom vedea destul de des, în următoarele câteva luni. Ne revedem mâine dimineață, domnule Taylor.

Și ieși la fel cum intrase, lăsându-i pe amândoi cu privirile după ea.

— Ei, Harry…

Lui Jordan i se părea că aproape putea simți camera liniștindu-se la loc.

— Ce spuneai adineauri despre distragerea atenției?

După ce o urmă pe servitoare la etaj, Kasey se opri în ușa camerei. Rozuri și auriuri pale dominau concepția coloristică. Perdele trandafirii pe pereți albi ca stridia; perne aurii și roz decorau fotoliile Regency cu încrustații ornamentale. Văzu o măsuță de toaletă cu tăblie aurie și un alcov tapițat cu pluș de un trandafiriu mai închis. Patul era enorm, cu baldachin, perdele și cuvertură de satin.

— Doamne sfinte! murmură ea, trecând pragul.

— Poftim, domnișoară?

Se întoarse spre servitoare, cu un zâmbet:

— Nimic. Grozavă cameră.

— Baia e pe-acolo, domnișoară Wyatt. Doriți să v-o pregătesc?

— Să-mi pregă… nu, râse ea stingherită, neputându-se stăpâni. Nu, mulțumesc… Millicent, așa e?

— Da, domnișoară. Prea bine, domnișoară. Dacă aveți nevoie de ceva, formați 9 la telefonul interior.

Millicent se strecură tăcută pe ușă, închizând-o cu grijă în urma ei.

Lăsându-și poșeta pe pat, Kasey începu să exploreze odaia.

După părerea ei, era întru totul prea roz și prea imaculată. Se hotărî să ignore acest lucru, petrecând cât mai puțin timp posibil între pereții ei. În plus, era prea obosită, după atâtea avioane și taxiuri, ca să-i mai pese unde dormea acum. Începu să-și caute cămașa de noapte pe care se părea că Millicent o vârâse într-un birou.

— Intră, răspunse ea, când se auzi o bătaie în ușă.

Continuă să scotocească prin lenjeria împăturită cu grijă. Ridică ochii spre oglindă.

— Bună. Probabil că tu ești Alison.

Văzu o fetiță înaltă și subțire, într-o rochie scumpă, croită simplu. Părul lung și blond îi era pieptănat cu grijă și legat la spate într-o bentiță. Avea ochii mari și negri, dar expresia lor nu era nici fericită, nici tristă. Kasey simți un freamăt de milă.

— Bună seara, domnișoară Wyatt, sparse Alison tăcerea, fără însă a se îndepărta de prag. Mă gândeam să mă prezint, de vreme ce în următoarele câteva luni vom folosi aceeași baie.

— Bună idee, se răsuci Kasey din dreptul oglinzii, privind-o pe Alison direct în față. Deși presupun că oricum am fi dat nas în nas la duș, nu peste mult timp.

— Dacă aveți anumite preferințe pentru orele de baie, domnișoară Wyatt, aș fi încântată să vi le respect.

Kasey se apropie de pat, pentru a-și lăsa acolo cămașa de noapte.

— Nu fac nazuri. Am mai împărțit și altă dată băile.

Se așeză ușurel pe marginea patului, privind cu îndoială baldachinul.

— Voi încerca să nu-ți stau în drum, dimineața. Te duci la școală, bănuiesc.

— Da, anul ăsta urmez cursurile. Anul trecut am avut un preparator. Sunt foarte stresată.

— Așa? înălță Kasey sprâncenele, chinuindu-se să zâmbească. Eu, una, sunt moleșită rău.

Alison se încruntă. Neputându-se hotărî dacă să înainteze sau să se retragă, ezita în ușă.

Kasey îi observă nesiguranța, manierele antrenate cu strictețe, mâinile împreunate cuminte pe talia rochiei scumpe. Își aminti că fetița avea doar unsprezece ani.

— Ia spune-mi Alison, pe-aici cum te distrezi?

— Să mă distrez? făcu Alison un pas, fascinată.

— Da, cum te distrezi? Doar nu poți sta tot timpul la școală.

Își dădu la o parte din ochi o șuviță de păr rebelă.

— Și nici, eu, categoric, nu voi lucra douăzeci și patru de ore pe zi.

— Avem un teren de tenis, se apropie Alison și mai mult. Și piscina, desigur.

Kasey dădu din cap.

— Îmi place să înot, spuse ea, înainte ca Alison să fi putut comenta. Dar la tenis nu mă pricep. Joci?

— Da, eu…

— Excelent. Poate îmi dai și mie câteva lecții.

Ochii ei cutreierară din nou odaia.

— Spune-mi, camera ta e roz?

Alison o privi un moment, încercând să înțeleagă schimbarea de subiect.

— Nu, e decorată în albastru și verde.

— Bună formulă, făcu Kasey o mutră spre draperii. Odată, când aveam cincisprezece ani, mi-am zugrăvit camera în purpuriu. Două luni am avut coșmaruri.

Surprinse ochii care nu clipeau ai lui Alison.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu arătați ca o antropoloagă, izbucni fata, după care i se tăie respirația, speriată de propria-i nepolitețe…

— Nu? își înălță Kasey sprâncenele, cu gândul la Jordan. De ce?

— Sunteți drăguță, murmură Alison, roșind.

— Așa crezi tu?

Kasey se ridică să se privească în oglindă. Își îngustă ochii.

— Uneori, și mie mi se pare, dar de cele mai multe ori găsesc că am nasul prea mic.

Alison îi privea lung imaginea reflectată. Când ochii li se întâlniră în oglindă, ai lui Kasey se luminară într-un zâmbet. Era un surâs lent, cald și atotcuprinzător. Buzele lui Alison, atât de asemănătoare cu ale unchiului ei, se arcuiră într-un răspuns involuntar.

— Acum trebuie să cobor la cină, se retrase ea spre ușă, parcă neîndurându-se să se despartă de zâmbetul acela. Noapte bună, domnișoară Wyatt.

— Noapte bună, Alison.

Întorcându-se, când ușa se închise, Kasey oftă. „Interesant grup," medită ea. Gândurile îi reveniră la Jordan. „Foarte interesant."

Se duse și-și luă iarăși cămașa de noapte, după care și-o trecu alene printre mâini. „Și unde," se întrebă, „e locul lui Kasey Wyatt printre toți ăștia?" Cu un oftat, se așeză în fotoliu. Conversația dintre Jordan și doctorul Rhodes, pe care o surprinsese, fusese mai mult amuzantă decât supărătoare. Dar totuși… Kasey reluă în minte descrierea pe care i-o făcuse Jordan.

„Tipic," hotărî ea. „Concepția tipică a unui necunoscător despre un om de știință care întâmplător este femeie." Kasey era pe deplin conștientă că îl neliniștise pe Harry Rhodes. Un zâmbet îi arcui gura. Bănuia că avea să-l placă. Era un om cumpătat și pretențios, și, reflectă ea, probabil foarte dulce. Cu Beatrice Taylor, însă, altfel stăteau lucrurile. Kasey se întinse în fotoliu, impunându-și să se relaxeze. Între ea și femeia cea vârstnică nu exista nici o punte de legătură, dar, își spuse, cu un dram de noroc, nici animozități n-aveau să apară. Cât despre fetiță…

Kasey închise ochii, începând să-și descheie bluza. Alison. Matură pentru vârsta ei - poate chiar prea matură. Kasey știa ce însemna să-ți pierzi părinții în copilărie. Se creau sentimente de derută, trădare, vinovăție. Greu de înfruntat, pentru un om atât de tânăr. „Cine i-o fi ținând acum loc de mamă? Beatrice?" Clătină din cap. Cumva, nu și-o putea închipui pe eleganta matroană făcând pe mama unei fete de unsprezece ani. Avea grijă ca Alison să fie bine îmbrăcată, sănătos hrănită și excelent de manierată. Kasey simți un al doilea fior de milă.

Și apoi, Jordan. Cu un nou oftat, se săltă atâta cât să-și scoată bluza și pantofii. Nu era un om de care să te poți apropia prea ușor. Kasey nici nu era sigură că o dorea.

Ridicându-se în picioare, își descheie pantalonii și porni spre baie. Ceea ce dorea era să-și folosească studiile sau experiența pentru cartea

lui. Voia să vadă informațiile pe care i le dădea întrebuințate în cel mai bun mod posibil. Ceea ce voia ea, își spuse, dând drumul apei calde cu toată presiunea, era o baie. Orele de zbor cu avionul, precedate de o săptămână de conferințe la New York, o extenuaseră la maximum. Gândul la Jordan Taylor mai avea pur și simplu de așteptat.

„Ziua de mâine," își spuse ea, cufundându-se în cadă, „va sosi destul de curând."

2

Soarele strălucea pe suprafața piscinei în care Jordan își termina cea de-a zecea lungime de bazin. Tăia apa cu mișcări puternice și sigure. Când înota, nu gândea, ci doar își lăsa trupul să se miște de la sine. Ca romancier, avea mult prea des mintea plină de personaje și locuri. Și de cuvinte. Începea ziua limpezindu-și-o cu o activitate fizică.

În dimineața aceea, îi invadase creierul un nou personaj. Kathleen Wyatt. O găsise fascinantă. Nu era deloc sigur că voia să fie fascinat de o colaboratoare. Munca lui avea mare importanță pentru el, iar romanul la care lucra actualmente putea fi cel mai important din cariera sa. Bănuia că poate ar fi fost mai bine dacă domnișoara Wyatt s-ar fi situat mai aproape de femeia din imaginația lui. Concretă era mult prea neliniștitoare.

Când ajunse la marginea piscinei și dădu să se întoarcă pentru încă o lungime, o mișcare îi atrase atenția. Jordan ridică ochii, pentru a vedea vag o față înconjurată de bucle aurii-roșcate.

— Bună.

Ștergându-și apa de pe ochi, Jordan și-i miji în lumina soarelui. Își fixă privirea asupra colaboratoarei sale.

Kasey stătea așezată turcește pe marginea bazinului. Blugii tăiați și tricoul lăsau să i se vadă pielea încă palidă, după luna octombrie petrecută la New York. Îi zâmbi, cu ochii strălucind amuzați. Mult prea neliniștitoare, cugetă el din nou.

— Bună dimineața, domnișoară Wyatt. Te-ai sculat devreme.

— Cred că nu m-am adaptat la schimbarea de fus orar.

Vocea ei, își dădu Jordan seama dintr-o dată, nu era din Est, ci avea un slab accent sudist.

— Am tras o fugă.

— O fugă? repetă el, smuls din gândurile la localizarea accentului.

— Da, fac jogging.

Kasey înălță capul, studiind cerul senin.

— De fapt, alergam încă dinainte de a fi intrat în modă. Chiar dacă mă nemulțumește că acum fac parte dintr-o gloată, nu mă mai pot opri. Dumneata înoți în fiecare dimineață?

— Ori de câte ori pot.

— Eventual am s-o încerc pe asta în schimb. Înotul solicită mai mulți mușchi și nu transpiri.

— Eu nu m-am gândit niciodată la el exact așa.

Se săltă afară din apă și întinse mâna după un prosop.

Kasey îl privi în timp ce se ștergea vioi pe cap. Trupul lui, sclipind de umezeală, era suplu, dur și bronzat. Pe brațe și pe umeri îi palpitau mușchii ca niște odgoane. Părul de pe piept era blond, la fel ca șuvițele mai deschise de pe cap, decolorate din cauza soarelui. Slipul îi stătea strâns pe șolduri. Kasey descoperi că nu se înșelase în privința trupului atletic din costumul conservator. Simți un fior de dorință, dar nu-l luă în seamă. Acela nu era bărbatul cu care să se încurce și nu era nici momentul potrivit.

— Se vede clar că înotul te ține în formă, observă ea.

Jordan se opri un moment.

— Mulțumesc, domnișoară Wyatt.

Își scutură capul și luă un halat flaușat.

Kasey se ridică dintr-o singură mișcare, iute și fluidă. Capul îi ajungea până la bărbia lui.

— Ai dori să începem după micul dejun? Dacă ai altceva de făcut, îți pot parcurge și singură schițele și însemnările.

— Nu, aș dori foarte mult să începem. Ideea de a-ți sonda creierul mă intrigă tot mai mult cu fiecare moment.

— Serios? fulgeră pe fața ei un surâs. Sper că nu vei fi dezamăgit, Jordan. De-acum încolo, am să te numesc Jordan. Tot acolo am fi ajuns, mai devreme sau mai târziu..

Taylor încuviință din cap.

— În nici un caz, zâmbi ea ironică. Nimeni nu-mi spune așa.

— Pot să-ți spun Kathleen?

Îi trebui un moment ca să înțeleagă.

— Atunci, Kasey.

O privi din nou în felul acela profund și iscoditor, care o cam deconcerta. Jordan îi văzu o umbră trecând fugară prin ochi.

— Putem merge la masă? întrebă ea; conchisese că ar fi fost mai simplu să treacă la subiecte practice. Sunt nemâncată de câteva ore.

Kasey și Jordan s-au închis în cabinet imediat după micul dejun. Încăperea era mare, cu rafturi pline de cărți pe pereți. Mirosul de piele veche și lac nou se combina cu cel de tutun. Kasey îl prefera celui din alte părți ale casei pe care le vizitase. Aici, putea zări semne ale producției, deși era o producție scrupulos organizată. Nu existau hârtii împrăștiate, nici teancuri de cărți stivuite precar.

Punându-și pe nas ochelarii mari, cu rame de culoare închisă, Kasey se așeză lângă fereastră, citind însemnările lui Jordan. Avea picioarele goale, iar pe unul și-l legăna alene prin aer, în timp ce parcurgea paginile.

Nu era frumoasă, conchise Jordan. Nu în sensul clasic al cuvântului,

cel puțin. Fața ei, însă, reținea atenția. Când surâdea, părea să se lumineze pe dinăuntru. Ochii parcă ascundeau cine știe ce glumă personală. Era înaltă și clădită băiețește, cu șolduri înguste și picioare lungi.

Un bărbat, își spuse el, ar fi găsit mai degrabă unghiuri decât curbe, când i se strecura în pat. Se încruntă, nemulțumit de direcția în care i-o apucaseră gândurile.

Mișcările ei aveau ceva de mânz - o emoție și o vibrație care-i străbăteau și conversația. Acum, parcă ar fi întrerupt curentul. Tăcea. Avea trăsăturile liniștite. Singura ei mișcare era balansul neglijent al piciorului desculț.

Kasey era pe deplin conștientă că Jordan o studia.

— Ai aici o fascinantă povestire în lucru, spuse ea, spărgând tăcerea și neașteptata vibrație de tensiune sexuală care începuse să se instaleze între ei.

— Mulțumesc, zise Jordan, arcuindu-și o sprânceană.

Simțise și el tensiunea și era la fel de precaut ca ea.

Strângându-și picioarele, Kasey luă o țigară. O ținu absentă între degete, continuând să-l privească în ochi.

— S-ar părea că scrii mai mult despre indienii din câmpii. Par să reprezinte cea mai tipică imagine a indianului american în ochii noștri, deși sunt cei mai atipici dintre toți.

— Așa? se ridică Jordan să-i aprindă țigara pe care continua s-o țină în mână. Las în seama ta lămurirea confuziei și prezentarea unei imagini corecte.

— Ai putea face același lucru cu câteva cărți de referință bine alese, preciză Kasey rezemându-se de spătar. De ce ai nevoie de mine?

Lăsându-se pe spate, Jordan îi aruncă o privire analitică. Ochii lui o parcurseră lent, complet. Avea intenția calculată de a o deconcerta.

— Și nici așa ceva nu era nevoie să ceri tocmai de la New York, comentă sec Kasey. La mine n-ai să vezi bujori feciorelnici, Jordan.

Zâmbi, privindu-i buzele cum se arcuiau în semn de răspuns.

— Uite ce e, spuse ea, pradă unui impuls. Îți voi satisface curiozitatea, după care mi-o poți potoli și tu pe a mea. Sunt antropoloagă profesionistă, nu fecioară profesionistă. Acum, ce anume, exact, vrei de la mine, referitor la actualul tău roman?

— Întotdeauna ești atât de francă?

— Nu întotdeauna, răspunse ea, evaziv; ar fi fost imprudent să devină prea sinceră cu el. Acum, în legătură cu cartea.

— Fapte; detalii despre tradiții, îmbrăcăminte, viața la sat; când, unde și cum.

Se opri și-și aprinse un trabuc subțire, după care o privi pe Kasey printr-o perdea de fum.

— Astea sunt lucruri pe care le pot obține din cărțile de referință.

Dar vreau mai mult. Vreau de ce-urile.

Kasey strivi țigara pe care i-o aprinsese el. Jordan observă că nu trăsese decât două fumuri și pe acelea fără că se îndemne. Avea în ea mai mulți nervi decât lăsase să se vadă.

— Vrei să-ți ofer teorii despre motivele pentru care o cultură s-a dezvoltat într-un anumit mod și de ce a supraviețuit sau a sucombat în fața presiunilor exterioare.

— Exact.

Cu conflictul pe care îl construia și atmosfera potrivită, putea să iasă o carte minunată, își spuse Kasey.

— O.K., zise ea deodată fulgerându-l cu un zâmbet, își coborî ochii spre ai lui. Îți voi face o prezentare generală. Amănuntele concrete le putem identifica din mers.

Peste trei ore, Jordan stătea la fereastră, privind spre piscină. Kasey înota de una singură. Purta un costum dintr-o bucată, mulat pe trup. O privi cufundându-se și plutind peste mozaicul de pe fund.

Înota, constată el, la fel cum le făcea pe toate celelalte - cu izbucniri repezi de energie, intercalate printre momente de calm. Era o alergătoare de sprinturi, nu de cursă lungă.

Kasey ieși la suprafață, se răsuci pe spate, apoi începu să facă pluta. Se gândea la Jordan Taylor, în timp ce privea câteva scame de nori albi ce străbăteau cerul. „E inteligent, conservator, realizat. Incredibil de sexy. De ce mă îngrijorează toate astea?" Își îngustă ochii în soare, lăsându-și gândurile și trupul în voia valurilor. „Ar trebui să fiu foarte mândră că m-a chemat să lucrez cu el. Am fost. Probabil casa e pricina," decise ea, închizând complet ochii. „N-are nici un fir de praf înăuntru. Cum pot unii să trăiască fără praf? Probabil că aparține vreunui club local foarte exclusivist. Presupun că are în viața lui câteva femei de înaltă clasă." Kasey se mustră pe ea însăși și reveni cu fața în jos.

„Precis are bărbați în viața ei," medita Jordan. „Alți oameni de știință, profesori, poate vreun artist, doi, în chinurile creației." Se dojeni singur și plecă de la fereastră.

Kasey ieși din bazin, scuturându-și apa din păr.

„Ei," își zise ea, privind spre un șezlong, „dacă mi-e sortit să trăiesc un timp în bogăție, pot foarte bine să profit." Se trânti în șezlong, lăsând soarele să-i alunge înfrigurarea pielii umede. Ar fi fost câte ceva de spus, despre toate acelea. Piscină personală, teren de tenis privat. Își lăsă privirea să parcurgă enorma întindere de iarbă mărginită de garduri vii, bogate, și de un zid de piatră. Strâmbă din nas. „De discreție avem parte. Mă întreb cât de des iese de-aici." Mintea i se îndreptă din nou spre Jordan. Cu un oftat, Kasey acceptă faptul că, probabil, avea să-i invadeze în continuare gândurile.

Închizând ochii, se lăsă în voia decalajului de fus orar și adormi.

— Poți să te coci, aici.

Kasey deschise încet ochii, încercând să și-i limpezească.

— Bună, îi răspunse ea lui Jordan, cu un zâmbet somnoros.

— Ai tenul foarte deschis. Te poți arde ușor.

Simți unda de nemulțumire din glasul lui și îl studie.

— Ai dreptate, cred.

Își încercă pielea, apăsându-și umărul cu un deget.

— Nu încă.

Apoi, îl privi drept în ochi:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Nu voia să recunoască, nici măcar față de el însuși, că-i fusese greu să se concentreze la lucru, știind că ea era acolo, în apropierea ferestrei lui.

— Mâine, voi fi mai în formă, îi spuse Kasey, crezând că poate era iritat de faptul că-i acordase doar câteva ore. Avioanele mă obosesc. Probabil din cauza altitudinii.

Părul aproape i se uscase, și-și trecu o mână prin el, absentă. Lumina soarelui îl făcea să arate aproape arămiu.

— Ai nevoie de mine?

Jordan o privi gânditor.

— Da, cred că da.

Kasey percepu dublul înțeles și găsi mai înțelept să se ridice în picioare.

— Bănuiesc că nu ne referim la același lucru, zâmbi, păstrând însă distanța.

Jordan făcu un pas către ea, spre surprinderea amândurora. Pradă unui impuls, întinse mâna să-i atingă părul.

— Ești o femeie foarte atrăgătoare.

— Și tu ești un bărbat atrăgător, replică ea încet. Și vom lucra aproape unul de altul, un timp. Nu cred c-ar trebui… să complicăm situația. Nu fac pe sfioasa, Jordan. Sunt practică. Doresc foarte tare să văd cartea asta terminată. Ar putea însemna la fel de mult pentru mine, ca și pentru tine.

— Vom face dragoste, mai devreme sau mai târziu, să știi.

— A, zău? zise Kasey înclinându-și capul.

— Da, zău.

Și, răsucindu-se pe călcâie, o lăsă singură lângă piscină.

„Ca să vezi," își propti ea mâinile în șolduri. „Chiar așa? Cred că întotdeauna reușește să-și facă poftele." Se întinse la loc în șezlong. Totuși, siguranța lui o irita. Kasey îi admira francheța. Putea să se dispenseze de eleganța și manierele șlefuite când avea chef. Era posibil să fie un om mai dificil decât prevăzuse.

Ar fi fost o prostie să nege faptul că era atrasă de el și la fel de necugetată ca să se lase pradă atracției. Kasey se încruntă, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget. Ce avea Kathleen Wyatt în comun cu Jordan Taylor? Nimic. Nu voia, nu putea să se asocieze emoțional sau fizic cu un bărbat, dacă nu avea o bază fermă. Atracția nu era de ajuns, cum nu era de ajuns nici respectul. Exista și o nevoie de afecțiune, de prietenie. Kasey nu era sigură că se putea împrieteni cu Jordan Taylor. Timpul avea să-și spună cuvântul, își zise ea, rezemându-se iarăși în șezlong. Apoi, îi atrase atenția o mișcare.

Uitându-se, Kasey zâmbi și ridică mâna în semn de salut. Alison păru să ezite un moment, apoi se apropie de ea.

— Bună, Alison. Ai venit de la școală?

— Da, tocmai am ajuns acasă.

— Eu trag chiulul, zise Kasey rezemându-se iarăși de perne. Ai chiulit vreodată?

Alison făcu o mutră îngrozită.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Mare păcat, poate fi distractiv.

„Ce fetiță dulce," își spuse Kasey, „și mult prea însingurată." Îi adresă un zâmbet amical:

— Ce studiezi?

— Poeții americani.

— Ai vreunul favorit?

— Îmi place Robert Frost.

— Și mie mi-a plăcut întotdeauna Frost, surâse Kasey, în timp ce versurile îi reveneau în minte. Poeziile lui mi-au amintit întotdeauna de bunicul meu.

— De bunicul dumneavoastră?

— E medic, într-o zonă izolată din vestul Virginiei. Munți albaștri, păduri, râuri. Ultima oară când am fost acasă, încă mai făcea vizite la domiciliu.

„O să le facă și când va avea o sută de ani" își spuse ea, dintr-o dată făcându-i-se un dor cumplit de el. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese acasă.

— E un om incredibil - înalt și solid, cu păr alb și glas puternic, tunător. Și mâini foarte blânde.

— Mi-ar plăcea și mie să am un bunic, murmură Alison, încercând să și-l imagineze. Îl vedeați adesea, în copilărie?

— Zilnic.

Kasey îi simțise nostalgia. Întinse mâna să atingă părul lui Alison.

— Părinții mei au murit când aveam opt ani. El m-a crescut.

Ochii fetei deveniseră foarte sclipitori.

— V-a fost dor de ei?

— Uneori, mai mi-e și-acum.

„Încă mai suferă," își spuse Kasey. „Mă întreb dacă vreunul din cei de-aici o știe."

— Pentru mine, vor rămâne întotdeauna tineri și fericiți împreună. Mi-e mai ușor așa.

— Le plăcea să râdă, murmură Alison. Îmi amintesc cum râdeau.

— E o amintire frumoasă. O vei păstra toată viața.

„Aici nu se râde destul," înțelese Kasey, simțind un fulger scurt de furie împotriva lui Jordan. „Nici pe departe."

— Alison, îi întrerupse ea firul gândurilor. Sunt convinsă că te îmbraci special pentru cină.

— Da, doamnă.

— Te rog, zâmbi Kasey, clătinând din cap. Nu-mi mai spune așa. Mă faci să mă simt bătrână de un milion de ani. Zi-mi Kasey.

— Bunica n-ar aproba să mă adresez unei persoane adulte pe numele mic.

— Oricum, spune-mi Kasey și rezolv eu cu bunica ta, dacă e necesar. Ce-ar fi să vii cu mine și să mă ajuți să-mi găsesc ceva de îmbrăcat? Nu vreau să dezonorez numele familiei Taylor.

Alison o privi lung:

— Vreți să vă ajut să alegeți o rochie?

— Probabil că te pricepi mai bine decât mine, zâmbi Kasey și o luă de braț.

Peste câteva ore, Kasey se afla în ușa salonului, observându-i pe cei dinăuntru.

Beatrice Taylor stătea în fotoliul de brocart auriu. Purta mătăsuri negre și diamante. La gât și în urechi îi sclipeau pietre prețioase. Alison era la pian, repetând conștiincioasă o selecție din Brahms. Jordan, la bar, pregătea un rând de *Martini*-uri pentru aperitiv.

Ora familiei. Kasey se strâmbă. Își amintea de cinele pe care le luase împreună cu bunicul ei - râsetele, discuțiile în contradictoriu. Se gândi la mesele zgomotoase de la colegiu, cu conversații acoperind toată gama subiectelor, de la cele intelectuale până la cele mai bizare. Și mâncărurile adeseori necomestibile, cu felurite ocazii… Oare banii îi constipau așa? se întrebă ea. Sau era preferința lor?

Așteptă până când Alison se chinui cu ultimele note, înainte de a intra în cameră.

— Bună. Știți, prin casa asta, ai putea hoinări zile întregi, fără să întâlnești un suflet de om.

— Domnișoară Wyatt, nu trebuia decât să sunați după cineva din personal. Ați fi fost îndrumată spre salon.

— A, nu face nimic. Am ajuns în fine. Sper că n-am întârziat.

— Deloc, răspunse Jordan. Tocmai începusem să fac niște cocktail-uri. Ce zici de-un *Martini*? Sau poate-mi spui cum preferi tequila asta?

— Ai făcut rost? i se alătură ea, zâmbitoare. Foarte drăguț din partea ta. Pot să mi-o pregătesc singură?

Luă sticla de la Jordan.

— Fii atent. Îți voi încredința un secret vechi, păzit cu strășnicie.

— Bunicul lui Kasey este medic, anunță deodată Alison.

Beatrice își abătu atenția dinspre perechea de la bar, către nepoata ei.

— Cine e Kasey, dragă? întrebă ea, pe un ton cam nemulțumit. Una dintre prietenele tale de la școală?

Kasey aruncă o privire spre Alison, pentru a o vedea roșind.

— Eu sunt Kasey, doamnă Taylor, răspunse ea cu dezinvoltură. Trebuie să storci bine lămâia, îi spuse apoi Jordan, făcând o demonstrație. I-am cerut lui Alison să mă tutuiască, doamnă Taylor. Bei și tu una, Jordan?

Turnă în două pahare, fără a-i aștepta răspunsul. Surâzându-i lui Beatrice, sorbi, apoi reveni spre Jordan:

— Cu părere ai? Te unge pe beregată, nu?

Jordan luă o înghițitură, privind-o.

— Delicioasă, murmură el. Și imprevizibilă.

Kasey râse încet, știind că se referea la ea, nu la tequila.

Jordan se pomeni din nou nevoit să-și stăpânească dorința de a-i atinge părul.

— Nu-ți place să știi încotro ți se îndreaptă viața?

— O, Doamne ferește, nu! răspunse ea imediat. Prefer surprizele. Ție nu-ți plac surprizele, Jordan?

— Nu-s deloc sigur, murmură el; atinse paharul ei cu al lui. Atunci, în cinstea neprevăzutului. Deocamdată.

Kasey nu era deloc sigură ce anume încuviința, dar ridică paharul.

— Deocamdată, repetă ea.

În zilele următoare, Jordan se resemnă să lucreze serios cu Kasey. Harry avusese dreptate într-o privință, era o expertă indiscutabilă în domeniu. Și mai era și neliniștitoare. Emana o sexualitate vibrantă, fără a face nimic ca s-o accentueze. Rareori îmbrăca altceva decât cele mai sportive haine și aproape niciodată nu se deranja nici cu cele mai elementare produse cosmetice. O privea, cum stătea pe pervazul ferestrei din cabinet. Soarele îi învăluia părul. În lumina aceea, arăta ca o pictură de Tițian. Purta pantaloni scurți și era din nou desculță. Pe degetul mijlociu al mâinii drepte avea un inel de aur foarte subțire. Îl observase dinainte și se întreba cine i-l dăruise și de ce. Se îndoia că și-ar fi cumpărat singură bijuterii de orice fel. Nici prin cap nu i-ar fi trecut.

Cu un efort, își smulse gândurile de la femeie, concentrându-se asupra cuvintelor ei.

— Dansul soarelui era important pentru viața ceremonială a multora dintre triburile de câmpie.

Când vorbea astfel, avea o voce calmă, joasă.

— Unii practicau autotortura, pentru a-și provoca transe și a facilita receptarea viziunilor. Dansatorul își înfigea bețe ascuțite prin cutele de piele ale pieptului și lega bețele de un stâlp. Dansa, cânta și se ruga să primească revelația, până se smulgea singur. De asemenea, reprezenta un semn de curaj și de rezistență. Războinicul trebuia să-și dovedească bărbăția - în fața lui însuși, și a tribului. Era obiceiul lor.

— Și ești de acord?

Kasey îi aruncă o privire amuzată și îngăduitoare în același timp.

— Nu eu am căderea să fiu de acord sau nu. Eu studiez. Observ. În calitate de scriitor, presupun că ai un punct de vedere diferit. Dar dacă vei scrie despre asta, mai bine încearcă să le înțelegi motivațiile.

Dând la o parte câteva cărți, se așează pe masă.

— Dacă un om putea îndura o asemenea durere, durere autoimpusă, nu însemna că avea să fie neînfricat și în luptă? Neînduplecat? Supraviețuirea tribului reprezenta principala prioritate.

— Necesitate culturală, dădu Jordan din cap. Da, înțeleg ce vrei să spui.

— Viziunile și visurile constituiau o parte esențială din cultura lor. Oamenii care aveau halucinații convingătoare deveneau adeseori șamani.

Întorcându-se, începu să caute printre cărțile de pe birou.

— Este pe-aici o poză destul de interesantă… Tribul picioarelor-negre… dacă-mi mai amintesc în ce carte.

— Ești stângace, observă el.

— *Hmm*? Nu, de fapt, sunt ambidextră.

— Asta ar putea fi o explicație, replică Jordan răutăcios.

— Pentru? întrebă ea, arcuindu-și o sprânceană.

— Pentru neprevăzut.

Kasey râse. Râsul ei atinse o coardă din adâncul lui Jordan.

— Ar trebui s-o faci mai des.

— Ce anume?

— Să râzi. Ai un râs minunat.

Jordan continua să zâmbească, lucru care o sâcâia. De câteva zile, reușise să-și mențină sentimentele sub control. Luă o țigară și căută chibriturile.

— Desigur, dacă râdem prea mult pe-aici, mama ta își va instala tabără în pragul ușii.

O privi cum împingea cărțile și hârtiile.

— De ce să facă asta?

— Haide, Jordan. Știi, doar, că mă crede pornită să te seduc, și s-o șterg cu jumătate din avere. Ai un foc?

— Și nu te interesează nici unul dintre cele două proiecte?

— Suntem asociați de afaceri, răspunse ea scurt.

Se apropie de birou, continuând să caute chibriturile. Simțea o infimă trepidație nervoasă. Ar fi trebuit să și-o calmeze înainte de a se înteți.

— Și cu toate că ești foarte atrăgător, banii sunt în dezavantajul tău.

— Chiar așa? se ridică Jordan, alăturându-i-se. De ce? În mod normal, oamenii sunt atrași de bani.

Distingându-i nemulțumirea, Kasey oftă și se răsuci cu fața spre el. Găsea că era mai bine pentru amândoi să-și declare cât mai clar poziția.

— Normalitatea e un lucru relativ, Jordan.

— Grăit-a antropoloaga.

— Ochii ți se întunecă foarte tare când te înfurii, știai? Banii sunt minunați, Jordan. Și eu îi folosesc, adesea. Dar tind să încețoșeze realitatea.

— Realitatea cui?

— Exact asta voiam să spun, zise ea rezemându-se de birou. Oamenii cu o avere ca a ta nu văd cu adevărat viața la fel ca majoritatea celorlalți - lupte de pe-o zi pe alta, bugete, creditori, tăieri de cupoane. Tu te afli departe de toate astea.

— Și consideri că e un defect?

— N-am spus asta.

— Nu tu ai căderea să fii de acord sau nu?

Kasey își suflă bretonul din ochi. Cum intrase într-o asemenea încurcătură?

— Recunosc că mă răscolește, dar asta e o problemă personală. Nu crezi că banii tind să izoleze individul de emoțiile cotidiene?

— În regulă, o trase Jordan spre el. Haide să-ți verificăm teoria.

Gura i se pogorî peste a ei. Nu era sărutul la care se așteptase din partea lui. Era un sărut flămând și posesiv, care pretindea un răspuns complet, neîndoielnic. Un moment, îi rezistă. Era ferm hotărâtă să nu capituleze. Trupul, însă, începu să i se înfierbânte. Își auzi propriul geamăt, când Jordan o strânse și mai puternic.

Se simțea ceva aproape sălbatic în modul cum gura lui o luă în stăpânire pe a ei. Nu era nici pic de blândețe, de seducție. Îi absorbea răspunsul, se desfăta cu el și mai cerea. Kasey i-l dădu. Propriile ei nevoi nu-i lăsau nici o ieșire. Buzele lui Jordan se dezlipiră un moment de ale ei, iar Kasey se retrase, încercând să-și limpezească gândurile.

— A, nu… o strânse el cu putere. Nu încă. N-am terminat nici pe departe.

O exploata, o răvășea, o poseda. Îi smulgea ceva ce încă nu era gata să cedeze. Voia să se reculeagă, să scape, dar brațele ei îl învăluiau.

Gura era hotărâtă să mai primească.

Mâna lui Jordan era aspră, când îi cuprinse sânul. Avea degete lungi și subțiri și-i făcea pielea să se încingă sub atingerea lor. Era mai mult decât plăcere, mai mult decât pasiune. Pe acelea, Kasey le mai simțise. Aici se afla ceva mai presus de experiența ei. O înspăimânta, îi trezea dureri, o făcea să răspundă cu și mai multă fervoare cererii lui. Apoi, când Kasey știu că avea să treacă hotarul rațiunii, Jordan o eliberă.

Îl privi cu ochi mari. Gândurile și emoțiile se cutremurau printr-însa. Încă mai putea simți nevoia. Aroma lui îi dăinuia pe buze.

— E prima oară când văd că nu-ți găsești cuvintele, murmură Jordan.

Își strecură mâna peste ceafa ei. Degetele o mângâiară. Kasey simți un nou val de dorință străbătând-o.

— M-ai luat prin surprindere.

Scăpă din strânsoare și se îndepărtă de el. Trebuia să se gândească foarte pe îndelete, dar nu era momentul. Avea nevoie să-și regăsească echilibrul.

Jordan o privea. Îl bucură să observe că o tulburase. Dar, la o adică, și ea îl tulburase pe el. Nu fusese pregătit pentru intensitatea dorinței pe care o trăise prima oară când îi simțise gustul.

— Va trebui să-mi fac un obicei din a te lua prin surprindere.

Kasey se întoarse cu fața spre el.

— Nu mă las ușor surprinsă, Jordan. Și nu plănuiesc să am o aventură cu tine.

‚Am calculat greșit," își spuse. „Nu e atât de legat în convenții sociale pe cât crezusem. Sub smalțul ăsta monden se găsește o neînduplecare puternică." Trebuia să fie mai atentă. Făcu un efort ca vocea să-i sune calmă, când îl întrebă:

— Nu cumva mă pregăteam să-ți arăt fotografia unui șaman?

Jordan îi luă cartea din mâini, închizând-o apăsat.

— Toate la timpul lor. Cum ți-ar plăcea ca mâine să ne luăm liber și să plecăm cu barca?

— Să plecăm cu barca? repetă ea, prudentă. Numai noi doi?

— La asta mă gândeam.

Oferta libertății după zile întregi, când se sufocase în casă - șansa de a fi cu el, departe de muncă - era ispititoare. Prea ispititoare. Clătină din cap.

— Nu cred că ar fi înțelept.

— Nu-mi dai impresia unei femei care face întotdeauna numai ce e înțelept.

Mâna lui îi alunecă în sus, peste obraz, până sub păr.

— Fac o excepție. Aș dori foarte mult să încetezi.

Își simțea pulsul începând iarăși să-i bubuie.

Jordan o sărută ușor pe tâmplă.

— Vino cu mine, Kasey. Trebuie să scap pentru o zi din camera asta, dintre cărțile astea.

„Poate numai o dată," își spuse ea.

Iahtul era întru totul așa cum se așteptase: suplu, luxos și scump. Îi plăcuse să-l privească pe Jordan manevrând ambarcațiunea de cinci metri lungime cu o ușurință care trăda experiență îndelungată. Stătea așezată prova, ca să poată vedea etrava tăind apele oceanului. „Asta-i evadarea lui, când nu mai suportă lumea în care s-a închis," reflectă Kasey.

Îl privi stând așezat la cârmă. Era gol până la mijloc. În brațe și în ochi i se citea puterea. Cum ar fi fost să facă dragoste cu el? Își strânse picioarele sub trup, pe bancheta capitonată, studiindu-l cu atenție. Avea mâini minunate. Chiar și așa, stând biciuită de vânt, le putea simiți atingerea. Avea să fie un amant acaparator, presupuse ea, amintindu-și agresivitatea sărutului. Excitant, Dar… „Există și un dar, și încă nu-s sigură de ce. Nu sunt sigură nici că vreau să știu."

Jordan se uită spre ea și-i surprinse privirea.

— La ce te gândești?

— Analizam doar, o problemă ipotetică, răspunse Kasey, roșind. O, uite!

Văzuse peste umărul lui un banc de delfini. Săreau, se scufundau și iarăși săreau.

— Nu-i așa că-s minunați?

Se destinse, pentru a merge la pupa. Acolo, își ținu echilibrul cu o mână pe umărul lui, aplecându-se apoi și mai mult.

— Dacă aș fi sirenă, aș înota cu ei.

— Crezi în sirene, Kasey?

— Bineînțeles, îi surâse ea. Tu nu?

— Omul de știință îmi pune întrebarea?

Ridică o mână pe șoldul ei.

— Mai rămâne să-mi spui că nu există nici Moș Crăciun. Pentru un scriitor, ai o imaginație defectuoasă.

Inspiră adânc aerul marin. Dădu să se îndepărteze, dar Jordan o apucă de braț. Iahtul se înclină puțin, iar degetele lui se strânseră, pentru a o ține pe loc. „Stai cuminte," își impuse Kasey, încercând să nu reacționeze la atingerea lui.

— Poți medita la asta în timpul mesei.

— Ți-e foame? zâmbi el, ridicându-se.

Mâinile i se înălțară peste coastele ei, pentru a i se opri pe umeri.

— De obicei, mi-este. Aș vrea să văd ce ne-a împachetat François în sacul ăla.

— Într-o clipă.

Și-și coborî gura să i-o guste pe a ei.

Era un altfel de sărut decât cel pe care-l împărtășiseră în ajun. Buzele lui continuau să fie încrezătoare, dar azi erau mai tandre, mai încete. Kasey simțea căldura soarelui, panglicile vântului șfichiuind prin jur. Prin aer plutea miros de sare. Deasupra capetelor lor, velele fâlfâiau și se umflau. Iarăși se pierdea cu firea. Nu voia asta. Cu multă grijă, se desprinse din brațele lui.

— Jordan, începu ea, expirând apoi prelung, ca să se calmeze.

El îi zâmbea, iar mâinile pe care i le ținea pe umeri deveniră mai ușoare, a mângâiere.

— Ești toarte mulțumit de tine, nu? observă Kasey.

— Dacă tot mă-ntrebi, sunt.

Se întoarse și, un moment, își făcu de lucru cu coborâtul pânzei. Kasey se rezemă de copastie, fără a se oferi să-i ajute.

— Jordan, poate ți-am făcut o impresie greșită.

Vorbea din nou cu nepăsare, la largul ei.

— Ți-am spus că nu sunt fecioară profesionistă. Dar nu mă culc chiar cu oricine.

Jordan nici măcar n-o privi.

— Eu nu sunt oricine.

— Doar n-ai probleme cu orgoliul, nu? îl provocă ea, azvârlindu-și părul pe spate.

— Din câte-am observat, nu. De unde ai inelul de pe deget?

— A fost al mamei. De ce?

— Din curiozitate.

Și ridică sacul.

— Ne uităm să vedem ce ne-a împachetat François?

3

Zilele erau verzi și aurii, în vara perpetuă de la Palm Springs. Cerul era fără nori, aerul deșertic uscat și cald. Pentru Kasey, monotonia era inevitabilă și sufocantă. Rutina era un rău necesar al vieții, împotriva căreia se revolta întotdeauna.

În casa Taylor, viața mergea lin - prea lin. Nu aveau de înfruntat nici o întorsătură, nici un hop. Dacă pe Kasey o putea enerva ceva, aceea era perfecțiunea organizării. Condiția umană includea și defecte. Pe acestea, Kasey le înțelegea și le accepta. Dar, în reședința familiei Taylor, cusururile erau rare.

Lucra cu Jordan zilnic și, cu toate că era conștientă cât îl frustra refuzul său de a se înregimenta, avea încredere că nu le putea reproșa nimic informațiilor ei. Kasey își cunoștea domeniul. Afla tot mai multe și despre Jordan. Era un scriitor disciplinat și perfecționist, și un om meticulos, exigent. Putea să extrapoleze cu precizie ceea ce dorea din torentul de fapte și teorii pe care i le furniza ea. Iar Kasey, un critic aspru, ajunse să-i respecte și să-i admire inteligența. Îi era mai simplu să se concentreze asupra intelectului și talentului său, decât să-l privească pe omul, pe individul care o atrăgea și o neliniștea totodată. Kasey nu era deprinsă să fie neliniștită de cineva.

Nu avea deloc convingerea că-l plăcea. Din multe de vedere, erau opuși. El era pragmatic, ea volubilă. El, rezervat, ea extravertită. Pe Jordan îl guverna intelectul, pe Kasey, emoțiile. Amândoi, însă, erau obișnuiți să fie stăpâni. O tulbura faptul că nu-și putea controla atracția față de el.

Kasey nu s-ar fi considerat niciodată o idealistă. Totuși, crezuse dintotdeauna că, atunci când avea să-și creeze o relație stabilă cu un bărbat, acesta urma să fie un om care se înscria net în sistemul ei de cerințe. Avea să fie puternic, inteligent, cu un întreg izvor de emoții pe care ea putea să i le capteze cu ușurință. Aveau să se înțeleagă unul pe celălalt. Era absolut sigură că Jordan n-o înțelegea, nu mai mult decât îl înțelegea și ea pe el. Stilurile lor de viață erau complet diferite. Totuși, continua să se gândească la el, să-l i observe, să se întrebe. Îi cotropea mintea.

În timp ce stătea în cabinetul lui, citind ciorna unui nou capitol, Kasey recunoscu faptul că, la acel nivel, cel puțin, atingeau o compatibilitate strânsă. Jordan captura sentimentele pe care ea

încerca să i le proiecteze, împletindu-le apoi cu fapte și date seci. Era o dovadă a propriei ei utilități. A fi de folos însemna pentru ea o necesitate esențială.

Kasey își coborî hârtiile în poală, privindu-l.

— E minunat, Jordan.

Scriitorul se opri din dactilografiat și, ridicându-și o sprânceană, îi întâlni privirea.

— Pari surprinsă.

— Încântată, preciză ea. Găsesc aici mai multă empatie decât mă așteptasem.

— Serios?

Declarația părea să-l intereseze; se rezemă de spătarul scaunului, privind-o lung.

Kasey fu stânjenită de acest lucru. Îl simțea suficient de intuitiv pentru a-i putea deduce gândurile, dacă voia. Nu dorea deloc așa ceva. Se ridică, mergând la fereastră.

— Cred că ar trebui să insiști asupra celor două subculturi ale vieții din câmpii. Triburile semi-agricole ale câmpiilor răsăritene trăiau în sate și aveau atât trăsături ale celor din câmpii, cât și din zonele culturale estice și sud-estice. Constau din…

— Kasey.

— Da, ce e? își îndesă ea mâinile în buzunare, întorcându-se spre Jordan.

— Ești nervoasă?

— Firește că nu. De ce-aș fi?

Începu să-și caute pachetul de țigări.

— Când ești nervoasă, te duci la fereastră sau…

Se întrerupse, și-i arătă țigările:

— … le cauți pe astea.

— M-am dus la fereastră ca să văd ce e afară, ripostă ea, iritată de perspicacitatea lui. Întinse mâna după țigări, dar Jordan le puse la loc pe birou și se ridică.

— Când ești nervoasă, reluă el, apropiindu-se, ți-e greu să stai nemișcată. Trebuie să miști ceva - mâinile, umerii…

— Sunt sigură că e fascinant, Jordan, replică ea, ținându-și fermă mâinile în buzunare. Ai luat cursuri de psihologie de la doctorul Rhodes? Cred că discutam despre subculturile indienilor din câmpii.

— Ba nu, întinse Jordan mâna, răsucindu-i o șuviță de păr pe deget. Te întrebasem de ce ești nervoasă.

— Nu sunt nervoasă.

Făcu un efort să-și țină trupul complet nemișcat.

— Nu sunt niciodată nervoasă.

Pe chipul lui Jordan apăru un rânjet.

— De ce te hlizești?

— E o mare răsplată pentru mine să te enervez, Kasey.

— Ascultă, Jordan…

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată furioasă, comentă el, după care își ridică mâna cealaltă la gâtul ei.

Pulsul lui Kasey începuse să bată cu putere. Înlăuntrul lui fremătă dorința, simțindu-i palpitațiile sub palmă.

— Nu ți-ar plăcea, dacă m-ai vedea.

— Nu-s deloc sigur, murmură el.

O dorea. Așa cum stătea acolo, aproape că-i putea simți mișcările trupului sub al lui. Voia s-o atingă, să-i exploreze unghiurile ascuțite ale corpului și gingășia pielii. Dorea ca și ea să i se dăruie cu același entuziasm care o caracteriza atât de mult. Nu-și amintea să mai fi dorit vreodată cu atâta intensitate o femeie.

— Întotdeauna e interesant să vezi o persoană puternică pierzându-și controlul, continuă Jordan, mângâind-o pe gât. Ești o femeie foarte puternică și foarte delicată. Excitantă combinație.

— N-am venit aici ca să te excit, Jordan.

Trupul ei jinduia după al lui.

— Am venit ca să lucrez cu tine.

— Le faci foarte bine pe amândouă. Ia spune-mi…

Glasul lui îi luneca pe piele la fel de tandru ca degetele.

— Te gândești la mine noaptea, când ești singură, în camera ta?

— Nu.

Zâmbi iar. Deși n-o trăsese mai aproape, Kasey simțea dorințele ciocnindu-se într-însa. Nu era obișnuită să-și stăpânească pasiunea, nici s-o simtă necesară.

— Nu prea știi să minți.

— Iarăși ți se arată aroganța, Jordan.

— Eu mă gândesc la tine.

Degetele lui se strecurară până la ceafa ei, strângând-o.

— Prea mult.

— Nu vreau să te gândești la mine.

Vocea îi era slabă, lucru care o speria.

— Nu, nu vreau, se desprinse ea de Jordan, clătinând din cap. N-ar merge.

— De ce?

— Fiindcă…

Căutând un răspuns, se înspăimântă și mai mult. Nimeni nu mai fusese în stare să-i facă așa ceva.

— Fiindcă urmărim țeluri diferite. Am nevoie de mai mult decât îmi poți oferi tu.

Își trecu o mână prin păr, știind că trebuia să scape.

— Fac pauză. Putem relua după masă.

Jordan o privi cum se repezea afară din cameră.

„Are dreptate, desigur," își spuse el, încruntându-se ușa închisă. „Tot ce spune e perfect logic. *De ce nu pot înceta să mă mai gândesc la ea?* Își ocoli biroul și se așeză din nou la mașina de scris. „N-ar trebui să mă atragă." Rezemându-se de spătar, încercă să disece ceeaa ce simțea pentru ea și de ce. Era oare doar o simplă atracție fizică? Dacă da, de ce se simțea dintr-o dată atras de o femeie care nu se compara cu nicio alta pe care o dorise? Și de ce se pomenea gândindu-se la ea în momente din cele mai nepotrivite - când se bărbierea, când era în plină structurare a unui paragraf? Cel mai bine ar fi fost să-și accepte pur și simplu sentimentele ca însemnând dorință și să se rezume la atât. Nu avea loc pentru altceva. Kasey avusese dreptate, conchise el. N-ar fi mers.

Reveni asupra însemnărilor, bătu la mașină două propoziții și înjură.

Kasey, grăbindu-se prin salon spre camera ei, o zări pe Alison citind pe canapea, într-o poziție cuviincioasă. Fata ridică privirea și ochii i se luminară.

— Bună.

Kasey simțea nervozitatea și dorințele continuând să-i alerge prin trup.

— Chiulești?

— E sâmbătă, răspunse Alison.

Pe buze îi apăru un surâs ezitant.

— Aha.

Trebuia să fi fost oarbă ca să nu vadă nevoia din ochii fetiței. Lăsându-și deoparte propriile probleme, se așeză lângă Alison.

— Ce citești?

— *La răscruce de vânturi*.

— Literatură grea, comentă Kasey, răsfoind cartea și pierzând locul unde rămăsese Alison cu lectura. La vârsta ta, eu citeam benzi desenate cu Superman.

Zâmbi și-și trecu o mână prin părul fetei.

— Le mai citesc și acum, uneori.

Alison o privea cu un amestec de uimire și jind. Kasey se aplecă s-o sărute în creștetul capului.

— Alison.

Își coborî ochii spre costumul cu pantaloni, de in albastru, al fetei.

— Ții mult la îmbrăcămintea asta?

Plecându-și privirea, Alison se bâlbâi:

— Nu… nu știu.

— Alte țoale n-ai?

— Țoale? repetă fetița, rostogolind experimental cuvântul pe limbă.

— Știi tu, blugi vechi, ceva cu câte-o gaură, cu pete de ciocolată.

— Nu. Nu cred…

— Nu contează, îi zâmbi complice Kasey, punând cartea deoparte. Cu toate hainele pe care le ai, unui costum n-o să i se simtă lipsa.

Ridicându-se, o luă de mână și o trase spre ușa curții interioare.

— Unde mergem?

Kasey își coborî privirea spre Alison:

— Mergem să împrumutăm furtunul grădinarului și să facem sculpturi din noroi. Vreau să văd dacă ești în stare să te murdărești.

Și ieșiră.

— Sculpturi din noroi? repetă Alison, în timp ce-și croiau drum în jurul casei, spre grădină.

— Consideră-l un proiect artistic, îi propuse Kasey. Un experiment pedagogic.

— Nu știu dacă Haverson te va lăsa să iei un furtun, o preveni fata.

— A, zău? zâmbi ștrengărește Kasey, în timp ce se apropiau de grădinar. Vedem noi.

— Bună ziua, domnișoară, își atinse Haverson borul pălăriei, oprindu-se din tăierea uscăturilor.

— Bună, domnule Haverson, îi răspunse Kasey, cu un surâs sclipitor. Doream să vă spun cât de mult vă admir grădina. Mai cu seamă azaleele. Aceasta, atinse ea un boboc în formă de pâlnie. Spuneți-mi, le acoperiți rădăcinile cu frunze de stejar?

Cincisprezece minute mai târziu, Kasey avea furtunul și era ocupată cu fabricatul noroiului, după un pâlc de rododendroni.

— De unde știai toate astea? o întrebă Alison.

— Toate ce?

— Atât de multe despre flori. Ești antropoloagă.

— Și crezi că un instalator nu se pricepe decât la țevi și chiuvete înfundate? îi zâmbi ea, amuzată de un concentrarea de pe fața fetiței. Învățătura e un lucru minunat, Alison. Nu există nici un lucru pe care să nu-l poți ști, dacă vrei.

Închise apa și se lăsă pe vine.

— Ce-ai vrea să sculptăm?

Alison se așeză ușor alături, împungând cu vârful unui deget în noroi.

— Nu știu cum se face.

Kasey râse:

— Nu e acid, iubito.

Și-și cufundă mâna până la încheietură.

— Cine poate spune că Michelangelo n-a început la fel? Cred că voi face un bust al lui Jordan.

Oftă, dorindu-și să nu-i fi răsărit tocmai el în minte.

— Are un chip fascinant, nu găsești?

— Cred că da. Dar e cam bătrân.

Încă prudentă, Alison începu să adune mâlul într-o grămăjoară.

— Hm, strâmbă din nas Kasey. N-are decât cu câțiva ani mai mult decât mine, iar eu abia am ieșit din adolescență.

— Nu ești bătrână, Kasey, zise Alison ridicându-și privirea; dintr-o dată, în ochi îi apăruse o expresie intensă. Nu ești atât de bătrână încât să-mi poți fi mamă, nu-i așa?

Kasey se îndrăgosti. Inima i se pierdu, fără a mai avea cale de întoarcere. Avea nevoie de ea.

— Nu, Alison, nu sunt atât de bătrână ca să-ți fiu mamă.

Vorbea cu voce înceată, înțelegătoare. Când fata își coborî ochii, Kasey îi ridică bărbia cu vârful degetului.

— Dar sunt destul de mare ca să-ți fiu prietenă. Mi-ar prinde bine și mie una.

— Serios?

Fetița striga din adâncul inimii să fie iubită, atinsă. Kasey simți un val de furie împotriva lui Jordan, când cuprinse fața lui Alison între mâini.

— Serios.

Privi surâsul apărând încet, până înflori pe toată fața copilei.

— Îmi arăți cum să fac un câine? întrebă Alison, înfigându-și mâinile în noroi.

Peste o oră, când reveniră acasă, chicoteau amândouă. Fiecare ținea în mână câte o pereche de pantofi plini de noroi. Lui Kasey i se limpezise mintea cum de zile întregi nu și-o mai simțise. „Am tot atâta nevoie de ea, cât are și ea de mine," își spuse, coborându-și privirea spre Alison. Râse și se opri să ridice fața brăzdată de noroi a fetiței.

— Ești frumoasă, îi spuse ea; aplecându-se, o sărută pe nas. Oricum, s-ar putea ca bunica ta să nu fie de aceeași părere, așa că mai bine urcă sus și bagă-te în cadă.

— E la o ședință de comitet, răspunse Alison și chicoti iarăși, văzând noroiul de pe obrazul lui Kasey. Mereu se duce pe la tot felul de întruniri.

— Atunci, nu va trebui s-o deranjăm, nu-i așa? o luă Kasey de mână, pornind din nou. Desigur, nu se cade să o minți. În caz că bunica te întreabă dacă ai sculptat statui de noroi după rododendroni, va trebui să-i mărturisești.

Alison își împinse după ureche părul răvășit.

— Dar nu m-ar întreba niciodată una ca asta.

— Ceea ce simplifică situația, nu?

Deschise ușa dinspre curte.

— Îmi place câinele pe care l-ai modelat. Cred că ai talent artistic.

În timp ce treceau prin salonul cu brocarturi, Kasey începu să caute un chibrit prin buzunare. Încăperea aceea o călca pe nervi.

— Mie mai mult mi-a plăcut bustul făcut de tine. Arăta exact ca… unchiul Jordan!

— Da, a fost destul de reușit.

Kasey se opri la baza scării, scotocindu-se în buzunarele de la spate.

— Știi, se pare că n-am chibrituri niciodată când îmi trebuie. Mă întreb de ce.

Apoi, văzând expresia șocată a lui Alison, privi în sus.

— A, bună, Jordan, zâmbi ea amabilă. Ai un foc?

Jordan începu să coboare încet treptele, uitându-se de la una la alta. Costumul de in al lui Alison era stropit cu noroi. Părul îi scăpase de sub panglică și avea cocoloașe de mâl prinse în el. Ochii ei îl priveau de pe o față complet mânjită. Avea mâinile brune până mai sus de încheieturi. Și Kasey la fel. O duzină de explicații rezonabile îi trecură prin minte, refuzate rând pe rând. Dacă în ultimele câteva zile petrecute cu Kasey învățase ceva, era în primul rând să exploreze mai întâi iraționalul.

— Ce naiba ați făcut?

— Ne-am angajat în aprecieri artistice, replică ea cu nepăsare. E foarte educativ.

Kasey strânse scurt mâna lui Alison.

— Mai bine du-te să vezi de baia aia, iubito.

— Aprecieri artistice? repetă Jordan, cu privirea după nepoata sa; reveni spre Kasey, încruntat. Arătați de parcă va-ți bălăcit prin mocirlă.

— Nu ne-am bălăcit, Jordan. Am creat, preciză Kasey, dându-și și la o parte din ochi părul zbârlit. Am făcut sculpturi din noroi. A lui Alison e foarte reușită.

— Sculpturi din noroi? V-ați juca în noroi? Nici măcar nu avem noroi aici.

— Am făcut noi puțin. A mers foarte ușor. Iei doar puțină apă…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kasey, cunosc și eu formula noroiului.

— Sigur că o cunoști, Jordan.

Vocea ei era liniștitoare și calmă, dar Jordan îi zări unda de râs din ochi.

— Ești un om inteligent.

Simțea că ajunge la capătul răbdării.

— Ai de gând să rămâi la subiect?

— Și care era subiectul? întrebă Kasey cu un zâmbet vinovat, care aproape deveni rânjet, când Jordan pufni adânc.

— Noroiul, Kasey. Subiectul era noroiul.

— Păi, prea multe nu-ți pot spune despre el. Ai spus că știi cum se face.

Jordan înjură, în timp ce degetele i se crispau.

— Kasey, nu crezi că e puțin cam infantil din partea unei femei în toată firea să ia o puștoaică de unșpe ani și petreacă după-amiaza cu

ea într-o baltă de noroi?

„Deci știi ce vârstă are," spuse Kasey în sinea ei, privindu-l lung.

— Mă rog, Jordan, depinde.

— Depinde de ce?

— De ceea ce dorești să ai drept nepoată: o fată de unsprezece ani sau o pitică de patruzeci.

— Ce naiba tot îndrugi? Chiar și pentru tine, devii greu de urmărit.

— Fata asta se apropie de bătrânețe, iar tu ești atât de captivat de Jordan Taylor, încât nici nu observi. Citește *La răscruce de vânturi* și cântă Brahms. E ordonată și cuminte și nu se amestecă în viața ta.

— O clipă. Reia puțin.

— Să reiau puțin!

Furia lui Kasey avea obiceiul de a izbucni rapid. Își aranjă iarăși părul.

— Nu e decât o fetiță. Are nevoie de tine, de cineva. Când ai stat de vorbă cu ea ultima oară?

— Nu fi ridicolă. Vorbesc cu ea în fiecare zi.

— *Îi* vorbești, ripostă furioasă Kasey. E o diferență ca de la cer la pământ.

— Adică vrei să spui c-o neglijez?

— Nu *vreau* să-ți spun nimic, chiar îți *spun*. Iar dacă nu vrei să auzi, mai bine nu întrebai.

— Nu s-a plâns niciodată.

— Of, fir-ar al dracului! se răsuci Kasey pe călcâie, revenind apoi spre el. Cum poate un om inteligent ca tine să facă o declarație așa de ridicolă? Chiar ești atât de insensibil?

— Ia seama, Kasey, o preveni el.

— Dacă nu-ți place să ți se spună că ești un prost, atunci nu te purta ca atare.

Nu-i mai păsa cât de tare îl înfuria.

— Crezi că a fi găzduită, hrănită și educată e de-ajuns? Alison nu e un animal de casă, și până și un animal merită afecțiune. Se usucă în fața ochilor tăi. Iar acum, dacă mă scuzi, aș vrea să mă spăl de noroiul ăsta.

Jordan o apucă de braț înainte de a apuca să treacă pe lângă el. Răsucind-o în loc, o împinse într-o cameră de toaletă, pe culoar. Fără o vorbă, Kasey deschise apa și începu să se spele. Jordan nu spuse nimic în timp ce cuvintele ei i se derulau prin minte. În tăcere, Kasey se mustra neîncetat pe sine.

Nu voise să-și piardă calmul. Deși plănuise să discute el despre Alison, intenția ei fusese aceea de a aborda subiectul calm, cu diplomație. Ultimul lucru pe care-l dorise era să-și reverse gândurile într-un torent de imprecații. Întotdeauna fusese de părere că, cu cât strigi mai tare, cu atât ești mai puțin auzit. Își spunea încontinuu să nu

se lase pradă emoțiilor când avea de-a face cu Jordan Taylor. Și continua să și-o impună. Luă prosopul pe care i-l întindea el și se șterse cu grijă pe mâini.

— Jordan, îmi cer scuze.

Ochii lui o priveau ferm.

— Pentru ce anume, exact?

— Exact, pentru că am strigat la tine.

Jordan dădu încet din cap.

— Pentru ambalaj, dar nu pentru conținut, comentă el, iar Kasey oftă. Nu era un om ușor de mulțumit.

— Întocmai. Am tendința să fiu lipsită de tact.

O observă cum își trecea prosopul printre mâini. Era stingherită, constată el, dar n-avea să bată în retragere. Simți un fior de admirație, fără tragere de inimă.

— De ce n-o iei de la început? îi propuse. Fără strigăte.

— În regulă.

Kasey stătu un moment să-și organizeze atitudinea.

— Alison a venit să mi se prezinte în seara sosirii mele. Am văzut o domnișoară impecabil de bine crescută, cu păr strălucitor și maniere elegante. Și ochi plictisiți.

Amintirile îi redeșteptară compătimirea.

— Nu pot accepta plictiseala, Jordan, nu la un copil cu toată viața înainte. Mi s-a frânt inima.

Pasiunea îi revenise în glas, dar o pasiune de alt gen. De astă dată, nu mai era furie. Insista să vadă și el ceea ce vedea ea… Jordan se îndoia că era conștientă, măcar, de intensitatea cu care îl privea. Nu se gândea decât la fetiță. Compasiunea ei îl înduioșă. Era o nouă surpriză.

— Continuă, îi spuse, când Kasey se opri. Zi până la capăt.

— Nu mă privește.

Își trase iarăși prosopul printre mâini.

— Ai tot dreptul să mi-o spui, dar nu va schimba ceea ce simt. Știu ce înseamnă să-ți pierzi părinții - sentimentul de refuz, de cumplită confuzie. Ai nevoie de cineva care să te ajute să găsești un sens, să umpli toate golurile pe care nici măcar tu nu le înțelegi. Nimic nu e mai devastator decât moartea oamenilor pe care-i iubești și de care depinzi.

Trase adânc aer în piept. Îi spunea mai mult decât intenționase, dar nu părea capabilă să se mai oprească.

— Nu e un lucru peste care să poți trece într-o zi sau într-o săptămână.

— Sunt conștient de asta, Kasey. A fost fratele meu.

Ochii ei îl cercetară și găsiră într-ai lui ceva neașteptat. Și el iubise profund. Toate pavezele i se prăbușiră. Întinse mâna să i-o atingă pe a

sa.

— Are nevoie de tine. Jordan, nimic nu se compară cu iubirea unui copil. Ei nu-și condiționează cu nimic emoțiile. Dăruiesc pur și simplu. Au o puritate pe care o pierdem când ne maturizăm. Alison așteaptă să iubească iarăși pe cineva.

Jordan privi mâna care se așezase peste a lui. Îngândurat, o întoarse și-i studie palma.

— Tu îți condiționezi emoțiile?

Privirea lui Kasey rămase deschisă.

— Odată ce mi le dăruiesc, nu.

O cercetă un moment, încruntat ușor, a concentrare.

— Ții mult la Alison, nu?

— Da, sigur că țin.

— De ce?

Kasey holbă ochii, cu nedumerire sinceră.

— De ce? repetă. E un copil, o ființă omenească. Cum aș putea să nu-mi pese?

— E copilul fratelui meu, preciză el calm. Și s-ar părea că mie nu mi-a păsat destul de ea.

Mișcată, Kasey își ridică mâinile pe umerii lui.

— Nu. A nu înțelege și a nu-ți păsa de cineva sunt două lucruri total diferite.

Gestul ei simplu îl impresionase.

— Întotdeauna ierți atât de ușor?

Ceva din ochii lui începu să-i bată cu ciocanul avertismente în creier. Iarăși se apropia prea mult de adâncul sufletului ei. Odată ajuns acolo, Kasey știa că n-avea să mai scape niciodată de el.

— Nu mă canoniza, Jordan, spuse ea volubilă. Aș fi o sfântă îngrozitoare.

— Nu te simți bine să-ți facă lumea complimente, așa-i?

Kasey dădu să-și coboare mâinile, dar Jordan le puse pe ale lui deasupra, pentru a i le reține pe umeri.

— Ba mor după ele, contraatacă ea. Zi-mi că-s genială și devin o plastilină în mâinile tale.

— A, complimentele privitoare la inteligență. Ești obișnuită cu ele, presupun, zâmbi el. Pe de altă parte, dacă ar fi să-ți spun că ești o persoană foarte caldă și generoasă, căreia găsesc că mi-e greu să-i rezist, ai respinge ideea.

— Nu face asta, Jordan.

Era prea aproape, iar ușa îi izola de restul casei.

— Sunt vulnerabilă.

— Da, o privi el ciudat. Și asta e o surpriză.

Își coborî gura s-o guste. La prima atingere, îi simți degetele încleștându-se pe umerii lui. Apoi, Kasey se relaxă și cedă. Pentru a

doua oară în aceeași zi, se îndrăgosti. Simțea că-și pierdea inima, cu o senzație fizică, dureroasă de astă dată. *Te va face să suferi*, o prevenea mintea, dar era deja prea târziu.

— Miroși a săpun, murmură Jordan, în timp ce gura lui îi cutreiera fața. Și ai o duzină de pistrui pe nas. Te doresc mult decât am dorit vreodată o femeie.

Glasul îi deveni răgușit, senzual.

— Fir-ai să fii, nu înțeleg nimic.

Când gura lui se înapoie la a ei, Kasey simți aroma mâniei. Limba lui o sondă adânc, în timp ce o trăgea și mai aproape. Pentru prima oară în viață, Kasey abandonă totul - trup, suflet, gândire.

Când mâinile lui se întinseră spre ea, nu opuse nicio rezistență, lăsându-se s-o străbată. Rațiunea, știa, avea să revină mult prea repede. Îl strânse în brațe, lăsându-se umplută de gustul lui. Începu să-i răsfire părul cu degetele, coborând apoi peste mușchii umerilor și ai spatelui. Îi dorea puterea - o putere pe potriva propriei forțe.

Jordan își strecură ambele mâini pe sub bluza ei pentru a-i cuprinde sânii. Avea pielea imposibil de fină – la fel de moale și de caldă ca interiorul gurii. O auzi gemând în timp ce își trecea degetele mari peste sfârcuri. Era o nebunie, știa, dar nu dorea nimic altceva decât s-o aibă. Dorința îl îmboldea ca nicicând. Era tentat s-o culce pe dușumea și s-o posede rapid, feroce, terminând odată. Avea atunci să-și regăsească uzul rațiunii? Avea viața lui să redevină a lui?

O desprinse brusc de el, privind-o lung. Respirația ei se accelerase, iar vulnerabilitatea pe care și-o declarase i se citea în ochi mult prea limpede.

— Simt nevoia să te am, spuse scurt Jordan. Și nu-mi place.

— Nu, dădu Kasey din cap, înțelegând cum nu se poate mai bine sentimentul. Nici mie.

— Și dacă la noapte vin în camera ta?

— Să nu vii.

Își împinse părul din jurul feței, cu ambele mâini. Trebuia să judece și totuși, judecata îi era imposibilă, atunci când nu mai putea decât să simtă.

— Nu suntem gata, nici unul dintre noi.

— Nu-s sigur că mai avem de ales.

— Poate că nu.

Trase adânc aer în piept, simțind că începea să-și recapete echilibrul.

— Dar, pentru un timp măcar, ce-ar fi să nu mai intrăm împreună în aceleași băi?

Jordan râse și îi cuprinse fața în palmă. Niciodată nu mai cunoscuse pe cineva care să-l fi făcut atât de ușor să râdă.

— Chiar crezi că o să ne ajute la ceva?

Kasey clătină din cap:

— Nu, mă tem că n-o să ne ajute, dar pentru moment e tot ce pot face.

4

Alison stătea pe cuvertura de satin roz și o privea pe Kasey aplicându-și machiajul. Flaconașele și tuburile cu farduri răspândite pe măsuța de toaletă o fascinau. Apropiindu-se, începu să le atingă, șovăitoare.

— Când crezi că voi fi destul de mare ca să mă machiez și eu? întrebă Alison luând un borcănaș cu fard pentru ochi, ca să-l studieze mai îndeaproape.

— Abia peste câțiva ani, murmură Kasey, rimelându-și și genele. Tu, însă, cu fața pe care o ai, nu vei avea nevoie de iluzii.

Alison se aplecă să privească fețele amândurora în oglindă.

— Dar tu le folosești și ești mult mai drăguță decât mine. Ai ochi verzi.

— Și pisicile îi au verzi, comentă Kasey, zâmbind. Ochii căprui dau un efect foarte reușit, mai ales la blonde. Nimic nu răvășește sufletul unui bărbat mai mult decât o pereche de ochi căprui și languroși, cu gene lungi. Când vei avea cincisprezece ani, băieții au să-ți mănânce din palmă.

O văzu pe Alison zâmbind, îmbujorată.

— Numai să nu-ți dai prea repede drumul la farmece, o preveni ea, trăgând-o ușor de păr. Și-n seara asta, fără fâlfâiri din gene. Nu cred că domnul doctor Rhodes ar putea să reziste.

Cu un chicotit, Alison se așeză pe fotoliu.

— Bunica spune că domnul doctor Rhodes e un bărbat distins și o partidă.

„Te cred," medită Kasey, luându-și rujul.

Alison își acoperi gura, dându-și ochii peste cap.

— Eu, una, îl găsesc mai asemănător cu un ursuleț.

— Kasey, spui cele mai ciudate lucruri.

— Așa crezi?

Începu să caute o perie pe care o rătăcise.

— Mie mi se părea o descriere adecvată. E rotofei și destul de molcuț. Un *Winnie the Pooh* cu ochelari, întotdeauna l-am îndrăgit pe *Winnie the Pooh*. E dulcișor, neajutorat și înțelept. Nu mi-ai văzut peria?

Alison o luă de pe fotoliu și i-o întinse.

— Mă mângâie pe cap, spuse ea, cu un oftat.

Stăpânindu-și râsul, Kasey încercă să-și convingă părul să stea cum trebuie.

— N-are încotro. Bărbații mai în vârstă, care sunt burlaci confirmați, au tendința de a mângâia copiii pe cap. Efectiv nu știu ce altceva le-ar putea face.

Își luă sticla de parfum și pulverizâ scurt spre Alison. Îi plăcea s-o audă râzând.

— Hai să vedem dacă a venit Pooh.

Intrară împreună în salon. Zărindu-l pe Harry Rhodes în cealaltă parte a încăperii, Kasey o privi pe Alison făcându-i conspirativ cu ochiul.

Jordan care stătea în picioare lângă Harry, observă schimbul de priviri. Pierdu șirul conversației cu prietenul său. Când o văzuse pentru ultima oară pe Alison zâmbind astfel? Când își dăduse ultima oară osteneala s-o privească? Simți un junghi scurt de vinovăție. În calitate de păzitor, își dădu el seama, era ireproșabil. Dar ca înlocuitor de tată, eșuase complet. Era timpul să se achite față de ea - și față de el însuși.

Îi puse lui Harry o mână pe braț, pentru a-i întrerupe dizertația, apoi traversă camera, spre nepoata lui.

— Ei, nu eram pregătit să primesc două femei superbe!

Îi ridică bărbia cu mâna, studiind-o. Era foarte frumoasă remarcă el, cu o tresărire. Și mai matură decât crezuse.

— Nu peste mult timp, va trebui să te încui în casă, dacă vreau să te păstrez pentru mine..

Ochii lui Alison se măriră, surprinși. Acea simplă expresie îl făcu să se mustre pentru că fusese prea sigur pe ea. Cum putuse locui atâta timp în aceeași casă cu fata, fără să observe? Sub privirea lui, Alison se uită la Kasey, derutată. Jordan simți o panică momentană, când întoarse iarăși capul spre el. Era prea târziu?

— O, unchiule Jordan… sări inima lui Alison drept până-n ochi.

Iubire fără restricții. Simți ceva deschizându-se înăuntrul lui.

— A, da, replică el calm… atingându-i obrazul. Cred c-am să te păstrez.

— Alison, o strigă Beatrice din partea opusă a încăperii. Unde ți-s bunele maniere? Vino să-i dai bună seara domnului doctor Rhodes.

Alison îi aruncă un zâmbet scurt lui Kasey și răspunse la chemarea bunicii ei.

— Ei, Jordan, înghiți Kasey un nod, apoi își drese vocea, ești un adevărat bărbat.

— Lacrimi, Kasey?

— Termină, clătină ea din cap și înghiți iarăși. O să mă fac de râs.

Un moment, ochii lui se îndreptară spre Alison.

— Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

— A, nu, scutură Kasey din cap și mai insistent. Te rog.

Jordan o luă de mână și i-o ridică la buze.

— Ba da. Am senzația că va fi o datorie greu de achitat. Am avut iubirea privindu-mă în față și nici n-am observat-o.

Kasey îl privi lung și expiră adânc. „Și încă o mai ai," spuse în sinea ei. „Doar că e puțin mai complicat."

— Jordan, dacă nu vrei ca doctorul Rhodes și mama ta să facă o criză și să ți se murdărească batista asta impecabil de elegantă pe care o ai în buzunarul de la piept, schimbă subiectul și toarnă-mi ceva de băut.

— În regulă, zise el sărutându-i din nou degetele. Deocamdată.

În timpul supei de ceapă, al costiței de miel și al salatei orientale, Harry Rhodes o îmboldi pe Kasey cu întrebări despre știința antropologiei. Era incapabil, chiar și la a doua întâlnire, s-o identifice pe Kathleen Wyatt, cea căreia îi citise și admirase lucrările, cu femeia spirituală care stătea în fața lui la masă. Sărea de la un subiect la altul, făcând ocazional declarații care-l lăsau stupefiat complet. Cunoscându-l bine pe Jordan, putea întrezări ușor că interesul prietenului său pentru ea nu era strict academic. Și, întrucât Kasey intrase în casa Taylor la recomandarea lui, era îngrijorat. Nu cumva, de fapt, îl înșeuase pe Jordan mai degrabă cu o problemă decât cu o soluție?

Cunoștințele ei în domeniu, însă, erau atotcuprinzătoare. La vremea când se serviră piersicile flambate, Harry îi spuse să se relaxeze.

— Antropologia nu e totuna cu psihologia, răspunse Kasey la unul dintre comentariile lui. Ca psiholog, domnule doctor, încercați să considerați cultura ca pe o constantă și să explorați mintea și psihicul. Eu, ca antropolog, încerc să țin constante mintea și psihicul și să explorez cultura. Am o carte bună pe subiectul acesta. Poate v-ar interesa să v-o împrumut.

— Da.

Conversația ei prea lucidă îl relaxa.

— V-aș fi foarte recunoscător, domnișoară Wyatt.

— Perfect. Dacă reușesc s-o dezgrop, o puteți lua cu dumneavoastră în seara asta.

Și mai luă o lingură de desert.

— Mă tem că toate astea mă depășesc de departe, interveni Beatrice, adresându-i lui Harry un zâmbet cald; pe Kasey o ignora complet. Mă fascinați, voi, psihologii și antropologii, cu toate teoriile și filosofiile voastre de viață.

— Ei, haide, Beatrice, eu nu prea mi-aș considera fascinante teoriile, răspunse modest Harry.

— Mă întreb care ar putea fi filosofia de viață a lui Kasey, spuse

meditativ Jordan; îi adresă unul dintre zâmbetele lui cuceritoare. Sunt sigur că vom fi fascinați cu toții.

Kasey își linse dosul linguriței.

— Din punctul de vedere al antropologului, Jordan.

Se opri să-și ia paharul cu vin.

— Viața e ca o mustață. Poate fi minunată sau îngrozitoare. Dar întotdeauna te gâdilă.

Jordan râse, în timp ce Harry lua o înghițitură zdravănă de vin.

Peste treizeci de minute, cei doi bărbați se închiseseră în camera de jocuri. Jordan strângea bilele pe masa de pool{1}, ascultând comentariile incomode ale lui Harry despre Kasey.

— Harry, n-ai motive să fii preocupat, îi făcu e semn doctorului să se întrerupă. Kasey îmi oferă tot ce-mi trebuie, și ceva pe deasupra. Găsesc incredibil bagajul de cunoștințe din creierul ăsta ciudat al ei.

— Tocmai asta e problema…

Întrerupându-se, Harry se încruntă.

— E ciudată.

— Poate că noi, ceilalți, suntem ciudați, murmura Jordan; de când apăruse Kasey în viața lui, nu mai era sigur de nimic. În orice caz, își cunoaște meseria mai bine decât cunosc majoritatea oamenilor alfabetul.

Se poziționă pentru prima lovitură.

— Fără ea n-aș putea atinge niciodată profunzimile pe care le doresc.

Lovi, făcu punctul și se mută în poziția următoare.

— Mai mult, mă intrigă mai mult decât oricare femeie din câte am cunoscut.

— Nu cumva îți creezi o relație personală cu ea?

— Îmi dau toată silința, se încruntă Jordan, când bila de cinci puncte nu nimeri în gaură.

— Jordan, o relație personală cu ea ți-ar putea impieta asupra scrisului. Ți-am spus, când ți-am citit rezultatul că are șanse de Pulitzer. Reputația ți-ai format-o deja.

— Ar putea fi mai înțelept să termin cartea înainte de a ne gândi la premii *Pulitzer*. E rândul tău, Harry, îi aminti Jordan.

Harry lovi două bile, iar pe a treia o rată. În timp ce trăgea își căută cu grijă cuvintele.

— Jordan, am observat că în ultima vreme ești cam neliniștit. Voiam să-ți propun o vacanță, când termini cartea.

Zâmbind, Jordan se aplecă peste masă. Își potrivi tacul.

— Încerci să mă aperi de Kasey, Harry?

— Eu n-aș pune problema așa - exact.

Enervat, Harry se rezemă în tac.

— Îmi dau seama că domnișoara Wyatt e foarte atrăgătoare într-un

mod destul de neobișnuit. Dar mai este și neliniștitoare.

— Hmm. Neliniștitoare, murmură Jordan. Este într-adevăr autoritară. N-aș putea face nimic în sensul ăsta nici dacă aș fi sigur că vreau. Singurul lucru de care sunt sigur e că mi-a deschis câteva uși pe care nu știam că le închisesem.

— Sper că nu te-ai…

Harry căută expresia potrivită.

— …încurcat emoțional?

— Dacă m-am îndrăgostit? se încruntă Jordan; introduse în gaură bila de nouă puncte și se scărpină în cap. N-am nici cea mai vagă idee. Știu că o doresc.

— Dragă băiete, începu Harry, sexul e…

Ezită, dregându-și glasul.

— Da? îl îndemnă Jordan, nereușind să-și stăpânească un rânjet.

— …O parte necesară a vieții, încheie bățos Harry.

— Harry, mă surprinzi.

Rânjetul i se lăți.

— E rândul tău.

Amândoi își ridicară privirile, când ușa se dădu da perete.

— Pentru Dumnezeu, Jordan, ar trebui să afișez hărți rutiere, intră agale Kasey, aducând o carte groasă. În viața mea n-am văzut atât de multe coridoare la un loc. Cartea dumneavoastră, doctore Rhodes.

O puse pe o masă și-și suflă bretonul din ochi.

— Am profanat un teritoriu sacru?

Jordan se propti de tac. De ce i se părea că orice cameră se trezea la viață când intra ea pe ușă?

— Ar avea importanță? o întrebă el, zâmbind.

— Firește că nu. Întotdeauna mă infiltrez pe pământuri sacre. Pot să beau ceva?

— Vermut? Aici n-am făcut provizii de tequila.

— Da, mulțumesc.

Kasey începuse deja să studieze camera.

Era spațioasă și aerisită, cu o mulțumitoare abundență a mătăsurilor și brocarturilor. Podelele de scândură pe care le imaginase în salon, se vedeau, iar la ferestre se aflau jaluzele simple de bambus. Domnea o curățenie scrupuloasă, dar se zăreau semne de viață. O lumânare groasă arsese până la jumătate în sfeșnicul ei de cositor. O colecție de albume cu discuri erau stivuite pe un raft, unul sau două dintre ele stând strâmbe.

— Îmi place camera asta, comentă Kasey, apropiindu-se de o masă cu placă din sticlă pe care se aflau câteva vase de ceramică primitive. Foarte mult, adăugă în timp ce se întorcea să ia paharul cu vermut de la Jordan. Mulțumesc.

Nu era sigur de ce părerea ei favorabilă îl mulțumea, dar știa că așa

era. Kasey își înclină capul, parcă încercând să-l vadă dintr-un unghi nou.

— E camera ta, murmură. La fel ca biroul.

— Cred că se poate spune și așa.

— Perfect.

Sorbi din băutură.

— Începi să-mi placi, Jordan. Aproape aș dori să nu fie așa.

— Se pare că avem aceeași problemă.

Dând din cap, Kasey se îndepărtă.

— Pool, hmm? Nu vreau să vă întrerup. Îmi termin paharul și mă întorc în labirint.

Privi iarăși prin cameră. Era singura încăpere din casă, în afara biroului, unde se simțea comod.

— După ce terminați cartea, aș dori să discut despre ea, doctore Rhodes.

— Desigur.

Harry găsi că avea un zâmbet foarte atrăgător, într-adevăr.

— Poate doriți să jucați și dumneavoastră o partidă domnișoară Wyatt, o invită el, spre propria lui surprindere.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră.

Cu un nou surâs, Kasey îl privi cu afecțiune în timp ce-și îndrepta umerii:

— Sunt sigură că pariați, însă, nu?

— Nu neapărat, răspunse Harry.

— A, dar n-aș vrea să schimbați regulile pentru mine.

Kasey bău din nou, privind un tac de biliard.

— Care e miza? Poate că mi-e accesibilă.

— Sunt convins că putem ajunge la o înțelegere.

Jordan se întrerupse să-și aprindă o țigară.

— Ce zici de un dolar bila?

— Un dolar bila, repetă ea, apropiindu-se de masă. Ia să vedem, cât de multe sunt?

Se încruntă, numărându-le.

— Cincisprezece. Cred că pot face față. Cum jucați?

— Prin rotație ar fi cel mai simplu, comentă Jordan cu o privire spre Harry.

— Perfect.

Doctorul începu să-și frece tacul cu cretă.

— Care sunt regulile?

— Scopul este acela de a introduce bilele în găuri în ordine cronologică, îi explică Jordan.

În seara aceea, Kasey purta cercei. Mici cârlige de argint care sclipeau în lumină. Chiar și peste masă, parfumul ei răzbătea până la el. Se reculese.

— Vreau să lovești următoarea bilă la rând, ciocnind-o de alta și introducând-o pe aceea o pe aceea, ori cât mai multe posibil. Lovește bila marcată, cea albă, împingând-o în celelalte bile, de la cel mai mic număr până la cel mai mare. Scopul este să eliberezi masa de toate bilele numerotate.

— Înțeleg, se încruntă Kasey spre postavul verde, dând din cap. Fără-ndoială, sună destul de simplu, nu?

— Veți învăța ușor, domnișoară Wyatt, o asigură Harry, galant. Doriți să exersați mai întâi?

— Nu, ce-ar fi să ne aruncăm? îi mai adresă ea un surâs. Cine începe?

— Poate preferați să spargeți dumneavoastră, continuă Harry simțindu-se expansiv, în timp ce Jordan aduna la loc bilele. Loviți grupul cu bila albă. Tot ce intră în găuri, vă aparține.

— Vă mulțumesc, doctore Rhodes.

Kasey se îndreptă spre capătul mesei.

— Apucă tacul așa, o instrui Jordan, potrivindu-i degetele. Ține-l fix, dar lasă-i loc să lunece. Înțelegi?

— Da, îl privi ea peste umăr. Trebuie să pocnesc cu el bila numărul unu, nu?

— Se poate spune și așa.

Ar fi putut s-o sărute, își spuse el, chiar atunci, producându-i lui Harry o criză de apoplexie. Îi mirosea părul stând lângă ea, îi simțea pielea fină a umărului sub palmă.

— N-am să pot nimeri nimic de pe masă, dacă te mai uiți așa la mine, murmură ea. Iar doctorul Rhodes începe să roșească.

Jordan se îndepărtă. Kasey așteptă un moment să se calmeze, apoi se întinse peste masă și trase.

Introduse în găuri trei bile, din spargere. Ocolind masa, se poziționă și lovi din nou. Și din nou. Se aplecă, strânse ochii pentru a calcula unghiul și expedie cu precizie în gaură următoarea bilă. Se opri să-și frece tacul cu cretă, în timp ce parcurgea masa din priviri pentru a analiza cea mai bună strategie. În cameră se lăsase o tăcere desăvârșită.

Luă paharul, sorbi scurt și reveni la lucru. Răsună un țăcănit și bufniturile bilelor, apoi exclamația lui Harry, când execută o introducere din trei ricoșeuri. Jordan o privi în timp ce se concentra pentru următoarea lovitură. Rezemându-se de tac, degustă priveliștea, în timp ce Kasey se întindea peste masă, în fața lui, plasând următoarea bilă în gaură. Degajă masa, expediind două bile în colțuri opuse. Ridicându-se, se frecă la nas cu dosul mâinii, zâmbindu-le celor doi parteneri.

— Să vedem, face câte cincisprezece dolari de fiecare, nu? Vrei să spargi tu de data asta, Harry?

Jordan își azvârli capul pe spate, izbucnind în râs.

— Harry, spuse el, bătându-l pe celălalt pe umăr. Se pare că ne-am băgat singuri în gura lupului.

5

Jordan o privea cercetător. Kasey citea o parte din însemnările lui, în liniște. Tăcea de peste douăzeci de minute. Exista ceva inexplicabil în modul ei de a porni și a opri curentul electric. Îi hărțuia mintea cum nici o femeie n-o mai făcuse. Când îi punea câte o întrebare directă despre ea însăși, îi răspundea, vorbind agreabil, dar, de cele mai multe ori, ocolind subiectul. Îi dezvăluia foarte puțin despre Kasey Wyatt.

„Ce secrete bântuie prin creierul ăla al ei?" se întreba Jordan. „Ce anume nu-mi spune, atunci când pare să spună tot ce-i trece prin minte? Și de ce sunt obsedat să aflu totul?" Se încruntă, gândindu-se la schimbările pe care Kasey le adusese deja în viața lui.

De-acum, în casă trăia un copil. Se auzeau râsete, zgomote și agitație. Cât timp lăsase el lucrurile în voia soartei? În toți cei trei ani de când locuia acolo Alison? Și câtă vreme, încă, înainte?

Lăsase gospodărirea casei - și responsabilitatea asupra nepoatei sale - aproape exclusiv în mâinile mamei lui. Fusese mai simplu așa. Mai simplu, reflectă Jordan. Viața lui, în ansamblu, fusese mai simplă înainte de a fi intrat Kasey pe ușa din față. Fusese mulțumit. Și, își dădu seama, că la fel ca Alison, se plictisise. Harry o numise nervozitate. Era o mică diferență. Nimeni nu rămăsese neafectat de sosirea ei.

Mama lui. Jordan se încruntă din nou, scoțând o havană. Beatrice își exprimase deja câteva nemulțumiri subtile. Dar, în fond, de ani de zile era nevoit să blocheze comentariile mamei sale. De când ținea minte, Beatrice fusese implicată în comitetele ei, în casele de modă și dineurile ei. Atât el, cât și fratele lui, fuseseră crescuți de un întreg sortiment de guvernante și preparatori. Jordan acceptase situația. Acum, însă, se întreba dacă procedase înțelept dându-i ei pe mână și creșterea lui Alison. Fusese mai simplu, își spuse el din nou. Dar simplitatea, adeseori, era departe de a fi soluția justă. Se părea că sosise timpul să privească altfel lucrurile. O studie din nou pe Kasey. Un mare număr de lucruri.

— Ești foarte perspicace, Jordan, comentă Kasey, împingându-și ochelarii în sus pe nas.

— Așa crezi?

Cândva, ar fi fost de acord. Acum, începea să se întrebe cât de mult

lăsase să lunece pe-alături.

— Ai explicat foarte bine motivațiile personajului. E minunat construit. Te invidiez.

— Mă invidiezi? trase Jordan prelung din trabuc. De ce?

— Cuvintele, Jordan, își ridică ea privirea, zâmbind. Îți invidiez cuvintele.

— Am observat că și tu ai o rezervă proprie.

— Cu ghiotura, fu Kasey de acord. Dar nu le-aș putea face niciodată să joace astfel.

Jordan îi privi ochii mișcându-se rapid peste pagini, în timp ce continua să citească manuscrisul.

— Ar trebui să înțelegi, să pătrunzi mai adânc în fragmentul ăsta, interacțiunea dintre rude, în cadrul culturii indiene, îi indică ea.

— Familiile, murmură Jordan, gândindu-se la a lui.

— Da. În multe triburi, rudele administrau oprobriul public. Răufăcătorii erau adeseori exilați. Aceasta echivala cu o execuție, întrucât triburile dușmane, de cele mai multe ori, îl omorau de la prima vedere pe indianul exilat.

— Un tată și-ar fi trimis fiul la moarte?

— Onoarea, Jordan. Erau oameni de onoare, mândri. Nu uita asta.

Își strânse picioarele sub trup, înlănțuindu-și degetele.

— Asasinatul era considerat dăunător față de întregul trib. Pedeapsa standard era exilul. Nu diferă prea mult de modul cum procedăm astăzi. Comportamentul între rude era reglementat adeseori printr-un cod de legi foarte strict.

— Kasey?

— Da?

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

Kasey ridică din umeri. Se puse în gardă.

— Cu condiția de a nu fi obligată să răspund.

Un moment, Jordan studie scrumul din capătul havanei.

— De ce te-ai făcut antropolog?

— Asta numești tu întrebare personală? zâmbi Kasey. Răspunsul e foarte simplu, serios. Am avut de ales între asta și campionatul de patinaj cu rotile.

Jordan oftă. Iarăși avea să se ascundă după deget.

— Dumnezeu știe de ce, dar tot am să te întreb. Ce legătură e între patinele cu rotile și antropologie?

— Am spus eu că e vreo legătură? își scoase ea ochelarii, legănându-i alene de o proptea. N-aș crede. Pur și simplu ți-am arătat între ce cariere aveam de ales. Am refuzat patinajul pe rotile, fiindcă este o profesiune riscantă. Toate trupurile alea care se ciocnesc între ele, iar pistele sunt destul de tari. Nu rezist bine la durere.

— Iar antropologia era alternativa cea mai logică.

— Îmi aparținea, zise ea și îl studie un moment. Știi că ridurile din obraji ți se adâncesc când zâmbești? E extrem de atrăgător.

— Te doresc, Kasey.

Ochelarii își opriră balansul.

— Da, Jordan, știu.

— Și mă dorești și tu pe mine.

Kasey simți deslușit pulsația dorinței… ca și cum s-ar fi aflat în brațele lui, cu gura lipită de a sa.

— Poate.

Își coborî din nou privirea asupra însemnărilor, începând să le pună în ordine.

— Kasey.

Ridică iarăși ochii spre el.

— Când?

Știa ce anume o întreba. Se ridică, incapabilă să mai stea jos.

— Nu-i atât de simplu pe cât dai tu de înțeles, Jordan.

— De ce?

Răsucindu-se, Kasey privi pe fereastră. „Fiindcă nu te iubesc," își spuse. „Fiindcă mă vei face să sufăr. Fiindcă mi-e teamă că nu voi putea să plec, când are să se termine. Dacă te primesc, cale de întoarcere nu va mai fi."

— Jordan, spuse ea încet. Ți-am spus că nu rezist la durere.

— Crezi c-am să-ți fac vreun rău?

Îi distinse mirarea din glas și-și rezemă fruntea de geam.

— O, Doamne, știu că-mi vei face.

Când mâinile i se depuseră pe umerii ei, Jordan îi simți mușchii încordându-se.

— Kasey.

O atinse cu buzele pe creștetul capului.

— N-am intenția să-ți fac niciun rău.

Durerea se întețea deja, răspândindu-se.

— Intenția, Jordan?

Vocea i se îngroșase; Jordan îi recunoștea răgușeala plânsului.

— Da, cred că n-ai intenția, dar asta n-o va opri să se întâmple.

Degetele lui i se ridicară pe ceafă, mângâind-o. Kasey simțea că-și pierdea controlul.

— Jordan, te rog, nu.

Dădu să se retragă, dar Jordan o întoarse cu fața spre el.

O cercetă atent, cu sprâncenele coborâte. Ridicând degetul mare, îi șterse o lacrimă de pe gene.

— De ce plângi?

— Jordan, te rog, clătină Kasey din cap; știa că pierdea. Nu suport să mă fac de râs.

Propriile ei emoții erau prea puternice pentru ea, o constrângeau.

Iar ochii lui erau prea direcți și poruncitori. Simțea pământul fugindu-i de sub picioare. Doruri, nevoi, temeri, toate o striveau. Se apropia cu repeziciune momentul când nu mai avea de ales, ci trebuia să-i dăruiască lui toate emoțiile - fără restricții.

— Dă-mi drumul, îi ceru, chinuindu-se să se stăpânească. Ți-am dat destul, în dimineața asta.

— Nu, o strânse Jordan și mai tare. Nu destul. Nu înainte de a-mi explica de ce te destrami în bucăți sub ochii mei.

— Să-ți explic! își azvârli ea capul pe spate, într-un brusc acces de furie. N-am nimic de explicat. De ce-aș face-o?

— Cred, replică el rar, că mai valabilă e întrebarea: de ce n-ai face-o?

O durea, și i se trezi furia, ca s-o apere.

— Cum am putut spune că ești perspicace? Cum am putut-o crede, când nu vezi ceea ce te privește în față? Sunt îndrăgostită de tine!

Respirația i se întretăie, într-un icnet șocat și deznădăjduit. Se priviră lung, zguduiți amândoi de cuvintele rostite.

— N-am vrut să spun asta, clătină Kasey din cap, încercând să se smulgă de lângă el. Mi-am pierdut calmul. N-am vrut s-o spun. Lasă-mă să plec, Jordan.

— Nu, o zgâlțâi el, o dată, pentru a-i opri zbaterile; ochii săi, privind-o, erau întunecați și intenși. Crezi că-mi poți spune una ca asta și pe urmă să pleci? Nu, n-ai vrut s-o spui, încuviință Jordan încet. Dar era adevărul?

Lacrimile i se uscaseră. Le înecase disperarea.

— Și dacă aș spune că nu?

— Nu te-aș crede.

— Deci, e un subiect academic, nu? încercă ea să se smulgă iarăși, dar Jordan o ținu strâns.

— Nu-mi veni cu din astea. Nu ține.

— Jordan.

Vocea lui Kasey redevenise sigură.

— Ce vrei de la mine?

— Nu sunt sigur.

Slăbi strânsoarea, dintr-o dată conștient că probabil o durea.

— Mă iubești, Kasey?

Ea dădu să se retragă, dar Jordan clătină din cap:

— Nu. Privește-mă în ochi și spune-mi.

Trase adânc aer în piept.

— Te iubesc, Jordan. Fără nici o obligație. Știu că unii oameni se simt incomod când sunt iubiți. Nu înțeleg de ce.

— Nimic mai simplu? murmură el.

— Nimic mai simplu, confirmă Kasey și surâse; povara abținerii se risipise. Nu face mutra asta, Jordan. E ușor să fii iubit. Să iubești e

mai greu.

— Kasey...

Ezita. Îl înduioșase, îl neliniștise, încât nici el nu mai era sigur de ce simțea.

— Nu știu ce să-ți spun.

— Atunci, cel mai bine e să nu spui nimic.

„Nici unuia dintre noi nu-i e ușor," își zise ea și încercă să netezească puțin drumul:

— Jordan, aș vrea să ne lămurim. Ți-aș explica mai bine dacă nu m-ai atinge.

După un moment, o eliberă, iar Kasey făcu un pas înapoi. Absența contactului fizic o ajuta să-și stăpânească nervii.

— Ți-am spus că te iubesc. Poate că am greșit, dar faptul este consumat. Aș dori să-l accepți ca pe o realitate.

Vedea bine că nu înțelegea. Emoțiile, exprimate liber, erau întotdeauna greu de înțeles. Cum putea să-i explice un lucru pe care inima ei îl acceptase, trecând peste obiecțiile rațiunii?

— Toată viața, continuă ea, am fost învățată că, pentru a dărui iubirea, pentru a ți-o exprima, nu prea ai de ales, ci e mai mult o obligație. Te rog, ia-o ca atare și nu-mi mai pune niciun fel de întrebări.

— Nici măcar nu știu ce întrebări să-ți pun.

Dorea s-o atingă din nou, s-o țină în brațe, dar expresia din ochii ei îl opri. Nu voia s-o facă să sufere, nu voia să aibă dreptate și în această privință.

— Kasey, nu dorești nimic de la mine?

— Nu, îi răspunse ea repede, ca și cum ar fi anticipat întrebarea. Ți-am spus că nu ai nici o obligație, Jordan. Am vorbit serios. Cred că azi nu mai putem lucra împreună și, cu siguranță, nu cred că am putea discuta rațional subiectul în momentul de față. În orice caz, e târziu. I-am spus lui Alison că o las să mă bată la tenis, înainte de cină.

Pornise deja spre ușă.

— Kasey.

Făcu un mare efort ca să se întoarcă.

— Da?

Din tulbure, mintea îi devenise goală complet. Se simțea ca un nătâng.

— Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce, Jordan.

Reuși să iasă pe ușă înainte de a i se declanșa durerea.

Se întunecase complet, când Kasey își găsi în sfârșit un moment în care să fie singură. De la fereastra camerei sale, putea privi răsăritul lunii. Era o lună plină, cu o nuanță portocalie care o ducea cu gândul

la câmpuri cosite și la căpițe de fân. „Ce se întâmplă în lumea largă?“ se întrebă ea. „Sunt închisă în casa asta de prea mult timp, încătușată de o iubire care nu mă va duce nicăieri. Ce am făcut cu mine însămi? Mi-a trebuit o lună ca să pierd ceva ce-am prețuit mai presus de orice, toată viața: libertatea.”

Își cuprinse trupul cu brațele, revenind în cameră. „Chiar și când voi pleca de-aici, de lângă el, n-am să mai fiu liberă. Dragostea te leagă în lanțuri - și o știam. Iar el, ce simte acum? Ce ne vom spune unul altuia, mâine? Pot continua să mă port normal, să servesc glume ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat?” Râse puțin și clătină din cap. „Trebuie,” își reaminti ea. „Întotdeauna să termini ceea ce ai început - nu asta e prima regulă a lui Kasey? Am venit cu o treabă, iar misiunea trebuie îndeplinită. I-am mărturisit iubirea mea, fără obligații, și sunt datoare să merg până la capăt. O, Doamne,” își strânse ea mai puternic trupul în brațe. „Nu pot suferi durerea. Cât de lașă sunt!”

Apăsându-și tâmpla cu o mână, intră în baie, să-și caute aspirina. Avea să-i alunge durerea de cap, cel puțin. În timp ce întindea mâna să ia un pahar, auzi un zgomot din camera lui Alison. Încruntată, Kasey se opri să asculte.

Era un sunet scăzut și înfundat, dar inconfundabil - plâns. Kasey puse la loc flaconul cu aspirine și trecu în odaia alăturată. Alison stătea ghemuită sub pătură, suspinând cu fața în pernă. Toate, în afara fetiței, se risipiră din mintea lui Kasey.

— Alison.

Se așeză pe marginea patului, atingându-i părul blond și încâlcit.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un coșmar, zise fetița aruncându-și brațele pe după gâtul lui Kasey și cuprinzând-o strâns. A fost îngrozitor. Pretutindeni erau păianjeni.

Se cuibări mai adânc la pieptul ei, când o învăluiră și brațele lui Kasey.

— Se târau prin tot patul.

— Păianjeni, o strânse Kasey, mângâind-o. Cumplit. Nimeni nu trebuie să-i înfrunte de unul singur. De ce nu m-ai chemat?

Alison auzea sub ureche bătăile regulate ale inimii lui Kasey și se simți mai încurajată.

— Bunica spune că e nepoliticos să deranjezi pe cineva când doarme.

Kasey își stăpâni un scurt și puternic val de furie, menținându-și mâinile blânde.

— Nu și dacă ai coșmaruri. Eu, când le-aveam, urlam ca o nebună.

— Serios? își ridică Alison fața. Vreau să spun, chiar aveai coșmaruri?

— Din cele mai rele. Tata spunea că erau prețul imaginației mele

creatoare. Mă făcea să fiu aproape mândră de ele.

Dădu la o parte părul de pe obrajii lui Alison.

— Și mai e ceva, adăugă ea. Nu m-ai putea deranja niciodată, Alison.

Cu un oftat, fetița își rezemă obrazul la loc pe pieptul lui Kasey.

— Erau păianjeni mari. Negri.

— Acum nu mai sunt. Mai bine încearcă și tu cu cangurii. E mult mai bine să te gândești la canguri decât la păianjeni.

— Canguri?

Distinse zâmbetul somnoros în vocea fetei.

— Absolut. Hai, culcarea.{2}

Alison se supuse iar Kasey se strecură în pat lângă ea.

— Ai de gând să stai cu mine?

Vocea ei era scăzută și uimită.

— Pentru puțină vreme.

Kasey apropie de ea trupul copilului și-i simți căldura.

— Să vorbim despre aceste canguri…

— Kasey.

— Hmm?

Ea se uită în jos și găsi ochii căprui ai lui Alison privind-o solemn.

— Te iubesc.

Iată, constată Kasey: fără condiții, fără declarații - dragoste adevărată! Până în acel moment ea nu-și dăduse seama cât de mult avea nevoie de Alison.

— Te iubesc, Alison. Închide ochii.

Jordan stătea în prag și privi în jos pe cele două ființe adormite. Capul lui Alison se odihnea în scobitura umărului lui Kasey. Simțea că pierde noțiunea timpului stând acolo, captivat de imaginea pe care o avea în față. Fiecare din ele părea transformată în cealaltă…. Amândouă îmi aparțineau, credea el, surprins de căldura care-l inundase. Amândouă îl iubeau, și fusese orb să nu observe asta până acum. Acum, că el știa acest lucru, ce era de făcut? Dragostea nu era ceva la fel de simplu ca ceea ce-i spusese Kasey. Se gândi la felul în care îl priveau ele - Alison, uimită și cu speranță; Kasey, expusă și speriată. Mergând spre pat, el le privea dormind. Aplecându-se, o mută ușor pe Alison. Ea se agită o dată și apoi se cufundă adânc în somnul ei de copil. Cu atenție, o ridică pe Kasey în brațe. Ea murmură ceva, apoi își înfășură brațele în jurul gâtului lui și i se așeză pe umăr. Era mai mult un gest de încredere gestului decât o seducție planificat. Se întoarse spre ea și o transportă printre ușile apartamentului. Ochii lui Kasey s-au deschis încet și se holbară la el.

— Jordan?

Kasey părea dezorientată iar vocea îi era afectată de somn.

— Kasey!

El îi sărută fruntea. Cum a putut trece la inocența la izbitoare doar prin simpla deschidere a ochilor?

— Ce faci?

— Încerc să mă decid dacă să te duc în camera mea sau a ta.

Se opri la ușa camerei ei.

— De ce ai fost în camera lui Alison? întrebă Jordan.

— „Păianjeni!" își aminti Kasey și încercă să-și limpezească mintea.

— Cum?

— A avut un coșmar.

Oftă. Kasey nu era niciodată capabilă să se trezească dintr-o dată.

— Ce făceai acolo?

— Mă uitam la ea în timp ce dormea. Ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă.

Cu un zâmbet, Kasey i-a atins obrazul.

— Ești un om bun, Jordan. Nu eram sigură de asta…

Ea căscă și se odihni din nou pe umărul lui.

— Poți să mă pui jos oricând.

Aproape fără nici un efort, ar fi putut adormi din nou, adânc.

— Kasey.

Jordan observase perna și păturile de pe fotoliu.

— De ce nu dormi în pat?

— Din cauza claustrofobiei, răspunse ea somnoroasă. Între baldachin și perdelele alea de pat, mă simt ca într-un sicriu. Ca și cum ar urma să fiu incinerată.

— E foarte simplu să schimbi camera.

Kasey se ghemui lângă el, făcând să-l fulgere un fior de dorință.

— Nu, nu contează. Fotoliul e perfect, iar servitorii mă cred deja excentrică.

— Nu-mi pot închipui de ce.

O depuse pe fotoliu și se așeză lângă ea.

— Tot timpul miroși a violete, murmură el.

Gura i-o căută pe a ei, găsind-o caldă, gingașă și generoasă. Percepu exact momentul când somnul i se risipi din creier.

— Jordan.

Kasey era trează de-a binelea și palpita.

— M-ai prins în dezavantaj.

— Da, știu. Mă întrebam dacă voi reuși vreodată.

Îi luă o mână și-și apăsă buzele pe palma ei.

— Intenționez să profit, Kasey.

Își plimbă un deget peste umărul ei, în jos, spre sân. Simți sfârcul întărindu-se sub materialul subțire.

— În noaptea asta, murmură el. Acum.

— Jordan.

Nevoile clocoteau, cereau satisfacție.

— Ți-am mai spus, avem de ales.

— Mi-ai mai spus, acum doar câteva ore, și că mă iubești…

Își coborî din nou gura peste a ei. Doamne sfinte, cât o mai dorea! Nici o femeie nu-i mai trezise o asemenea jinduire. Simțea dorința în sânge, în oase. O fi avut ea de ales, dar lui nu-i mai rămânea nicio altă variantă.

— Ți-am spus că te iubesc, își adună Kasey ultimul dram de putere. Nu ți-am spus că voi face dragoste cu tine. Trebuie să-mi lași și mie ceva, Jordan.

Nu putea îngădui să se întâmple. Știa că, odată ce i se dăruia, ce se împărtășea din el, avea să rămână legată pentru totdeauna. Nu era doar problema simplă de a dori să fie atinsă sau să simtă plăcerea, era vorba de nevoia să-i aparțină.

Jordan o studia în tăcere, continuând să-i țină mâna într-a lui. Iarăși rămăsese fără apărare, ca atunci când dormise în același pat cu fetița. N-avea să-i facă nici un rău; își jură că n-avea să-i provoace suferințe. Dar nu putea s-o părăsească. Când îi eliberă mâna și porni către ușa dinspre camera lui Alison, lui Kasey îi scăpă un oftat scăzut. Jordan, însă, închise, apoi reveni spre ea. Sări în capul oaselor, gata să-l alunge.

— Kasey, se apropie el, păstrându-și însă mâinile lângă trup. Lasă-mă să fac dragoste cu tine în seara asta. Am nevoie de tine. E pentru prima oară în viața mea când am nevoie de altcineva.

Nu avea cum să-l alunge. Ar fi putut să reziste unei seducții. Ar fi refuzat o cerere. În fața unei necesități, era neputincioasă. Kasey îl cuprinse în brațe.

Într-o clipă, gura lui deveni disperată, strivind-o pe a ei până începură să se rostogolească amândoi. O îmbrățișă cu putere - strâns, ca și cum, s-ar fi temut să nu se smulgă de la pieptul lui. Dar Kasey nu lua niciodată înapoi ceea ce oferea. Îi trase cămașa de noapte de pe umeri, nerăbdător să-i simtă pielea. Se gândi din nou cât de subțire era, câtă grijă trebuia să aibă pentru a nu o frânge în două. Mâinile lui, însă, refuzau să fie blânde.

Kasey nu simți nici o durere, numai o plăcere năvalnică. Îi percepea nerăbdarea izbucnind din trup. Dorea să aibă nevoie de ea. Pentru moment, era destul, îl trase spre pat.

Și ajunse deasupra ei. Îi dorea greutatea; o enervau hainele care-i despărțeau unul de altul. Gura îi era flămândă. Se turnă într-însul, prin sărut. Acesta se alungi, adânc, cu deplină dăruire, până când mâinile lui Jordan încetară s-o mai caute. Îi calmase pe amândoi.

Încet, cu grijă, începu s-o dezbrace. Nu mai exista imboldul presant spre o dezlănțuire grabnică. Voia s-o savureze. Își lipi buzele de gâtul ei, iar oftatul de plăcere al lui Kasey se undui prin el. Căutând încă, dar acum fără disperare, coborî spre sâni. Kasey îi trase halatul până-i

putu simți pielea sub palme. Găsi puterea pe care o dorea.

Îl lăsă s-o ia în stăpânire, mai adânc, mai încet, nu atât cu tandrețe, cât cu minuțiozitate; nici unul dintre ei nu mai urmărea gingășia. Aceea rămânea pentru mai târziu, poate, când fierbințeala avea să fie mai puțin intensă, iar forța absorbită în întregime.

Jordan îi mușcă ușor sânul, experimentând cu texturile și aromele. Kasey îi coborî halatul în lungul brațelor, lăsându-l gol cum era și ea. Limba lui îi fulgeră peste un sfârc, după care urcă încet până la gât. Savoarea de acolo era tenebroasă și fierbinte, atrăgându-l.

Kasey își lăsă mâinile să cutreiere pe unde pofteau, pipăind mușchi, explorând contururile coastelor, lunecând peste șoldurile tari și înguste. Se pierduse în simțirea lui. Jordan era tot ce dorise ea vreodată, iar buzele lui pe gât o azvârleau într-un delir de voluptate. Dorind să-l guste din nou, îi atrase înapoi gura spre a ei, cu murmure.

Se anunța o furtună. O simți în textura sărutului. Trupul ei răspundea, mișcându-se sub el, acceptând, cerând. Respirația i se desprindea de buze, gemând printre ale lui. Jordan își trecu mâna peste sânul ei, coborând-o până pe șold. Avea coapsele suple și puternice. Degetele ei îi apucară umerii, cu tot trupul îndurerat de plăcere. I se deschise, cutremurându-se deja.

Era caldă și umedă. Dorea s-o vadă scăpată de sub control. Propria lui stăpânire de sine se risipea rapid. Prea rapid: Nu voia să se sfârșească. Dorea s-o atingă în continuare, să-i simtă gustul. Voia s-o audă gemându-i încontinuu numele. Îl excita până aproape de nebunie. Îi bubuia sângele în vene, dar continua să zăbovească, lăsându-și buzele să-i treacă peste șold, limba să-i lunece în josul abdomenului ei. Îi auzea respirația - rapidă și scurtată. Se mișca sub el cu un abandon total. Era complet a lui. Jordan avea nevoie s-o știe, fără a pune la îndoială motivele.

Când își aduse gura înapoi spre a ei, știu că-și pierduse ultima reținere, ultima stăpânire. Simți un val de putere, știind că el și numai el îi avea cheia. Apoi, Kasey îl apucă și îl trase înăuntrul ei. Gândurile lui Jordan se spulberară. Era al ei.

Kasey se ghemui lângă el, lăsându-se să plutească în voia văpăii de împlinire euforică. Nu simțea nici un regret. Iubea. Știa numai că îl găsise pe bărbatul pe care-l dorea pentru toată viața. Avea să-l păstreze atâta timp cât i se dădea voie. Putea înfrunta ziua de mâine atunci când avea să vină. În noaptea asta, primise tot ceea ce dorea.

Jordan stătea tăcut, în întuneric. Avea trupul relaxat. Nu-și dăduse seama de tensiunea la care îl supusese în ultimele câteva săptămâni. Mintea, însă…

„Înainte, niciodată n-a fost așa," își spuse, puțin cam buimăcit de descoperire. „Nu i-o pot spune. În veci nu m-ar crede. Nici măcar eu

nu-s atât de sigur. Mă atrage; n-ar trebui s-o las.” Închise ochii, încercând să-și limpezească judecata. Kasey, însă, era lângă el, caldă și moale, cu mâna pe inima lui. „Doamne sfinte, tocmai am avut-o și o doresc din nou. E ca un narcotic.” Ar fi vrut să se înfurie, s-o dușmănească pentru ceea ce-i făcea, dar nu putea trece cu forța peste simpla nevoie de a o avea. Îi auzi oftatul și-i simți capul mișcându-se, când îl privi.

— Jordan?

— Da?

Înainte de a apuca să se stăpânească, mâna i se coborî s-o mângâie.

— Am uitat complet de baldachin. Nu ți se pare ciudat?

Privind în jos, îi văzu licărul vesel din ochi. Toate îndoielile și tensiunea i se risipiră din minte și zâmbi. Nu avea cum să-i reziste.

— Leac pentru claustrofobie?

— Categoric.

Se rostogoli deasupra lui.

— Dar un om de știință își verifică întotdeauna de mai multe ori teoriile. Ești dispus să-ți donezi trupul pentru experimente?

— Categoric.

Și îi trase gura spre a lui.

6

— Triburile nomade de pe câmpiile de sus trăiau aproape complet din vânătoarea bizonilor. Nu aveau agricultură și pescuiau foarte puțin.

Kasey căscă și se rezemă de spătarul fotoliului.

— Scuze, îi zâmbi ea lui Jordan. M-am culcat târziu azi-noapte.

Dezinvoltura ei din acea dimineață nu era prefăcătorie. Se simțea în largul ei. Îi spusese că îl iubea, se lăsase în voia acestei iubiri și nu regreta nimic. Tensiunea dinainte provenise din rezistența la propriile ei instincte și ascunderea adevărului.

— Mă întreb, Jordan, dacă am putea să abandonăm un moment valorile mele și să mai sunăm după puțină cafea.

Și căscă din nou.

Jordan o studie, în timp ce se întindea prelung.

— Nu-ți plac servitorii, așa-i?

— Ba cum să nu, își rezemă Kasey coatele de picioarele îndoite cruciș. Ceea ce nu-mi place e să-i am. În legătură cu cafeaua aia, Jordan. Aș face-o singură, dar lui François nu-i place să-și bage nimeni nasul în bucătăria lui.

— Și de ce nu-ți place să-i ai?

— Jordan, nu pot filosofa ca lumea după trei ore de somn.

Oftă, iar el nu făcu decât s-o studieze în continuare.

— Ce culoare au ochii lui Millicent?

— Ce naiba are asta de-a face cu subiectul?

— Vreau doar să-ți demonstrez că oamenii nu-i bagă în seamă decât rareori pe cei care-i servesc. În colegiu, am fost chelneriță, și…

— Ai fost chelneriță?

— Da, te surprinde?

— Mă stupefiază, îi zâmbi el larg. Nu mi te pot imagina ducând tăvi în echilibru și mâzgălind note de plată.

— Am fost o chelneriță excelentă.

Se încruntă, împingându-și ochelarii în sus pe nas.

— Ce spuneam?

— Când?

— Cum de poți fi atât de proaspăt și de enervant în dimineața asta, când n-ai dormit mai mult decât mine?

Jordan îi surâse, ridicându-se, și veni spre ea.

— Fiindcă am stat aici, ascultându-te cum îmi înșirai informații despre Araphao și diversele triburi din câmpii, și gândindu-mă că tot ce doresc mai mult e să fac din nou dragoste cu tine.

O ridică în picioare.

— În clipa asta.

Kasey îi acceptă sărutul cu un murmur de încuviințare. Dacă avea vreo dezamăgire, era aceea că dimineață nu se putuse trezi din somn lângă el. Dar trebuise să se gândească la Alison. Noaptea trecută, își spuse ea acum, în timp ce gura i se înfierbânta sub a lui, fusese mult prea scurtă. Iar noaptea următoare era mult prea îndepărtată.

— Așa, nu cred că vom reuși să lucrăm prea mult, murmură ea.

— Nu vom lucra deloc.

Jordan îi scoase ochelarii și îi puse în spatele lui pe birou.

— Haide.

— Unde?

— Sus.

O trăgea deja spre ușă.

— Jordan, râse Kasey, smulgându-și mâna. E ora unsprezece dimineața.

— Fără zece, o corectă el, uitându-se la ceas, în timp ce treceau prin salon.

— Jordan, doar nu vorbești serios.

— Spune-mi-o peste o jumătate de oră.

O împingea în sus pe scară.

— Alison e la școală, mama la unul din faimoasele ei comitete, iar eu te doresc.

Deschise ușa camerei.

— În patul meu.

Se afla înăuntru, înlănțuită în brațele sale. Pofta lui Jordan era neîndoielnică. Pe Kasey o amețise deja. Gura lui i-o prăda pe a ei, însetată să-i simtă gustul.

— Jordan, reuși ea să gâfâie, când buzele sale îi căutară gâtul. Nu s-ar zice că suntem singuri.

— Nu văd pe nimeni, murmură el, urcând cu buzele spre urechea ei.

Gemând, Kasey încercă să-și țină echilibrul.

— La ora asta din dimineață, sunt servitori prin toată casa.

Jordan o trase spre el, să-i dăruiască o sărutare scurtă și apăsată, după care o eliberă. Kasey simți că se înclina podeaua sub ea.

Din doi pași, Jordan ajunse la telefon. Ridică receptorul și apăsă un buton, fără a-și lua ochii de la ea.

— John, dă liber personalului… Da, tuturor. Imediat… N-ai pentru ce.

Închise telefonul și-i zâmbi:

— Cincisprezece oameni îmi vor fi foarte recunoscători.

— Șaisprezece, îl corectă Kasey. Îți mulțumesc, Jordan.

Reveni spre ea:

— Pentru ce?

— Pentru că-mi înțelegi nevoia de a fi singură cu tine. Cu adevărat singură. E foarte important pentru mine.

Jordan ridică o mână la obrazul ei. Își dădea seama că începea să devină importantă pentru el. Foarte importantă.

— Acum, va trebui să-ți faci singură cafeaua, murmură.

— Care cafea?

Cu un zâmbet, Kasey începu să-i descheie cămașa.

— Vrei să-mi auzi părerea despre cafea?

— Nu acum.

Jordan simțea nevoia îmboldindu-l, în timp ce Kasey trecea la al doilea nasture.

— Ei, bănuiesc că s-ar putea să te plictisesc cu ea, spuse ea meditativ, descheindu-i-l și pe al treilea.

— Singurul lucru pe care nu-l cred posibil din partea ta e că mai plictisi.

Degetele lui Kasey se opriră, iar surâsul i se întinse încet.

— Îți mulțumesc, Jordan. E foarte frumos că mi-o spui.

Cu mișcări calculate, Jordan își apropie degetele de primul nasture al bluzei ei.

— Dar dacă ar fi să-ți spun că ești cea mai generoasă, cea mai autentică persoană pe care am cunoscut-o în viața mea, ai schimba subiectul.

Căldura îi umplu sufletul și-i începoșă creierul. Nu știa cum să-i răspundă. Fiind îndrăgostită, descoperi ea, îi era mult mai dificil să-și înfrâneze emoțiile - și mult mai necesar.

— Da, cred că așa aș face. Probabil aș spune ceva în genul: „De unde-ți cumperi cămășile? Materialul ăsta e într-adevăr senzațional.”

— Kasey, reveniră ochii lui spre ea. Ești frumoasă.

La asta, Kasey râse, mai destinsă pe dată.

— Ba nu sunt.

— Când zâmbești, faci o gropiță în colțul drept al gurii. Când ești excitată, ochii ți se adumbresc și se înnourează, încât auriul din ei dispare.

Kasey își simțea pulsul începând să bubuie, iar pielea i se înroșea, fierbinte.

— Încerci să mă enervezi, Jordan?

— A, da.

Îi trase cămașa de pe umeri. Apoi, își coborî mâinile peste sânii ei, până la talie.

— Și reușesc?

Tremura. Era năucită. Abia dacă o atinsese, și-i palpita tot trupul de

dorul lui. Avea prea multă putere asupra ei, din toate punctele de vedere - trupesc, sufletesc și cerebral. I se opuse. Îi dăruise dragostea ei, dar refuza să-și abandoneze forța. Trebuia s-o dorească la fel de mult pe cât îl dorea și ea pe el. Kasey îi descheie ultimul nasture.

— Mă enervezi, Jordan, șopti și-și urcă mâinile încet pe abdomenul lui, pe coaste și piept.

Îi simțea mușchii încordându-se sub palmele ei. În timp ce-i scotea cămașa, își apăsă buzele pe umărul lui Jordan.

— Mă faci să mă doară.

Își plimbă degetele înapoi peste coastele sale, iar buzele și le duse spre gâtul lui.

— Mă faci să te doresc.

Îi desfăcu pantalonii și-și lăsă degetele peste șolduri. În timp ce buzele îi coborau pe gâtul lui, îi auzi geamătul gros de plăcere. Îl trase la podea.

Pasiunea avea gusturi. Înfierbântase și umezise pielea lui Jordan în locurile unde îl sărutase. Kasey îi simțea sub limbă bătăile inimii. Parc-ar fi fost un vis. Avea trupul drogat, dar mintea îi era activă. Dorea să știe totul despre el - ce anume îi făcea plăcere, ce îl excita. Își urmă instinctele, lăsându-și mâinile să-l cutreiere; când simțea câte o reacție, zăbovea cu ele pe loc. Trupul lui Jordan era musculos și zvelt, și o excita. Dorințele lui o excitau. Le simțea șiroind dintr-însul. În acel moment, era la fel de vulnerabil ca ea.

Presără încet o dâră stăruitoare de sărutări, în timp ce călătorea înapoi spre gât. Respirația lui îi vâjâia în urechi. Încurcându-și degetele în părul ei, Jordan îi rosti gemând numele și-i trase gura spre a sa. Pasiunea explodă în sărut. Kasey o simți biciuind-o - un incredibil amestec de durere și voluptate. Dinții lui i se înfipseră în buză și gemu. Acela nu era vis, ci realitate zdrobitoare. Mâinile lui Jordan deveniseră dintr-o dată aspre și brutale, în timp ce o împingea pe spate. O penetră repede, violent, azvârlind-o dincolo de limitele rațiunii. Îl urmă, agățându-se, neputincioasă, puternică. Știa că i se oprise respirația. Se contopiseră prin pielea umedă și dorință. Se înălțară pe pisc, iar și iar, până nu mai rămaseră decât două trupuri secătuite și două minți goale de orice gânduri.

Zăcea deasupra, cu chipul îngropat în părul ei, incapabil să se miște, deși știa că ea era mult prea slabă ca să-i susțină greutatea. Trupul continua să-i tremure ușor sub al lui. Jordan își înălță capul. Dorea s-o vadă în plină lumină a zilei, după ce făcuse dragoste cu el.

Avea fața liniștită, cu ochii încă închețoșați. Jordan simți un junghi de durere, ascuțit și neașteptat, străpungându-i stomacul. Kasey surâse, iar durerea se înteți. Putea s-o dorească din nou? Atât de repede? Cu siguranță așa s-ar fi explicat chinul pe care-l simțea doar privind-o. Își coborî gura spre a ei, dar fu întâmpinat cu tandrețe, nu

cu pasiune.

— Kasey.

O sărută pe obraz, nesigur ce avea să spună. Emoțiile pe care le simțea erau cu desăvârșire noi pentru el.

Pe umărul ei se vedea o vânătaie, iar Jordan săltă din nou capul, s-o privească. Era mică, palidă și potrivită cu forma degetului său. Se îngrozi. Din câte știa, niciodată nu-i mai lăsase semne unei femei.

— Ce s-a întâmplat?

Kasey îi văzu expresia șocată din ochi și le urmă direcția. Zâmbi puțin, când observă vânătaia.

— Ai mâini puternice, comentă ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Îi era greu; sentimentele sale față de lovirea unei femei erau clar definite. N-avea nici o scuză. Brusc, își aminti expresia de pe fața lui Kasey când îi spusese că avea s-o lovească.

— Kasey, clătină el din cap. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

— Jordan.

Recunoscuse înțelesul mai profund al cuvintelor lui și-i atinse obrazul cu mâna.

— Știu că nu vrei.

Când Jordan se rostogoli pe spate, îl urmă, rezemându-și apoi capul pe umărul lui.

— Nu te gândi la ziua de mâine, murmură ea. Să profităm de cea de azi. E de-ajuns.

Jordan o trase mai aproape, potrivind-o în curburile trupului său. Azi, își spuse, și închise ochii.

— Ești obosită.

Îi recunoscuse vlăguirea din voce.

— Spuneai ceva în legătură cu un pat, replică ea, dar se mulțumi să rămână acolo unde se afla. Lângă el.

Jordan se ridică și, înainte ca protestul ei să se fi încheiat, o luă în brațe.

— Trebuie să dormi un timp.

Când o depuse pe pat, Kasey întinse mâinile spre el.

— Dormi și tu cu mine.

Trase pătura peste amândoi și o cuprinse în brațe.

Kasey se trezi spre seară. Își amintea când plecase Jordan de lângă ea, îndemnând-o să rămână și să doarmă mai departe. Îl trăsese înapoi să-i dea o sărutare care dusese la o nouă furtună de dragoste. O privire spre ceas o înștiință că plecase cu peste o oră în urmă.

„Leneșo," își spuse Kasey, întinzându-se. Dac-ar mai fi fost cu ea, nu i-ar fi trebuit nici un efort ca să se întoarcă pe partea cealaltă și să adoarmă la loc. Și-l imagină jos, în birou, lucrând. Mai avea și ea o

muncă de făcut, își reaminti. Se ridică din pat și se îmbrăcă.

La jumătatea scării, o auzi pe Alison repetând la pian. Beethoven, de astă dată. O piesă frumoasă, interpretată fără pic de interes. Se opri în ușă, privind-o. „Își face datoria," reflectă Kasey, cu o undă de compătimire.

— Știai că Beethoven a fost considerat un adevărat revoluționar, la vremea lui?

Capul lui Alison sări în sus, auzindu-i vocea. Așteptase s-o audă încă de când se întorsese de la școală. Kasey zâmbi, apropiindu-se de ea.

— Muzica lui e atât de plină de putere.

Alison își privi degetele:

— Nu și când o cânt eu. Unchiul Jordan a spus că dormi.

— Am dormit.

Kasey o mângâie pe păr.

— Cânți foarte bine, Alison, dar nu pui suflet.

— E important să am o bază fermă cu clasicii, declară fata.

În cuvintele ei, Kasey o putea recunoaște pe Beatrice, și-și înfrână un oftat.

— Muzica e una dintre cele mai mari plăceri ale vieții.

Alison ridică din umeri, încruntându-se spre partituri.

— Nu cred că-mi place muzica. S-ar putea să fiu afonă.

De astă dată, Kasey făcu un efort să nu zâmbească.

— Asta ar putea fi o problemă.

Îi veni o idee.

— Stai un minut.

Se repezi afară din cameră. Alison oftă prelung și reveni la Beethoven. Încă se mai lupta cu notele, când Kasey reveni.

— Ăsta-i un bun prieten de-al meu, o informă ea, arătându-i o cutie de ghitară. Îmi ține de urât, continuă, în timp ce scotea instrumentul vechi din cutie. Rezistă la călătorii. Spre deosebire de mine.

Îi zâmbi lui Alison, fiind încredințată că-i captase interesul.

— Îl pot lua cu mine în turneele de studiu sau de conferințe, ceea ce-l face să fie un instrument mai practic decât pianul. Am nevoie de muzică.

În timp ce vorbea, începu să-și acordeze ghitara. Alison se ridică de pe scaunul pianului, pentru a privi mai de aproape.

— Mă relaxează, îmi face plăcere, îmi calmează nervii. De asemenea, mă simt bine cântând, cu același efect asupra altora.

— Eu nu m-am gândit niciodată în sensul ăsta, întinse Alison mâna, să atingă coada ghitarei. Cu asta nu poți cânta Beethoven.

— Nu zău?

Din memorie, Kasey începu bucata pe care o exersase Alison.

Ochii fetei se măriră. Îngenunche să privească mai atentă.

— Nu sună la fel.

— E altfel de instrument.

Kasey se întrerupse, pentru a prinde fetița de bărbie.

— Și un alt fel de sentiment. Muzica există în diverse forme, Alison, dar tot muzică este.

„De ce nu-și sacrifică nimeni timpul să stea puțin de vorbă cu copilul ăsta?" se întrebă, ea. „Absoarbe cuvintele ca un burete."

— Îmi cânți și altceva? se așeză Alison la picioarele ei. Sună minunat.

— Poate că nu ești afonă, la urma urmei, îi zâmbi Kasey, reîncepând să cânte.

Jordan stătea în ușă, privindu-le. Avea să înceteze vreodată cu surprizele? se întrebă. Nu faptul de a cânta îl mira. De-ar fi aflat că dirijase o orchestră, nici n-ar fi clipit din ochi. Se îndoia că exista vreun lucru de care nu era în stare. Dar capacitatea ei de a dărui și a atrage iubirea îl copleșea. O avea din naștere? O învățase? Era măcar conștientă de puterea pe care o avea?

Alison o iubea. I se citea în ochi. Pur și simplu o accepta pe Kasey așa cum era și o iubea. Nu exista nici o întrebare, nici o îndoială. Iar Kasey îi răspundea în același fel. „Dar eu am îndoieli," medită el. „Și întrebări. Din nou are dreptate. Când creștem, ne pierdem talentul de a iubi fără rețineri.".

Ridicându-și privirea, Kasey îl văzu. Fața i se lumină într-un surâs.

— Bună, Jordan. E ora de apreciere muzicală.

Îi zâmbi și el:

— Sunt invitat?

— Unchiule Jordan, se adună Alison pe picioare, uitând să-și netezească încrețiturile fustei. S-o auzi pe Kasey cum cântă. E minunată.

— Am auzit-o, zise el privind-o din nou pe Kasey.

— Alison avea oarecari dificultăți cu Beethoven, îi explică ea. Așa că m-am dus sus după prietenul meu. M-a ajutat.

— Prietenul? îi aruncă Jordan lui Alison o privire, în timp ce se așeza pe canapea; o luă pe genunchi. Nu ți se pare cam ciudat să numești o ghitară „el"?

Alison chicoti, privindu-l:

— Ba da, dar n-am vrut să spun.

— Foarte discretă, își frecă el nasul de gâtul fetiței.

Alison răspunse aruncându-și brațele în jurul lui și strângându-l cu putere. Profunzimea reacției îl zgudui. Kasey îi spusese că nimic nu se compara cu iubirea unui copil, dar n-o înțelesese pe deplin. Acum, când fetița îl îmbrățișa, îi simțea deplina putere. Cum de înainte îi scăpase? Cum de o ignorase? Închizând ochii, o strânse la piept, lăsându-se străbătut de puterea pură a iubirii necondiționate. Alison mirosea a pudră și a șampon, iar părul îi era fin și moale pe obrazul

lui. Copilul fratelui său. Al lui, de-acum înainte. Și deja irosise prea mult timp.

— Te iubesc, Alison, murmură.

Simți îmbrățișarea intensificându-se.

— Serios? răsună vocea fetiței, înfundată în gâtul lui.

— Da, o sărută el pe păr. Serios.

O auzi oftând și relaxându-se. Rămase cu fața îngropată în umărul său. Jordan deschise ochii, pentru a-i întâlni pe ai lui Kasey.

Plângea în tăcere. Când el o privi, clătină violent din cap, ca pentru a-și nega lacrimile. Se ridică, dar Jordan o opri înainte de a apuca să fugă din cameră.

— Nu pleca, se rezumă el să-i spună.

Kasey se întoarse să-l privească, apoi începu să bâjbâie după o țigară. Pentru prima oară, o auzi înjurând că nu găsea chibritul. Se duse la fereastră, privind afară.

„Îi iubesc, pe amândoi," își spuse ea, rezemându-și fruntea de geam. „Mult prea mult. Să-i văd împreună așa, să-i privesc cum se regăsesc unul pe altul…" Bucuria situației îi umplea sufletul. Oftă, lăsând lacrimile să-i curgă în voie. Jordan păruse atât de năucit când Alison îl îmbrățișase. Kasey putuse vedea fiecare emoție trecând prin el.

„Cât timp mai am până să-i pierd pe amândoi?" Inspirând adânc, se strădui să-și recapete controlul. „N-am să mă gândesc acum la asta. Nu mă pot gândi la asta acum. Știam că mi se va închide în față, mai devreme sau mai târziu." Simțea durerea întețindu-se. Își șterse lacrimile ce i se uscau pe obraji. Se răsuci exact când Beatrice intră cu pas lunecat în cameră.

— Jordan, acum plec. Petrecerea de la Conway…

Văzând-o pe Alison în brațele lui, se încruntă.

— Îi e rău lui Alison?

— Nu.

Jordan simți fetița îndreptându-se și rămase cu brațul în jurul ei.

— Alison se simte minunat. Distracție plăcută.

Bătrâna înălță o sprânceană:

— Ar trebui să vii și tu. Nu se cade să-ți neglijezi îndatoririle mondene.

— Va trebui să mi le mai neglijez un timp. Transmite salutările mele familiei Conway.

Beatrice oftă. Întorcându-se să plece, zări ghitara lui Kasey.

— Asta ce mai e?

— E o ghitară, doamnă Taylor, reveni Kasey în mijlocul camerei.

— Știu și eu acest lucru, domnișoară Wyatt, îi aruncă Beatrice o privire de gheață. Ce caută aici?

— E a lui Kasey, interveni Alison; în brațele lui Jordan, se simțea apărată, în siguranță. Mă va învăța să cânt.

Își ridică privirea spre Kasey, convinsă de ceea ce spusese.

— Așa? răsună rece vocea lui Beatrice. Și la ce ți-ar putea folosi învățarea unui asemenea instrument?

— E esențial ca un copil să-și dezvolte interesul pentru muzică de la o vârstă cât mai fragedă, nu credeți, doamnă Taylor? zâmbi Kasey, retezând răspunsul dur pe care Jordan îl avusese în vârful limbii.

Văzu fruntea mamei lui încrețindu-se, pentru a se relaxa apoi la loc.

— Evident.

— Sunt o susținătoare a familiarizării copiilor cu clasicii și cu toate genurile muzicale, încă de mici. S-au efectuat câteva studii foarte interesante pe acest subiect.

— Nu mă îndoiesc.

Ochii lui Beatrice reveniră spre ghitară.

— Dar…

— Ghitara spaniolă, ca aceasta, a fost elaborată după modele orientale, în secolul al șaptesprezecelea.

Kasey vorbea pe tonul ei de conferință, iar Jordan se lupta să nu zâmbească, amuzat. Mama lui era depășită vizibil.

— În timpul secolelor al nouăsprezecelea și al douăzecilea, o succesiune de virtuozi spanioli, printre care, cum sunt convinsă că știți, Andrés Segovia, au dovedit că ghitara este un instrument artistic important. Sunt sigură că veți fi de acord că lărgirea capacităților muzicale ale lui Alison îi va fi de un enorm folos, când își va ocupa locul în societatea adultă.

Beatrice continua să stea încruntată, dar părea și cam descumpănită. Kasey îi adresă un surâs prietenos.

— Aveți o rochie foarte frumoasă, doamnă Taylor, adăugă ea.

Beatrice coborî privirea spre mătasea mov a rochiei.

— Mulțumesc, și-o netezi ea, absentă. Plănuisem să o iau pe cea din voal alb, dar în seara asta e cam răcoare. Nu se poartă alb când e rece afară.

— Serios? înălță Kasey sprâncenele, cu curiozitate. Nici rochia asta nu pare foarte călduroasă.

Beatrice îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Port peste ea o etolă de hermină.

Se răsuci și ieși din cameră, deloc sigură cum își pierduse supremația.

— Măi, murmură Kasey. Nu-s o mare neghioabă?

— Una foarte șireată, remarcă Jordan.

Mama lui o nemulțumise, se vedea clar. Dar Kasey își păstrase calmul mult mai bine decât ar fi reușit el… Iar în ochi încă i se mai zărea o undă de umor. Deodată, Jordan râse.

— Bunica ta tocmai a fost învinsă de o maestră, îi spuse el lui Alison. Ghitare orientale și secolul al șaptesprezecelea.

Clătină din cap.

— Există vreun lucru pe care nu-l porți în enciclopedia aia pe care o ai drept creier?

Kasey stătu un moment pe gânduri.

— Nu, nu cred. Vrei să știi ceva anume?

Jordan își înclină capul, amuzat de provocare.

— Care e capitala Arkansas-ului?

Alison chicoti și-i șușoti la ureche.

— Arkansas, murmură Kasey; privirea i se înălță spre tavan. Arkansas… zona central-sudică a Statelor Unite. Se învecinează la nord cu Missouri; la est, cu Mississippi și Tennessee; la sud, cu Louisiana; la vest, cu Texas și Oklahoma. Al douăzecișicincilea stat, din luna iunie a anului 1835, Arkansasul are un sol favorabil agriculturii, numeroase zăcăminte minerale care includ singura mină de diamante din Statele Unite și zone forestiere întinse. Numele provine de la un trib siouan, Quapaw. Nu conține lacuri naturale importante și are un climat relativ blând. A, da, ridică ea un deget. Capitala, precum și cel mai mare oraș, e Little Rock.

Își coborî ochii din tavan, zâmbindu-i lui Jordan cu nevinovăție:

— Vrea cineva să vină la o plimbare înainte de cină?

7

Climatul din Palm Springs era uscat, cald și însorit. Servitorii casei Taylor erau bine instruiți și plini de solicitudine. Mâncarea era, invariabil, delicioasă. Iar monotonia permanentă o scotea din minți.

Dacă l-ar fi iubit mai puțin pe Jordan, Kasey ar fi putut să evadeze. Dar, cu fiecare zi ce trecea, știa că adăuga verigi la lanțul care o ținea acolo. Timpul petrecut cu Jordan la cercetări era un stimulent, precum și orele alături de Alison. Existau însă ceasuri îndelungate în care nu făcea decât să lâncezească și nu fusese niciodată capabilă să înfrunte lâncezeala.

Noaptea, în brațele lui Jordan, se putea lăsa să le uite pe toate celelalte. Însă orele lor împreună, ca bărbat și femeie, erau mult prea scurte. Când se dădea jos din pat, rămânea cu prea mult timp de gândire. Îi era greu să recunoască faptul că, în pofida educației ei sofisticate și a concepțiilor liber-cugetătoare, se simțea incomod având o aventură. Poate că, dacă relația ar fi fost mai deschisă, ar fi avut mai puține îndoieli. Dar exista și un copil la care să se gândească.

Începuse luna decembrie. Pe Kasey timpul o gonea din urmă. Peste o lună, șase săptămâni cel mult, utilitatea ei avea să ia sfârșit. Și apoi? se întreba ea, ieșind din casă. Cât mai putea amâna să se gândească la viitor?

Ar fi trebuit să-și programeze un nou turneu de conferințe, în ianuarie. Ar fi trebuit să afle dacă excavațiile lui Patterson rămâneau stabilite pentru martie. Își îndesă mâinile în buzunare, privind un palmier. Trebuia să plece, se hotărî ea. Trebuia să-nceapă să se gândească iarăși la ea. Trebuia să-și scrie teza de doctorat. Închise ochii, în strălucirea orbitoare a soarelui.

Dacă nu începea cât mai curând să se desprindă, avea s-o doară mult, mult mai mult, în momentul respectiv. Ce urma să simtă Jordan la plecarea ei? Kasey ieși din curte, pe peluză. Avea să simtă că pierduse ceva? Sau doar să-și amintească de timpul petrecut împreună, ca de o toamnă plăcută?

Ca persoană obișnuită să analizeze creierul omenesc, i se părea ciudat că nu-l putea înțelege complet pe al lui Jordan. Poate fiindcă era mai important pentru ea decât fusese oricine. Emoțiile îi începușau intuiția și nu putea vedea limpede. Nu era sigură decât de Alison.

Avea parte de iubirea fetiței. Era simplă, deschisă. La unsprezece

ani, copilul nu poartă măști. „Cât de multe are el?” se întrebă, gândindu-se la Jordan. „Câte am eu? De ce insistăm să le purtăm?” Privi din nou în jur, peste gazonul neted și nivelat, cu copaci perfect îngrijiți și flori organizate. „Trebuie să scap de-aici,” își spuse ea din nou. „Nu mai suport multă vreme ordinea asta desăvârșită.”

— Kasey!

Se întoarse, pentru a o vedea pe Alison zbughind-o spre ea, la câțiva pași în fața lui Jordan.

„Iar când plec într-adevăr,” reflectă Kasey, „se vor avea unul pe celălalt. Atâta lucru măcar pot lua cu mine.”

— Nu te-am găsit, o apucă Alison de mână, zâmbindu-i. Voiam să vii cu noi la o baie.

Această cerere simplă declanșă un lanț de reacții emoționale. „Nu sunt ai tăi,” își reaminti, în timp ce inima i se îndrepta spre ei. „Trebuie să nu te mai tot prefaci că-ți aparțin.” Rămase cu ochii spre fetiță, nedorind să înfrunte una dintre privirile intuitive ale lui Jordan.

— Nu azi, iubito. Tocmai mergeam la un jogging.

— Înotul solicită mai mulți mușchi, comentă Jordan. Și nu transpiri.

Kasey își ridică ochii spre ai lui. Îi văzu îngustându-se imediat și-și dădu seama că simțise ceva din starea ei de spirit. Nu dorea să fie descifrată atât de clar.

Zâmbind, o strânse scurt pe Alison de mână.

— Cred totuși că prefer să alerg.

Și se întoarse, îndepărtându-se.

— Se întâmplă ceva cu Kasey, își privi Alison unchiul.

Acesta însă se uita după Kasey, care o luase la fugă spre zidul din jurul proprietății.

— Ochii ei par triști.

Jordan își coborî privirea spre Alison. Cuvintele ei oglindeau propriile lui gânduri.

— Așa e.

— Am întristat-o noi cu ceva, unchiule Jordan?

Întrebarea îl izbi, făcându-l să-și ridice privirea tocmai la timp pentru a o vedea pe Kasey dispărând prin poarta laterală. „Am întristat-o oare?” Capacitatea ei de a simți o depășea pe a oricui, din câți oameni cunoscuse. Nu însemna că și capacitatea de a suferi îi era la fel de mare? Jordan clătină din cap. Poate că citea ceva mai mult într-o simplă indispoziție.

— Cu toții avem stări proaste uneori, Alison, murmură el. Chiar și Kasey are dreptul la ele.

Când își coborî din nou privirea spre fetiță, ochii acesteia continuau să fixeze poarta din zid. Jordan o răsuci de umeri, pentru a-i auzi râsul.

— Să nu m-arunci în apă! chicoti ea, zbătându-se.

— Să te arunc? ripostă Jordan, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte ideea; urcă treptele piscinei. Ce te face să crezi că aș încerca așa ceva?

— Ieri m-ai aruncat.

— Zău?

Se uită peste umăr, spre boscheți și zid. Kasey era în cealaltă parte. Îi trezea un sentiment incomod. Cu un efort, își îndreptă iarăși atenția spre Alison.

— Detest să mă repet, spuse el și o azvârli în piscină.

Peste o oră, o găsi pe Kasey în salon. Alergarea nu-i îmbunătățise dispoziția. O privi cum se plimba de la o fereastră la alta. Îi simțea neliniștea.

— Te gândești s-o iei din loc?

La auzul glasului său, Kasey se răsuci.

— Nu te-am auzit intrând.

Căută un răspuns pe care nu-l putu găsi, așa că întoarse iarăși capul.

— M-am răzgândit, îi spuse ea. Casa asta nu-i un muzeu, e un mausoleu.

Jordan își înălță o sprânceană, apoi se așeză pe canapea:

— De ce nu-mi spui ce te frământă, Kasey?

Când se întoarse, în ochi avea o sclipire de furie. Îi era mai ușor să simtă furia decât disperarea.

— Cum poți să suporți? se răsti ea. Nu ți se apleacă de atâta strălucire neîncetată a soarelui?

Jordan o studie un moment, apoi se rezemă de perne.

— Vrei să spui că te necăjește vremea?

— Nu vremea, îl corectă ea. Vremea se schimbă, își împinse părul din jurul feței, cu ambele mâini.

Simțea o durere surdă pulsându-i la ceafă.

— Kasey, răsună calm și rezonabil glasul lui Jordan. Stai jos și vorbește-mi.

Clătină din cap. Nu dorea să fie rezonabilă, încă.

— Sunt uimită… continuă ea, sunt absolut uimită că poți scrie așa cum scrii, când te-ai desprins de toate.

Sprâncenele lui se ridicară din nou:

— Găsești asta o declarație potrivită? Trăiesc într-un climat favorabil, așa că m-am desprins?

— Ești așa de-al naibii de înfumurat, se răsuci ea pe călcâie, strângând pumnii în buzunare. Stai aici, în mica ta lume aseptică, fără să ai habar cu ce lupte trec oamenii prin viață. Tu nu trebuie să-ți faci griji nici măcar că ți se strică frigiderul.

— Kasey, făcu Jordan un efort să nu-și piardă răbdarea. Iarăși o iei razna.

Se întoarse spre el, privindu-l lung. De ce nu putea înțelege? De ce

nu vedea ce se ascundea sub suprafață?

— Nu toată lumea poate să se culce pe lauri și să se prăjească la soare.

— A, iar ne-am întors la asta, se ridică Jordan, venind spre ea. De ce consideri că banii sunt o pată pe caracterul meu?

— Habar n-am câte pete ai pe caracterul tău, replică ea. Obiecția mea față de bani se referă la faptul că-i folosești ca să te izolezi.

— Din punctul tău de vedere.

— În regulă, dădu Kasey din cap. Din punctul meu de vedere, toată zona asta din California e o insultă: golf, blănuri, petreceri, băi cu Jacuzzi…

— Scuzați-mă.

Alison apăruse în ușă, holbându-se la amândoi. Era pentru prima oară că-i vedea furioși. Jordan își înghiți replica și se întoarse spre ea.

— E ceva important, Alison?

Glasul îi era calm, dar ochii, nu.

— Kasey și cu mine tocmai aveam o mică discuție.

— O ceartă, îl corectă Kasey. Oamenii se mai și ceartă, iar eu nu strig niciodată în timpul discuțiilor.

— Bine, dădu Jordan din cap, apoi o privi din nou pe nepoata lui. Ne certam. Ești bună să ne lași câteva minute, până terminăm?

Alison făcu un pas înapoi, ezitând însă.

— O să țipați unul la altul, și toate celelalte?

Întrebarea era mai mult fascinată decât îngrijorată, iar Jordan își reținu un zâmbet.

— Da, răspunse Kasey.

Alison le aruncă o ultimă privire, lungă, apoi se repezi spre scară.

Jordan râse, înainte de a reveni către Kasey.

— Se pare că o încântă perspectiva unui scandal cu urlete.

— Nu e singura.

O studie un moment.

— Mda, văd și eu că nu e. Poate ți-ar plăcea să dai cu ceva de pământ. Adaugă întotdeauna o tușă drăguță.

— Ce preferi să pierzi? strigă Kasey, turbând de furie că Jordan se stăpânea, iar ea nu. Vaza *Ming*, sau caseta *Faberg*?

— Kasey, îi puse el mâinile pe umeri; „toate au o limită," își spuse. Ce-ar fi să stai jos și să-mi explici despre ce e vorba?

— Nu mă lua de sus, Jordan, se smulse ea din fața lui, pierzându-și complet calmul. Mi-e pân-aici, din partea mamei tale.

La asta nu prea avea ce să răspundă, știind și el adevărul. Ceea ce nu știuse era că pe Kasey o atinsese în vreun fel atitudinea lui Beatrice. Poate că încă îi mai rămâneau destule lucruri pe care să le afle despre Kasey. Și poate că momentul de a le afla era atunci când se înfuria îndeajuns de tare ca să-și coboare garda.

— Mama mea n-are nimic de-a face cu povestea dintre noi doi, Kasey.

Glasul i se îmblânzise, dar nu întinse mâinile spre ea.

— Nu? scutură Kasey din cap; cum putea să nu observe, nici să înțeleagă, cât de greu îi era să facă dragoste cu el într-o casă unde avea de înfruntat dezaprobări neîncetate? Ei bine, ăsta e un mic aspect în care nu suntem de acord. Și mai sunt și altele.

— Care?

— Nu te îngrijorează că, peste cinci ani, lucrul cel mai important din capul lui Alison va fi rochia pe care o îmbracă?

— Doamne ferește, Kasey, ce tot vorbești?

Neputința îi înfierbânta glasul la fel de tare ca furia pe al ei.

— Ai de gând să treci la subiect?

— La subiect?

Începuse să strige, înfuriată de incapacitatea de a-și exprima sentimentele și imposibilitatea lui de a înțelege ceea ce încerca să-i spună.

— Ce rost are, când pur și simplu n-ai idee ce simt sau de ce am nevoie?

Clătină iarăși din cap.

— N-are nici un rost, Jordan. Absolut nici unul.

Și, cu aceste cuvinte, ieși în fugă pe ușa dinspre curte.

Peste zece minute, Kasey stătea sub un stejar, în colțul nordic al peluzei, încercând să-și stăpânească emoțiile. Nu putea suferi momentele când își pierdea calmul. Nimic din tot ceea ce-i spusese lui Jordan nu avea sens - pentru el și, aproape deloc, nici pentru ea.

Sinceritatea o silea să recunoască faptul că tot ce o împiedica să spună ce avea pe suflet era o teamă primordială. Îl iubea prea mult pentru propria ei liniște spirituală.

Inima sau intelectul - pe care din două s-o asculte? Intelectul îi spunea că nu trebuia să-l iubească. El n-o iubea. O dorea, avea nevoie de ea, poate, ținea la ea. Toate, cuvinte palide și neconvingătoare, în comparație cu iubirea. Intelectul îi reamintea că existau prea multe diferențe esențiale între ei, pentru a fi posibilă o altfel de relație decât una trecătoare. Intelectul declara că era timpul să-și amintească prioritățile - doctoratul, munca pe teren. Era vremea să ridice țăcheta și să se reapuce de lucru.

Inima, însă, o inunda în dragoste. Era prinsă între amândouă - inimă și intelect - și nu putea, poate pentru prima oară în viața ei, să ia o hotărâre clară.

Își strânse picioarele și-și rezemă fruntea pe genunchi. Când îl auzi pe Jordan așezându-se lângă ea, Kasey nu se mișcă. Mai avea nevoie de un moment, iar el, simțind, nu spuse nimic. Rămaseră unul lângă altul, apropiați, dar nu atât de aproape încât să se atingă, pe când în

frunzișul de deasupra lor începea să cânte o pasăre. Kasey oftă:

— Iartă-mă, Jordan.

— Pentru ambalaj, dar nu pentru conținut, replică el, amintindu-și cealaltă ocazie când își ceruse scuze.

Râse scurt, dar rămase cu capul pe genunchi.

— Nici eu nu sunt sigură..

— Nu cred că m-ar deranja să strigi la mine, dacă aș ști de ce.

— Pune-o în seama descreșterii lunii, murmură Kasey, dar Jordan își strecură o mână sub bărbia ei și i-o ridică.

— Kasey, vorbește-mi.

Deschise gura, însă el o întrerupse înainte de a apuca să spună ceva.

— Vorbește-mi cu adevărat, adăugă, calm. Fără divagații abile. Dacă nu te cunosc, dacă nu știu de ce ai nevoie, s-ar putea să fie pentru că faci tot ce poți spre a mă împiedica să aflu.

Ochii ei îl priviră direct, limpezi.

— Mă tem să-ți dezvălui mai mult decât am făcut-o deja.

Candoarea ei îl dezarmă. După un moment, se rezemă de trunchiul copacului și o trase lângă el. Poate că modul cel mai simplu de a începe s-o descopere era prin intermediul trecutului ei.

— Povestește-mi despre bunicul tău, îi ceru Jordan. Alison mi-a spus că era medic.

— Bunicul meu?

Rămânând în cercul brațului său, Kasey încercă să se relaxeze. Subiectul i se părea destul de sigur.

— Locuiește în vestul Virginiei. În munți.

Se uită la gazonul nivelat, cu iarba tunsă. Nu se zărea nici o piatră.

— Practică medicina de aproape cincizeci de ani. În fiecare primăvară, plantează câte o grădină de legume, iar toamna își taie singur lemnele. Iarna, casa miroase a fum de lemn.

Închise ochii și, rezemându-se de Jordan, se lăsă în voia amintirilor.

— Vara, în fereastra bucătăriei înfloresc mușcate.

— Dar părinții tăi?

Jordan simți tensiunea infiltrându-se afară din ea, în timp ce pasărea continua să cânte deasupra.

— Aveam opt ani când au murit.

Oftă din nou. De fiecare dată când se gândea la ei, sentimentul inutilității morții lor o cuprindea complet.

— Plecaseră într-un weekend împreună. Eu rămăsesem cu bunicul. Se întorceau să mă ia, când o mașină a depășit banda continuă și i-a lovit frontal. Celălalt șofer fusese beat. A scăpat cu un braț rupt. Ei n-au scăpat.

Durerea devenise mai surdă, cu timpul, dar tot durere rămânea.

— Toată viața m-am bucurat că, înainte, avuseseră parte de acele două zile, numai ei doi.

Jordan lăsă tăcerea să se prelungească un moment. Începea să descopere de ce o înțelesese Kasey pe Alison atât de repede.

— După aceea, ai locuit cu bunicul tău?

— Da, după primul an.

— Ce s-a întâmplat în primul an?

Kasey ezită. Nu dorise să intre în atâtea amănunte, dar lipsa de insistență a întrebărilor lui îi ușurase sarcina. Ridicând din umeri, continuă:

— Aveam o mătușă, sora tatălui meu. Era mult mai mare decât el - cu zece, cincisprezece ani, cred.

— Ai stat cu ea în primul an?

— În anul acela, am făcut naveta între ea și bunicul. Și-au disputat custodia. Mătușa mea se împotrivea ca o Wyatt să trăiască în sălbăticie. Așa denumea ea locuința bunicului meu. Era din Georgetown, în D.C.

Lui Jordan i se trezi o amintire.

— Tatăl tău a fost Robert Wyatt?

— Da.

Tăcu, în timp ce lăsa fragmentele să se așeze în ordine. Familia Wyatt din Georgetown - un neam vechi, cu baze solide. Bani și politică. Samuel Wyatt trebuia să fi fost bunicul ei pe linie paternă. Făcuse avere din operațiuni bancare, după care ajunsese consilier prezidențial principal. Robert Wyatt fusese fiul cel mai mic. Doi frați mai mari își găsiseră locuri în senat, însemna că sora era Alice Wyatt Longstream, soție de congresmen și amfitrioană politică. O familie foarte bogată și foarte conservatoare. Din câte-și amintea, se vorbise despre pregătirea fiului celui mai mic pentru funcția supremă la Washington.

Fusese un avocat tânăr și strălucit. Se făcuse multă presă în jurul morții lui. Iar soția sa… Jordan se încruntă, încercând să-și amintească lucrurile pe care le citise și le auzise cu șaptesprezece ani în urmă. Soția lui fusese tot juristă. Deschiseseră împreună un birou de consultanță juridică, lucru pe care familia nu se grăbise să-l aprobe.

— Îmi amintesc că am citit despre accident, murmură Jordan. Apoi, din când în când, și despre procesul de custodie. Părinții mei discutau ocazional subiectul. Mama e destul de informată despre mătușa ta. S-a făcut multă publicitate.

— Desigur, ridică din umeri Kasey. O familie politică bogată se duelează cu un medic de țară pentru un copil. Ce alt subiect mai gras de presă se poate găsi?

Jordan simți unda de înverșunare strecurându-se printre cuvintele indiferente.

— Povestește-mi, Kasey.

— Ce-ar mai fi de povestit?

În acel moment, s-ar fi ridicat, dar brațul lui o ținu pe loc. O cuprinsese blând, dar ferm. Kasey continuă:

— Procesele de custodie sunt urâte și de-a dreptul hidoase pentru copilul prins la mijloc.

— Amândoi părinții tăi erau avocați, interveni Jordan. Cu siguranță, își redactaseră clar testamentele, atribuindu-ți un tutore legal.

— Sigur că așa au făcut. Era bunicul meu.

Kasey clătină din cap. Cum putea scoate atât de mult din ea, doar cu câteva cuvinte? Niciodată nu discutase cu nimeni această parte din viața ei.

— Testamentele pot fi contestate, mai ales dacă ai mulți bani și putere. Mă dorea, nu pentru mine însămi, ci pentru că numele meu era Wyatt. Am înțeles asta, cu toate că nu aveam decât opt ani. N-a fost greu; niciodată nu avusese o părere bună despre mama. Părinții mei s-au cunoscut în facultatea de drept. A fost dragoste la prima vedere. S-au căsătorit în două săptămâni. Mătușa mea nu l-a iertat niciodată pentru că se însurase cu o studentă anonimă la drept, care se afla la Universitatea Georgetown numai fiindcă primise o bursă.

— Ai spus că în primul an ai făcut naveta între bunicul și mătușa ta. Cum adică?

— Jordan, e foarte mult de-atunci…

— Kasey, o întrerupse el, întorcând-o cu fața. Vorbește-mi.

Kasey se cuibări din nou pe umărul lui, închizând ochii. Mușchii i se încordaseră din nou.

— Când mătușa mea a intentat acțiunea, situația a început să se degradeze. Au apărut reporterii. Veneau la școală și acasă la bunicul. Mătușa a angajat o firmă de detectivi, pentru a dovedi că bunicul nu mă îngrijea cum se cuvine. În orice caz, mi-a fost greu să suport totul. Bunicul s-a gândit că-mi putea fi mai ușor dacă un timp locuiam, la mătușa mea. Aș fi scăpat parțial de presiuni și puteam constata că doream să stau cu ea. Pe-atunci, l-am detestat pentru că mă alungase. Credeam că nu mă dorea. N-am încetat să cred că acesta a fost cel mai crud lucru pe care-l făcuse vreodată. Numai el îmi rămăsese, după moartea mamei.

Jordan o privi frecându-și cu degetul inelul de aur.

— Mătușa mea avea o vilă frumoasă în Georgetown. Pe strada 35 și toate camerele erau cu tavane înalte și șeminee. Antichități fabuloase și porțelanuri de Sèvres. Avea o colecție de păpuși din porțelan și un valet negru pe care-l numea Lawrence.

Dădu să se ridice din nou. Simțea nevoia să se miște.

— Nu, o reținu Jordan lângă el. Stai jos.

Știa că, dacă se ridica, găsea un mod de a evita să-i spună mai mult.

— Și ce s-a întâmplat?

— Mi-a cumpărat rochii de organdi, Mary Jane-uri, și a făcut paradă

cu mine. Am fost înscrisă la o școală particulară și am primit lecții de pian. A fost cea mai nefericită perioadă din viața mea. Încă nu trecusem peste moartea părinților, iar atitudinea mătușii mele era departe de a fi maternă. Ea își dorea un simbol - o fetiță drăguță și cuminte, pe care s-o gătească elegant și să le-o arate prietenilor. Unchiul meu era plecat în cea mai mare parte a timpului. Era destul de bun cu mine, cred, dar absorbit de ale lui. Sau, poate, sunt nedreaptă; avea foarte multe răspunderi. Nici unul dintre ei nu-mi putea dărui ceea ce îmi trebuia mie, iar eu nu le puteam da ce căutau ei. Am început să pun întrebări toxice.

Jordan râse ușor și o sărută pe tâmplă.

— Parcă te și aud.

— Voia să mă modeleze, iar eu refuzam să mă las modelată. Nimic mai simplu. Eram înconjurată de lucruri frumoase, pe care nu aveam voie să le ating. În casă veneau oameni fascinanți, cu care nu trebuia să vorbesc, decât răspunzându-le „da, domnule," sau „nu, doamnă," când mi se adresau. Mă simțeam ca închisă în cușcă.

— Iar mătușa ta a abandonat procesul.

— A avut nevoie de trei luni ca să-și dea seama că nu putea conviețui cu mine. Mi-a spus că, dacă exista vreo Wyatt în mine, era foarte bine ascunsă, și m-a trimis înapoi la bunicul. Parcă aș fi început din nou să respir.

Jordan privi încruntat peste gazon. Din locul unde stăteau, abia putea distinge etajul de sus al casei. „Oare și aici se simte închisă în cușcă?" își aminti cum circula de la o fereastră la alta, în salon. Avea nevoie de timp ca să digere lucrurile pe care tocmai le aflase despre ea.

— Ești foarte apropiată de bunicul tău, murmură el.

— El a fost ancora mea de salvare când am crescut. Și zmeul meu.

Zâmbind, rupse un fir de iarbă.

— E un om afectuos și inteligent, care poate discuta trei puncte de vedere în același timp, crezându-le pe toate trei. Mă cunoaște, mă acceptă drept ceea ce sunt și mă iubește oricum.

Își ridică genunchii, rezemându-și din nou fruntea de ei.

— Are șaptezeci de ani, iar eu n-am mai fost acasă de aproape un an. Peste trei săptămâni vine Crăciunul. Va ninge, iar cineva îi va da un brad în loc de plată. Pacienții vor șiroi prin casă ziua întreagă, aducându-i de toate, de la pâine coaptă în bucătărie până la whisky de casă.

„Se gândește să plece," înțelese Jordan, simțind un fior scurt și neașteptat de panică. Privi razele de soare infiltrându-se printre frunze și căzându-i pe păr. „Nu încă," își spuse. „Încă nu."

— Kasey, îi atinse el părul. N-am dreptul să-ți cer să rămâi. Dar rămâi oricum.

Kasey scoase un oftat tremurător. „Cât timp?” se întrebă ea. „Ar trebui să mă duc acasă, până-mi revin după toate astea, după el.” Își înălță capul, pregătită să spună ceea pe considera că trebuia spus.

Ochii lui Jordan o priveau. Erau limpezi și cercetători. N-avea s-o roage și a doua oară; n-avea să insiste. Kasey înțelese că nici nu era nevoie. Tăcerea lui - ochii lui - o făceau în locul său.

— Îmbrățișează-mă, murmură ea, întinzând brațele spre Jordan.

N-avea să-l părăsească, își spuse, în timp ce se lipea de el. Doar când nu-i mai rămânea de ales. I se deschisese, i se oferise. Acum nu se mai putea lua înapoi.

Începu s-o sărute încet, fără posesivitate. Niciodată nu mai fusese atât de blând, ținând-o ca pe un obiect nespus de fragil. Nu, acum nu mai putea să-l părăsească. Inima lui Kasey avea mai multă putere asupra vieții ei decât intelectul. Atunci când iubea, era vulnerabilă, iar când era vulnerabilă, nu mai avea încotro. Îl strânse și mai tare. Sărutul deveni mai profund, încă tandru, dar intim și amețitor. Mâna lui se ridică să-i mângâie obrazul. Era gingaș și delicat, iar înlăuntrul lui Jordan detuna dorința. Îi murmură numele și-și coborî buzele pe gâtul ei. Găsi căldură și un gust pe care ajunsese să-l râvnească.

Cum putea Kasey să-i dăruiască atât de mult, fără a cere nimic în schimb? Dar îi putea da și el ceva, ei, amândurora.

— Kasey, în weekend-ul ăsta trebuie să mă duc la New York. Am ceva de lucru cu editorul.

Nu adăugă că amâna de câteva săptămâni călătoria.

— Vino cu mine.

— La New York? i se îmbinară ei sprâncenele. N-ai spus nimic, înainte.

— Nu. Depindea de felul cum progresa cartea, Kasey.

O sărută din nou. Nu voia să-i pună întrebări.

— Vino cu mine. Vreau să petrecem câtva timp singuri. Mai mult decât numai câteva ore pe noapte. Vreau să dorm cu tine. Vreau să mă trezesc dimineața lângă tine.

Și ea o dorea. Să fie cu el, departe de casă. Să poată petrece noaptea cu el în deplină libertate. Kasey simți povara începând să se risipească.

— Dar Alison?

— Întâmplător, chiar azi după-amiază m-a întrebat dacă își poate petrece weekend-ul cu o colegă de școală.

Jordan zâmbi, dându-i la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

— Să zicem că e voia soartei, Kasey, și să profităm.

— Soarta.

Buzele ei se arcuiră într-un surâs, iar Jordan privi cum îi cuprinse treptat și ochii.

— Cred cu tărie în soartă.

8

New York. Avionul aterizase sub o zloată nenorocită, care se transforma rapid în ninsoare. Străzile erau pline cu mocirlă fleșcăită și alunecoasă, aglomerate de mașini.

Pe trotuare se grăbeau numeroși trecători. Nimic n-ar fi putut-o încânta mai mult pe Kasey. Newyorkezii, reflectă ea, erau întotdeauna grăbiți. Pentru asta îi îndrăgea. Și știa că nici un alt oraș nu aprecia mai mult sezonul Crăciunului. Oriunde se uita, vedea decorațiuni - brazi, becuri și beteală sclipitoare. Și peste tot se găseau Moș Crăciuni.

Încercase să absoarbă totul în timpul drumului cu taxiul, de la aeroport la hotel. Acum, în apartamentul unde urma să locuiască împreună cu Jordan, își lipi nasul de geamul ferestrei, continuând să privească. Se zăreau lumini și oameni și se auzea rumoarea înfundată a traficului. O frapă gândul că flămânzise atât de complet după imaginile și mirosurile umanității. Avusese nevoie de zgomot și de mișcare.

Jordan nu se așteptase din partea ei să manifeste un asemenea entuziasm pentru oraș. Din ceea ce-i spusese despre copilăria ei, ar fi crezut că prefera un decor rural. Kasey, însă, nu reușise să vadă destul. În taxi, sporovăise încontinuu, arătând una, râzând de alta. Oricine ar fi luat-o drept o persoană sosită pentru prima oară la New York, dar Jordan știa că petrecuse câteva săptămâni în Manhattan, la începutul toamnei.

— Te porți de parcă n-ai mai fi fost niciodată aici, comentă el.

Kasey întoarse capul, cu un surâs. Fața i se luminase din nou. Jordan aproape că uita nefericirea pe care i-o văzuse în ochi cu doar câteva zile în urmă.

— E un oraș minunat, nu-i așa? Atât de mulți oameni, atâta viață. Și ninge. Nu știu dacă aș fi putut trăi până la sfârșitul lunii decembrie, fără să văd zăpadă.

— De-asta ai venit? se apropie el, pentru a o mângâia cu o mână pe păr. Ca să vezi zăpada?

— Evident, își ridică ea fața, atingându-i buzele cu ale ei. Alt motiv nici nu-mi poate trece prin minte. Dar ție?

— Ar fi unul, două, murmură Jordan.

Kasey se desprinse din brațele lui, pentru a se plimba prin cameră.

— Frumos apartament, remarcă ea, trecându-și un deget peste placa

scrinului; în aer se simțea mirosul de lac. Nu sunt condițiile mele obișnuite de muncă.

— Nu muncim.

Îl privi peste umăr:

— Nu?

— O petrecere, câteva întâlniri.

Veni din nou lângă ea, întorcând-o complet cu fața spre el.

— Aș fi putut să sar peste petrecere și să rezolv întâlnirile prin telefon, dacă munca ar fi fost singurul scop al călătoriei.

— Jordan, știu că pentru mine ai făcut-o, îi acoperi ea mâinile cu ale ei. Îți sunt recunoscătoare.

— Și pentru mine am făcut-o.

O cuprinse în brațe. Ce făcea cu el? O cunoștea de două luni și devenea cu repeziciune cel mai important lucru din viața lui.

— Chiar suntem singuri? murmură Kasey; se simți cuprinsă de ușurare. Dumnezeule, suntem într-adevăr singuri?

— Singuri, confirmă el, ademenindu-i gura spre a lui.

— Când e petrecerea aia?

Îi trase sacoul de pe umeri și începu să-i lucreze la cămașă.

— Peste vreo oră.

Mâinile lui i se strecurară pe sub pulover.

— Ia spune-mi… îl mușcă ea ușurel de buză, simțindu-i fiorul de răspuns. Consideri nepunctualitatea nepoliticoasă sau modernă?

— Nepoliticoasă, își coborî Jordan degetele spre a-i descheia catarama curelei subțiri. Foarte nepoliticoasă.

— Hai să fim nepoliticoși, Jordan.

Îi deschise cămașa și oftă, când mâinile i se petrecură împrejurul lui.

— Să fim îngrozitor de nepoliticoși.

Când ajunseră goi, pe pat, Jordan o luă cu încetul. Acum aveau timp să se iubească pe îndelete. Kasey lunecă într-un nor de plăcere. Unde o atingea, se înfierbânta; unde era sărutată, o durea. Jordan avea grijă ca mâinile să-i rămână blânde, amintindu-și ce vânătăi îi lăsase data trecută. Forța ei, energia ei îl făceau să-și amintească destul de greu cât era de fragilă.

Avea pielea netedă și pală, abia cu o urmă infimă de margine a bronzului. Cu toate că își petrecea multe dintre orele libere în exterior, nu se bronza cu ușurință. Jordan putea distinge contrastul dintre culoarea mâinii lui bronzate și albeața lăptoasă a sânului ei. I-l atinse cu gura și o auzi gemând. Era mai sensibilă decât toate femeile pe care le cunoscuse. Nu avea nici o inhibiție. Iubea cu deplină libertate.

Foarte delicat, îi apucă sfârcul între dinți și o simți arcuindu-se sub el, în timp ce se catapulta din mulțumire către patimă. Cu ajutorul limbii, îi înteți mai departe tremurul, până rămase istovită, cu sufletul

la gură. Degetele lui Kasey i se înfipseră în umeri. Murmurele ei îl îndemnau să se grăbească. Jordan, însă, trecu fără grabă la celălalt sân.

— Jordan.

Abia putea vorbi, apăsată de valurile dorinței.

— Te vreau acum.

— E prea devreme, își plimbă el buzele peste coastele ei. Mult prea devreme.

Gura lui o cutreiera, iar ea continua să se zguduie. Își strecură degetele înăuntrul ei, purtând-o spre un apogeu violent.

Delir. Kasey știa că depășise orice rațiune. Plăcere nu mai putea dărui, mai multă pasiune nu i se putea smulge. Și, totuși, el continua s-o împingă tot mai departe. Toate celulele trupului ei erau însuflețite, vibrante. Aproape o cuprinsese panica de a-l avea și se agăța de el, impunându-i să fie la fel de disperat ca ea. Mâinile sale o pârjoleau peste tot, făcând-o să tremure.

Apoi, gura lui se pogorî din nou peste a ei - flămândă, urgentă. Coborî pe gât, înfigându-și dinții în piele. Își uitase jurământul de a fi blând. Uitase totul, în afara nevoii de trupul ei zvelt și agil sub al lui - și a propriei lui disperări..

Nevoia detonă ca o capsă, și o pătrunse. Nu mai era timp pentru dragoste înceată.

Jordan ajunse la concluzia că, pe măsură ce trecea timpul, departe de a se obișnui cu ea, Kasey îl intriga tot mai mult.

Salonul elegant, cu vedere spre Central Park, era plin de membri ai lumii cărților: scriitori, redactori, agenți literari și vlăstare ale editurilor. Ea, însă, era axa vârtejului. Celelalte femei sclipeau de bijuterii, diamante, safire, smaralde. Kasey nu avea nevoie de nimic.

Stătea așezată pe brațul unui fotoliu, sorbind șampanie și râzând cu Simon Germaine, directorul uneia dintre principalele edituri ale țării. Peste umărul ei se apleca J.R. Richards. Acesta lucra la cel de-al patrulea roman dintr-o serie de best-seller-uri, toate transpuse cu succes pe ecran. Lângă ea stătea Agnes Greenfield, una dintre cele mai dure agente din breaslă. Îl reprezenta pe Jordan de zece ani, iar el ajunse la concluzia că acum o vedea pentru prima oară zâmbind. Rânjise, se strâmbase, mârâise, dar niciodată nu zâmbise. Sub ochii lui, Kasey puse mâna pe umărul lui Germaine și spuse ceva care-l făcu pe acesta să-și azvârle capul pe spate, râzând cu hohote.

Ochii lui Kasey se ridicară, găsindu-l pe Jordan prin mulțime. Zâmbi încet, în timp ce ducea paharul la buze să mai ia o înghițitură. Un fior de dorință îl străbătu prin tot trupul, aproape făcându-l să se clatine. „Cum e în stare?" se întrebă el. „Cum mă poate face s-o doresc, când nici nu m-am răcit bine după dragostea cu ea? Când am să mă satur?"

Înlătură întrebările, gândindu-se peste cât timp aveau să se poată strecura afară, ca s-o aibă din nou numai pentru el.

— Schisma tot mai largă dintre literatura elitistă și cea populară le creează cititorilor medii dificultăți în a se bucura de lectura ușoară, distractivă, fără un sentiment de vinovăție.

Kasey își înălță o sprânceană spre J.R., în timp ce Jordan se apropia.

— V-am citit toate cărțile și am conștiința curată.

Sorbi din șampanie, cu un surâs adresat lui Jordan.

J.R. avu nevoie de un moment înainte de a începe să chicotească.

— Cred că tocmai am fost pus la punct. Mă tentează să încep munca în colaborare, Jordan, dacă-mi pot găsi o asemenea parteneră.

— Încercam s-o conving pe Kasey să scrie o carte a ei proprie.

Germaine își înghiți scotch-ul sec, fără să clipească. Avea un chip lat, rumen, cu mustață căruntă deasupra buzei de sus. Lui Kasey i se părea că arăta cam ca un prezentator de emisiuni T.V. pentru copii pe care și-l amintea din copilărie.

— Îți apreciez intenția, Simon, își împinse ea buclele după urechi, punând picior peste picior. Dar am considerat întotdeauna că a fi scriitor înseamnă să fii zgârcit cu cuvintele. Eu, cu ale mele, sunt foarte risipitoare.

— Ești o povestitoare trăsnet, Kasey, o bătu el amical pe genunchi, iar Kasey zări sprânceana arcuită a lui Jordan. Am redactori care să se ocupe de excese.

— Și sunt temperamentală, își termină Kasey șampania, primind imediat un alt pahar. Mulțumesc, îi zâmbi ea prietenoasă lui J.R.

— Care scriitor nu e? pufni Germaine scoțând un trabuc gros. Tu ești temperamental, Jordan?

— Periodic.

— Eu sunt tot timpul dificilă la lucru, ceea ce mă face să fiu măcar previzibilă, interveni Kasey.

— Singura trăsătură pe care nu ți-am descoperit-o e previzibilitatea, ridică Jordan paharul cu șampanie.

— Un compliment perfect. Jordan, e acolo niște caviar fantastic. Nu m-aș simți bine dacă nu mă îndop.

Traversară sala spre un bufet aranjat somptuos. Jordan o privi pe Kasey îngrămădindu-și icre de morun alb pe o crochetă subțire.

— Tu și Germaine păreți să vă înțelegeți bine.

— E un dulce, răspunse Kasey, cu gura plină; întindea deja mâna spre încă o crochetă. Doamne, sunt lihnită. Îți dai seama ce oră e, după fusul orar al Coastei de vest? Am mâncat ceva în avion? Niciodată nu-mi amintesc nimic din ceea ce se întâmplă la treizeci de mii de picioare altitudine.

— Un dulce? repetă Jordan, ignorând restul; adjectivul aplicat lui Germaine era suficient pentru a-i atrage atenția. Nu cred că l-am mai

auzit vreodată descris tocmai așa.

— Am auzit și eu zvonurile, începu Kasey să se uite după altceva, găsind un bol cu cocktail rece de creveți. Cerule, murmură ea, înfigând o scobitoare într-unul. Ar trebui să fie dur ca pielea tăbăcită și rău ca un câine flămând. Acolo ce e? arătă ea spre un alt platou.

— Limbă de vită.

— Pe-asta o sărim, hotărî Kasey, luând încă un crevete. Îmi place.

— Se pare că sentimentul e reciproc.

Kasey zâmbi și se opri atâta timp cât să bea puțină șampanie.

— Te-a rănit în amorul propriu când mi-a pus mâna pe genunchi. Ești teribil de drăgălaș când faci pe rezervatul și convenționalul, Jordan. Te-ai simți îngrozitor de jenat dacă în momentul ăsta te-aș săruta?

Îl ademenea, și o știa și el. Îi puse o mână după ceafă, ferm, și o trase spre el. În ochii ei se ivi un licăr de râs, înainte ca Jordan să-i dăruiască o sărutare prelungă, apăsată. Când se desprinse, Kasey continua să zâmbească.

— E bun caviarul, mm?

— Se pare că i-am prins gustul.

Întorcându-se, își mai unse gros o crochetă.

— Mai ia puțin, îl invită ea, cu un surâs complice. Eu, una, nu mă mai satur.

Jordan mușcă din crocheta pe care i-o apropia de gură.

— Vreau să te duc de-aici, îi spuse el încet. Vreau să fii singură, undeva unde să-ți pot scoate hainele astea una câte una.

— Interesantă propunere, murmură Kasey, atingându-i cravata cu un deget. Am voie să-ți fac și eu același lucru?

— Se aprobă.

— Jordan!

Spre ei lunecă o femeie - voinică, la vreo patruzeci de ani, nerușinat de blondă și de pieptoasă. Kasey își răsfoi dosarul memoriei și scoase o fotografie de ziar a Serenei Newport, o romancieră de mare succes care scria cărți doldora de piraterie și sex.

Serena îl sărută inimos pe Jordan, pe amândoi obrajii.

— Nu apari destul de des la ocaziile astea, se plânse ea. Îmi place să fiu văzută cu oameni de clasă.

— Serena. Mă bucur că te văd.

— Și asta cine-i? o măsură ea pe Kasey cu o privire sfredelitoare. Doamne sfinte, slabă ca o scândură și de-a dreptul dinamită. Dacă mai stau mult timp aici, am s-arăt ca un elefant albinos. Ești scriitoare, dragă? Și cine-ți vopsește părul?

— Fană, domnișoară Newport, și îl am așa din naștere.

— Dumnezeule, e dezgustător, își propti Serena o mână în șoldul amplu, clătinând din cap. Nu chestia cu fana, draga mea, aia cu părul.

Din naștere? Groaznic de nedrept. Și a cui fană ești, a lui Jordan sau a mea?

— A amândurora.

Kasey o plăcea tot mai mult, cu fiecare minut.

Serena scoase un scurt hohot de râs, bubuitor.

— Cam neobișnuit. Nu prea mulți oameni citesc și *Ultima abstinență*, și *Victoria pasiunii*, nu-i așa, Jordan?

— Kasey este neobișnuită, Serena. Serena Newport, Kathleen Wyatt.

— Și cu ce te ocupi? Știu, ridică ea o mână, înainte de a-i auzi răspunsul. Nu-mi spune - ești model.

— Model pentru cine? se amuză Kasey.

— Pentru haine. Nu… actriță, declară ea, răzgândindu-se. Ai o față foarte expresivă.

— Mulțumesc, dar nu fac actorie profesionistă. Numai în întâlnirile cotidiene.

— Și spirituală, murmură Serena. N-oi fi o agentă care încearcă să i-l sufle pe Jordan lui Agnes?

— Dacă pun preț pe viața mea, nu, răspunse Kasey.

— Ei, draga mea, sunt fascinată și complet nedumerită.

Serena opri un chelner în trecere și înhăță un pahar de șampanie. Avea pe degete cioburi de pietre prețioase, iar unghiile-i erau de un roșu strălucitor.

— Ce ești?

— Antropoloagă.

— Faci bancuri.

Îl privi pe Jordan, pentru confirmare:

— Face bancuri?

— N-ai mai întreba, dacă ai chestiona-o despre ritualurile tribale ale indienilor Sioux, replică Jordan, terminându-și paharul.

— Nu mai spune, tărăgăna Serena cuvintele.

— Kasey colaborează cu mine la o carte.

— *Hmm*.

Serena luă o înghițitură de șampanie, cu multă poftă.

— Întâmplător, nu știi nimic interesant despre Algonquin-i, dragă?

— Trib inițial nord-american, care a fost împrăștiat de către Iroquois-i, în secolul al șaptesprezecelea. Majoritatea s-au așezat din nou în Quebec și Ontario, ripostă Kasey.

— Soarta! exclamă Serena, apucând-o pe Kasey de braț. Crezi în soartă, draga mea?

Kasey îi aruncă lui Jordan o privire și zâmbi.

— Că tot veni vorba, da.

— Tocmai am început o carte nouă. Prima jumătate se petrece în Anglia, dar, în cea de-a doua, aristocratul meu falit ajunge în colonii. E mort de foame și bătut măr, când nimerește peste un grup de

Algonquini. Sper că nu l-ar fi scalpat, sau să-i fi făcut altceva la fel de îngrozitor, nu-i așa?

Kasey zâmbi:

— Mulți dintre indienii Algonquin au fost prietenoși cu coloniștii albi, un timp. Depinde despre care trib e vorba. Oricum…

— Perfect. Minunat. Ți-o răpesc pentru o oră, Jordan. E prea bună ca s-o las să-mi scape. Mai bea puțină șampanie.

Și-i aplică o pălmuță mămoasă pe obraz.

— Când termin, ți-o trimit înapoi.

Kasey privi în urmă, ridicând din umeri, în timp ce era dusă de lângă el.

— E pentru prima oară, spuse Kasey mai târziu, când am cunoscut pe cineva care poate vorbi mai mult ca mine.

Se rezemă de spătarul banchetei taxiului, ghemuită în curba brațului lui Jordan.

— Sunt potrivit de umilită.

— După prima oră, am început să mă gândesc serios dacă să n-o strâng de gât.

Era aproape, iar mirosul părului ei plutea până la el. Era caldă și cam somnoroasă, cam amețită de șampanie. O dorea.

— A făcut instrucție cu tine două ore și zece minute.

Kasey râse încet.

— E o femeie minunată.

— Și eu o consideram la fel, până în seara asta.

— Ține foarte mult la tine, îi zâmbi ea. Mi-a spus că ești un scriitor formidabil și un om minunat, mai ales când uiți să fii politicos.

Râse, văzându-l că-și ridica o sprânceană.

— A trebuit să fiu de acord cu ea.

— Dacă romanele Serenei sunt pe post de barometru, preferă genurile mai… pământene.

— O, Jordan, mor de plăcere când faci pe înțepatul, îl mușcă ea de ureche. Ce-ar fi să mă mai săruți cum ai făcut la petrecere? Așa, macho și dominator.

— Fir-ai tu să fii, Kasey, râse el, apăsându-și buzele de ale ei.

— Mmm, înjură-mă și sunt a ta, murmură Kasey.

— Ia seama, o preveni Jordan, constatând că pofta îi creștea, în ciuda tachinărilor ei. Am ajuns la capătul răbdării încă de acum o oră.

Kasey râse iar și își rezemă pe umărul lui capul care i se învârtea.

— *Și ardea după ea, ardea cu o patimă incandescentă pe care numai ea putea să i-o satisfacă*. Oftă și se cuibări mai strâns. Serena Newport, *Femeia lui Chesterfield*.

Era mai mult decât grizată cu șampanie, își dădu seama Jordan. Era pe trei sferturi beată.

— Kasey, ești pulbere, observă el, amuzat.

— Bine zis, fu ea de acord. Voi, scriitorii, vă pricepeți la cuvinte.

Ridică gura imediat sub a lui.

— Ai să profiți de starea mea?

— Absolut.

— A, bun.

Și îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Începe de-acum.

Taxiul trase la bordură, iar Jordan se desprinse din îmbrățișare.

— Ce-ar fi să plătesc mai întâi cursa?

— Mărunțișuri, zise Kasey coborând pe trotuar, cu ajutorul portarului.

Aerul rece, încă mirosind a zăpadă, îi biciui obrajii. Nu reuși deloc să-i limpezească mințile.

— Jordan, îl luă ea de braț, când se apropie. Tocmai mi-am amintit ceva ce-ai spus în mașină, despre barometrul Serenei. Asta înseamnă că-i citești cărțile?

— Bineînțeles că-i citesc cărțile, recunoscu el îndreptând-o pe Kasey spre ușă, apoi de-a lungul holului. Te surprinde?

— Cad de pe picioare de uimire.

— Ba uimitor este că te mai ții pe picioare, contraatacă el, apăsând butonul ascensorului.

— Dar, Jordan, mi-e cam greu să mi te imaginez citind *Femeia lui Chesterfield*.

Kasey se lăsă trasă în lift.

— De ce?

După ce apăsă pe butonul etajului lor, Jordan o luă în brațe.

— Ca să-l citez pe Germaine, este o povestitoare trăsnet.

Apoi o sărută, repede, cu o poftă disperată, făcând-o să se clatine pe picioare. Ar fi amețit și fără ajutorul șampaniei. Mătasea o apăsă răcoroasă pe piele, în timp ce mâna lui îi trecea pe spate. Căldura se ațâță încet într-însa, până ajunse complet docilă în brațele lui. Sub atingerea lui, clocotea pasiunea încălzită de vin. Gura îi era fragedă, iar limba lui Jordan intră în căutarea limbii ei. Coapsele lui Kasey palpitau de dorință, capul i se învârtea. Se rostogolea, fierbea și plutea, toate în același timp. Nu se mai putu ține de el, înmuindu-se în primul ei abandon total.

— Doamne, Kasey, niciodată nu mi s-a mai întâmplat ca un lift să meargă atât de încet.

Își îngropă fața în părul ei, încercând să-și păstreze mintea întreagă. Era atât de fluidă, atât de total dornică să fie iubită de el. Se simțea incredibil de puternic. Nu știuse că până și slăbiciunea ei putea să-l excite, când puterea fusese aceea care îl atrăsese spre ea.

Ușa ascensorului se deschise, iar Jordan o conduse pe culoar.

— Jordan, se întoarse Kasey din nou spre el, rezemându-i-se de braț, cu fața ridicată spre a lui.

Avea ochii încețoșați, dar atinși de licărul surâsului.

— Ce?

— Mai ții minte ce-i face Chesterfield lui Melanie în capitolul opt, înainte ca nava să fie atacată de fregata britanică?

Jordan zâmbi, amintindu-și foarte bine.

— Da, întâmplător, mai știu. De ce?

— Păi, îl cuprinse ea iarăși cu brațele pe după gât. Mă întrebam… o idee strict academică… dacă ficțiunea poate fi transpusă în fapte. Mă gândesc să scriu un articol pe tema asta.

— Și ai vrea să te ajut să-ți verifici teoria?

— Exact.

Își trecu mâna prin părul lui.

— Te-ar deranja?

— În interesul științei, m-aș putea lăsa convins.

O strânse la piept.

— Nu cumva așa a început?

Introduse cheia în broască și o trecu pragul în brațe.

9

Kasey încă mai dormea, când se trezi Jordan. Îi simți imediat căldura, precum și părul, gâdilându-l ușor pe umăr. În cameră continua să domnească penumbra, draperiile groase fiind trase în dreptul ferestrelor, dar se uită la ceas și văzu că era dimineață. Avea programată o întâlnire, peste o oră și ceva. Cu un oftat își coborî privirea spre Kasey.

Niciodată, nu mai văzuse pe cineva dormind atât de adânc. Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Kasey nici nu se clinti. Se gândi la ea, cum fusese în noaptea trecută - sexualitatea somnoroasă, râsul senzual, ochii cu pleoape grele. Dacă ar fi avut fantezie, o putea crede o vrăjitoare. Avea ceva din altă lume. De fiecare dată când credea că punea stăpânire pe ea, se pomenea prins în puterea ei.

Acum însă, dormind, putea fi ca oricare altă femeie. Acum nu mai era decât o tânără adormită după o noapte cu șampanie și dragoste. Atunci, se întrebă Jordan, cum de totuși continua să-l atragă? Dormind, nu putea să facă uz de farmecul ei ștrengăresc, nici să-i adreseze acele priviri care-l invitau și-l provocau totodată. Și, totuși, era atras de ea, chiar în această situație. Își apropie gura de a ei.

O sărută cu blândețe, iar Kasey nu se trezi. Asta dorise - să se trezească dimineața lângă ea. S-o trezească el din somn. Avea buzele atât de moi, încât simțea că putea să se scufunde în ele. Îi murmură numele și o mai sărută o dată. Fără machiaj, fața ei era palidă și avea o spuză de pistrui pe nas. O sărută pe obraz, iar mâna lui îi căută sânul. Kasey rămase adormită, dar oftă în somn, ca și cum l-ar fi visat. Jordan îi găsi cu buzele pulsul de la gât și-i simți bătaia înceată. Al lui începea deja să alerge la galop.

În timp ce o mângâia ușor, simți cum îi creștea patima. Cunoscând fiorul posesiunii, o străbătu cu mâna pe toată lungimea. Pielea din partea interioară a coapselor ei era gingașă ca o petală de trandafir. Jordan gemu, zdrobit de nevoia de a o avea.

Își plimbă gura peste urechea, ei, pe la tâmplă, revenind apoi la buze, pentru a i le despărți, dornic. Răspunsul ei fu lent, după care buzele i se mișcară sub ale sale, cu un geamăt scăzut. Deodată, inima începu să-i bată sub palma lui. O penetră înainte de a se fi trezit pe deplin, azvârlind-o în iureșul unei pasiuni la fel de delirantă ca a sa proprie. Kasey se ghemui iarăși lângă el, cu brațele strânse și capul

rezemat în locul ei favorit din adâncitura umărului. Oftă și îl sărută într-un loc unde-l putea ajunge ușor cu buzele.

— Bună dimineața, murmură ea.

Deștepta înăuntrul lui o stare primitivă, cu care nu era deloc sigur că se simțea comod. Niciodată nu mai trăise acea măsură a patimii pe care i-o putea stârni ea. Unda de râs din vocea lui Kasey era irezistibilă.

— Bună dimineața. Cum te simți?

— Mmm, minunat, se cuibări ea și mai aproape. Dar tu?

— Perfect, dar nu eu mă împleticeam pe picioare aseară.

Se retrase atâta cât s-o privească. Ochii ei erau limpezi. În colțul gurii apăru gropița, când buzele i se arcuiră.

— Nici un pic de mahmureală? Ai dreptul.

— Nu sunt niciodată mahmură, îl sărută tandră Kasey. Refuz să cred în mahmureli.

Se răsuci până ajunse culcată peste pieptul lui, privindu-l.

— Îți dai seama câte probleme ar putea fi evitate dacă pur și simplu n-am crede în ea?

— Interesantă teorie.

— Am cu zecile.

— Am observat.

Zâmbi, mângâind-o cu un deget pe obraz.

— Teoria ta de azi-noapte era deosebit de interesantă.

Kasey râse, lăsându-și fruntea pe pieptul lui.

— A mers.

— De minune.

— Îi spunem Serenei? ridică ea din nou capul, cu ochii sclipind de veselie.

— Mai bine nu.

Îl sărută iarăși, stăruitor.

— Ții minte când ți-am spus că ai un trup extraordinar?

— Da. Mi-amintesc că atunci am fost surprins. Dar încă nu te cunoșteam atât de bine.

Kasey oftă, simțind că mâinile lui Jordan îi coborau spre șolduri.

— O mai cred și-acum.

Își rezemă obrazul de pieptul său. Avea sufletul plin de o împlinire pe care nu o mai simțise.

— Azi ai niște întâlniri, nu?

— Da. Am una peste…

Ridică brațul, ca să se uite la ceas.

— …peste vreo jumătate de oră. Voi întârzia.

— Dacă am fi în Insulele Fiji, murmură ea, am putea rămâne așa toată ziua, și n-ai mai avea nevoie de ceasul ăsta.

— Dacă eram în Fiji, ripostă Jordan, n-ai fi avut parte de zăpadă.

Kasey oftă încă o dată, închizând ochii.

— Ești atât de logic, Jordan. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.

Un moment, Jordan nu spuse nimic. Nu mai menționase dragostea față de el, din prima zi când i-o mărturisise. Dorise s-o mai audă, ca să-și poată explora propria reacție. Acum, o simțea începând să ațipească la loc.

— Nu-mi place să te las singură, murmură Jordan.

— Afară sunt un milion de oameni, căscă ea, ghemuindu-se. Nu prea voi fi singură.

— Prefer să fiu eu cu tine.

— Nu-ți face griji în privința mea, Jordan. Voi merge să caut o cămașă groasă și niște jeanși pentru Alison. Ceva ieftin și simbolic, de tăvăleală.

— Ca să facă sculpturi în noroi? simți el un zâmbet întinzându-i iarăși colțurile gurii.

— Mmm-hmm, surâse Kasey, amintindu-și expresia de pe chipul lui din ziua când ea și Alison le modelaseră prima oară. Și vreau să văd toate decorațiunile de Crăciun. Mă voi distra mult mai grozav decât tine.

— Îți poți întrerupe programul atât de ocupat ca să luăm masa împreună?

— Hmm, poate. Unde?

— Unde-ai prefera?

Știa că ar fi trebuit să se îmbrace, dar găsea cu neputință să se miște de lângă ea.

— La Rajah, răspunse Kasey, adormită. Pe strada 48, Vest.

— Atunci, la ora două.

— O.K. Mi-am adus ceasul?

— Nu te-am văzut niciodată cu unul la mână.

— Îl țin în poșetă, ca să nu mă intimideze.

O sărută pe creștet.

— Trebuie să mă scol. Dacă mai stau mult aici, iarăși va trebui să fac dragoste cu tine.

Kasey își ridică fața, cu ochii semiînchiși.

— Promiți?

Jordan o trase înapoi spre el.

— Douăzeci de minute întârziere, se uită urât Agnes la ceas. Nu-ți stă în fire, Jordan.

— Scuză-mă, Agnes.

Se așeză într-un fotoliu de piele. Agnes stătea la un birou lung de doi metri. Era încărcat de manuscrise și referate. Jordan fusese întotdeauna de părere că, așezată înapoia acelui birou, arăta ca un

general în acțiune.

— Mă rog, se rezemă ea de spătar, bătându-se cu un creion peste buză, când îi văzu amuzamentul din ochi. Sper că a meritat.

Jordan își înălță o sprânceană, fără să spună nimic. Agnes nici nu se așteptase la altceva. Niciodată nu putuse să-l ademenească. Un caracter foarte rece, își spuse ea, nu pentru prima oară. Și-o amintea pe femeia cea animată pe care o adusese cu el în seara trecută. O combinație interesantă.

— În legătură cu colaboratoarea ta, începu Agnes, împingând câteva hârtii în lături. E atât de bună pe cât ai dat de înțeles?

— Și mai bună.

Agenta dădu din cap.

— Atunci, sunt bani cheltuiți cu folos.

— Vreau să-i revină și ei un procentaj din drepturile de autor.

— Un procentaj din drepturile de autor? se încruntă Agnes, foindu-se pe scaun. Ai contractat-o contra unei sume nete.

— O va primi și pe aia, se lăsă Jordan pe spate, împreunându-și degetele.

— Jordan, suma pe care i-o plătești e foarte generoasă, spuse femeia, cu răbdare. Viața ta personală e una, dar afacerile sunt afaceri.

— E o problemă de afaceri, ripostă el.

Și glasul său era răbdător, dar ferm. Agnes îi recunoscu tonul și-și stăpâni un oftat. Pe lângă faptul de a fi calm și prudent, mai era și încăpățânat, iar agenta o știa.

— Nu m-am așteptat nici un moment, când am întocmit contractul inițial, că voi putea scoate atât de mult de la ea. Agnes, cartea e aproape în egală măsură a ei, ca și a mea. Are dreptul la un beneficiu de pe urma ei.

— Etica, oftă Agnes. Ai un caracter monumental, Jordan.

— Și tu la fel, Agnes, îi zâmbi el. Altfel, n-ai fi agenta mea.

Agnes ridică din umeri:

— La ce procentaj te gândești?

Kasey își croia drum prin aglomerația de la *Gimbel's*, savurând fiecare moment. Găsise o vânzare en gros și avea trei cămăși groase și două perechi de pantaloni îndesate în sacoșă. Cumpărăturile erau unul dintre lucrurile pe care le făcea rareori, dar atunci, cu pasiune. Putea cheltui trei sute de dolari pe o rochie fără să clipească, după care se tocmea cu furie pe un pulover de cinci dolari. Se îmbulzea prin mulțime și răscolea fericită rafturile cu haine la mâna a doua, în timp ce trecea dintr-un magazin în altul.

În dreptul unei vitrine, zări un inorog din cositor, de două degete înălțime, și se repezi înăuntru să se târguiască pe prețul cerut. Un junghi de foame îi aminti cât era ora și începu să-și caute ceasul prin

poșetă.

— Șasedouășapte, murmură ea, încruntându-se. N-aș crede.

Îl aruncă la loc în geantă și-i zâmbi vânzătorului care împacheta inorogul.

— Știți ce oră e?

— Două fără zece, răspunse el tot cu un surâs.

Calculând că putea parcurge douăzeci de cvartaluri într-un trap ușor, o luă la fugă fără să oprească un taxi. Când ajunse la Rajah, avea obrajii îmbujorați și ochii sclipitori. Străbătu intrarea cu decorațiuni elaborate și păși în local. Căldura i se repezi în întâmpinare. Era o senzație minunată, după frigul înțepător, și-și scoase mănușile să și le bage în geantă.

— Doamnă?

Se întoarse zâmbitoare spre șeful de sală.

— Jordan Taylor.

— Domnul Taylor tocmai a sosit, se înclină el. Poftiți pe aici, vă rog.

Cele trei ore de târguieli și lipsa micului dejun o înfometaseră. Jordan o văzu apropiindu-se și se ridică.

— Bună, îl sărută ea, după care îl lăsă să-i scoată haina.

— Ai vorbit serios, în legătură cu cumpărăturile, văd, comentă Jordan, aruncând o privire spre sacoșă, înainte ca ea s-o ascundă sub masă.

— Extrem, confirmă. Kasey, așezându-se. Ți-am cumpărat un cadou. Îl primești după ce văd meniul. Mor de foame.

— Un vin, mai întâi?

Îi dădu comanda chelnerului de alături, în timp ce Kasey se uita în meniu.

— *Crab Goa*-ul e bun oricând. Și *Barra Kabab*.

Puse lista jos și zâmbi.

— Cred că le iau pe amândouă. Cumpărăturile îmi fac poftă de mâncare.

— Ție toate par să-ți facă poftă, comentă răutăcios Jordan; o luă de mână, simțind nevoia s-o atingă. Te-am privit cum mănânci. E uimitor.

Îi ridică mâna la buze.

— Chiar mi-ai cumpărat un cadou?

— Da. E în geantă, cu cămășile lui Alison.

Kasey se aplecă să caute și scoase cutia.

— O poți deschide, dacă-mi promiți că pe urmă faci imediat comanda.

— De acord.

Ridicând capacul cutiei, Jordan descoperi inorogul.

— Ca să-ți poarte noroc, îi spuse lui Jordan, în timp ce chelnerul le aducea vinul. Cu un inorog, nu poți da niciodată greș. Am fost cât pe

ce să-ți cumpăr un abțibild cu o lozincă porcoasă, dar m-am gândit că n-ar fi arătat prea bine pe Mercedes-ul tău.

— Kasey, o luă el iarăși de mână, mișcat. Ești nerușinat de dulce.

Gustă vinul, apoi dădu din cap spre chelner:

— Doamna servește *Crab Goa* și *Barra Kabab*. Eu iau un *curry* de pește.

— Cât de foame ți-e? îl întrebă ea, după ce chelnerul se retrase.

— Destul de foame, de ce?

— Mă întrebam dacă n-aș putea mânca și eu din peștele tău.

Zâmbi, când Jordan râse și-și strecură cutiuța în buzunar.

— Deci, mie mi-ai cumpărat un inorog, iar lui Alison cămăși. Ție ți-ai luat ceva?

— Nu, își azvârli Kasey părul din ochi, după care se rezemă cu coatele pe masă, proptindu-și bărbia în mâini. Erau niște cercei în magazinul de unde am cumpărat inorogul, mici picături sclipitoare în folie de aur, dar n-au vrut să negocieze prețul. Aveam chef să mă tocmesc. Și mi se făcuse foame.

Zâmbi, întinzând mâna după paharul cu vin.

— Cum a mers întâlnirea?

— Perfect.

Se întrebase dacă să discute cu ea despre drepturile de autor și alesese contrariul. Putea să obiecteze, citând argumentul lui Agnes despre contractul inițial și, în orice caz, nici el nu dorea ca afacerile să le strice' orele petrecute împreună. Le mai rămăsese doar o singură noapte.

— Mai am o întâlnire la patru, cu Germaine. Probabil îmi va cere să fac uz de influența mea ca să te conving să scrii cartea aia.

Kasey râse, clătinând din cap:

— Cred că, în mâinile tale, scrisul e mai sigur. Dar transmite-i complimentele mele.

— Ce-ai vrea să faci diseară?

În fața lor fu pus un coș cu pâine, iar Kasey se aruncă imediat asupra lui.

— Vrei să vezi o piesă de teatru?

— Mmm, un musical.

Unse pâinea cu unt din belșug și-i oferi și lui. Jordan clătină din cap, zâmbind, în timp ce Kasey mușca hămesită.

— Ceva cu multe sclipiciuri și final fericit.

— Vin să te iau de la hotel la șase?

Dădu din cap, apoi întinse mâna să mai ia pâine.

— O.K.

Îngustându-și ochii, calculă timpul rămas între ora șase și coborârea cortinei. Surâse peste buza paharului.

— Am face bine să plănuim un supeu tardiv.

Kasey visa. Avea un vis familiar, prea familiar, iar mintea ei se chinuia să-l respingă înainte de a prinde rădăcini. Era singură, lansată brusc pe o mare de un alb pur, într-o bărcuță. Știa ce urma să se întâmple și încerca să alunge imaginea. Însă nu avea destulă putere. Barca începu să se legene, pe măsură ce vântul se întețea, dar nu avea velă, nici vâsle, ca să-și mențină direcția. Apele se întindeau cât vedeai cu ochii. Nu putea ajunge înot la mal. Era pierdută, singură și speriată. Nu era decât un copil.

Când văzu corabia venind spre ea, strigă cuprinsă de ușurare. Bunicul ei stătea la timonă și, ridicând mâna, aruncă o coardă de salvare. Înainte de a reuși s-o ajungă, prin dreapta ei trecu o altă navă. Siajul celor două vase clătină primejdios bărcuța. Apa o stropi în față și curând ajunse cufundată până la glezne, pe punte. Era prinsă la mijloc, cei de pe fiecare corabie încercând s-o tragă la bord.

Nu mai putea ajunge la frânghia aruncată de bunicul ei. Valurile o azvârleau prin barcă, până strigă neputincioasă, rugându-l să vină după ea. Bătrânul clătină din cap și trase coarda înapoi. Fu atrasă spre a doua corabie. Iar valurile creșteau tot mai mari, în cele din urmă aruncând-o în mare. Apele se închiseră deasupra ei, lăsând-o fără aer, fără lumină.

— Nu!

Sări drept în capul oaselor, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Kasey, zise Jordan din somn.

Întinse brațele spre ea, pentru a o simți tremurând, înfrigurată.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

— Un vis, se chinui Kasey să-și revină. Mi-e bine, n-am nimic.

Vocea îi tremura cu tot atâta disperare ca trupul și, cu toate că se opuse, Jordan o trase spre el.

— Nu ți-e deloc bine. Ești rece ca gheața. Ține-te de mine.

Voia s-o facă, dar se temea. Deja depindea prea mult de el. Înfruntase visul singură, în trecut, avea să se descurce și acum.

— Nu, n-am nimic.

Vocea îi deveni mai ascuțită, când se smulse din brațele lui. Ieși cu greutate din pat și-și puse pe ea halatul. Când Jordan aprinse veioza de pe noptieră, Kasey începu să-și caute țigările. O privi, în timp ce întindea mâna după halatul lui. Nu mai avea deloc culoare în obraji, iar ochii îi erau umbriți de spaimă. Dârdâia din cap până-n picioare, iar respirația continua să-i fie întretăiată.

Găsindu-și țigările, scoase una, pe dibuite.

— Sunt om de știință; știu ce-i ăla un vis.

— Un moment, își acoperi gura cu mâna, auzindu-și tremurul vocii.

Clănțănea din dinți.

— O succesiune de senzații, imagini sau gânduri, trecând prin

mintea unei persoane adormite. Nu e real.

Luă bricheta lui Jordan, dar mâna îi tremura atât de tare, încât n-o putu aprinde. Jordan se apropie de ea. Îi luă țigara și bricheta din mână și le puse pe masă.

— Kasey.

Își așeză mâinile pe umerii ei, simțind tremurul convulsiv sub palme.

— Încetează. Lasă-mă să te ajut.

— Îmi revin într-un minut.

Când o trase iarăși spre el, deveni țeapănă.

— Jordan, te rog. Nu pot suferi să mă prăbușesc în halul acesta! Nu suport.

— Trebuie să rezolvi totul de una singură?

Îi masa spatele, căutând s-o încălzească.

— Nevoia de încurajare îți slăbește puterile? Dacă eu aș avea nevoie să fiu îmbărbătat, mi-ai întoarce spatele? Kasey, lasă-mă să te ajut.

Cu un suspin, se agăță de el, îndesându-și fața lângă gâtul lui.

— O, Jordan, mă sperie la fel de mult ca prima oară.

Fără a vorbi, o luă în brațe și o duse înapoi la pat. Păstrându-și brațul strâns în jurul ei, o culcă lângă el.

— Ți s-a mai întâmplat?

— Când eram mică.

Vocea îi răsuna înfundată, la pieptul lui. Jordan îi simțea bătăile nebunești ale inimii.

— Nu-l mai am prea des. Uneori, trec ani de zile.

Închise ochii, încercând să-și calmeze respirația.

— Când îl am, mereu e același, mereu la fel de viu.

Tremurul mai slăbise, dar Jordan continua s-o țină strâns în brațe. Îi trezea în suflet ceva nou: nevoia de apărare.

— Povestește-mi-l.

Kasey clătină din cap:

— E doar o aiureală.

— Spune-mi-l oricum.

Tăcu un moment, apoi, cu un oftat, începu. Descrierea fu scurtă, cu cuvinte lipsite de emoție, dar Jordan îi percepea sentimentele dindărătul lor. Era un vis copilăresc, dar, în fond, fusese visul unui copil.

— Nu i l-am spus niciodată bunicului, continuă Kasey. Știam că l-ar tulbura. Am avut visul ăsta doar de două ori, în tot timpul cât am urmat colegiul.

Vocea-i devenise mai sigură și se ținea de Jordan cu mai puțină disperare.

— L-am visat o dată când m-a răscolit iarăși cu procesul de custodie un reporter întreprinzător, care prinsese pontul când unul dintre

unchii mei candida pentru realegere. Și, din nou, în noaptea dinaintea absolvirii. L-am pus pe seama excesului de bere și presiunilor de a ține cuvântarea în numele promoției.

Oftă, simțind că trupul i se relaxa.

— Și de-atunci?

Jordan simțise frica și tensiunea revărsându-se din ea. Se încălzea.

— De două ori. O dată, când bunicul era în spital, bolnav de pneumonie. M-am speriat de moarte; întotdeauna plesnise de sănătate. Și o dată, la un foraj. Trebuise să împușcăm un câine turbat. Mi s-a frânt inima.

Se simțea din nou în siguranță și i se făcea somn. Acum, pe lângă iubire, îi mai acordase și încrederea ei. Era mulțumită, pentru moment, să fie ocrotită.

— S-a întâmplat acum doi ani. Nu știu ce anume mi l-a provocat în noaptea asta.

Îi auzi vocea îngroșându-se și nu spuse nimic. „Acum o să adoarmă," își spuse Jordan, ridicând privirea în tavan. El, nu. Avea mintea prea plină de Kasey Wyatt.

Când o cunoscuse prima oară, o crezuse o excentrică dură, cu multă charismă. Acum, își dădea seama că ascundea mult mai mult decât atât.

Respirația i se calmase, regulată. A doua zi, aveau să se întoarcă la Palm Springs și să-și termine munca pentru carte. Peste alte câteva săptămâni, Kasey urma să termine și cu lucrul ei. Și atunci, totul depindea de el.

Întinzând mâna lângă pat, Jordan își găsi havanele și chibriturile. Aprinse una și fumă în tăcere, ascultând-o pe Kasey cum respira adânc în somn.

10

Peste două săptămâni avea să fie Crăciunul. Kasey simțea timpul gonind-o din urmă. Scurtul interludiu din New York o ajutase mult să se liniștească. Se simțea din nou stăpână - pe nervii ei, pe situație. Era din nou gata să-și accepte legătura cu Jordan fără toate îndoielile și tensiunile care se acumulaseră. Îl iubea, avea nevoie de compania lui. Când sosea vremea să achite prețul, avea să-l plătească. Totuși, și-ar fi dorit ca timpul să nu treacă atât de repede.

De dragul lui Alison, i-ar fi plăcut să vină mai curând Crăciunul, dar ea, ar fi putut să mai aștepte. Ar fi lungit fiecare zi, fiecare ceas. După Crăciun, urma Anul Nou. Odată cu noul an, avea să sosească și momentul plecării ei. Faptul de a asista la încântarea simplă a fetiței o ajuta pe Kasey să-și alunge din minte propriile ei probleme. Timp de două scurte săptămâni, își putea petrece timpul liber însuflețind vacanța copilului. Eleganta ghirlandă roșie și clopoțeii de argint pe care servitorii îi despachetaseră nu însemnau un Crăciun adevărat. Mai petrecuse, în viața ei, un Crăciun rigid și formal. Îi era de ajuns.

— Jordan! se repezi Kasey în jos pe scări, năvălind în biroul lui Jordan. Trebuie să vezi neapărat. Vino sus. Începu să-l tragă de braț, râzând.

— Kasey, sunt în plin lucru.

— Întrerupe, îi ordonă ea. Muncești prea mult.

Se aplecă peste birou, dăruindu-i un sărut scurt.

— E extraordinar, zău. O să-ți placă, îi promise ea. Haide, Jordan, te poți întoarce la lucru înainte ca mașina de scris să-ți fi observat lipsa.

În orice împrejurări îi era greu s-o refuze, dar când îl trăgea de braț și râdea astfel, devenea de-a dreptul imposibil.

— În regulă, se ridică el, lăsând-o să-l tragă spre scară. Ce este?

— O surpriză, desigur. Mor după surprize.

La etaj, Kasey deschise ușa camerei sale și-i făcu semn să intre. Jordan studie camera în tăcere.

Peste tot atârnau lanțuri de hârtie roșie și verde, încrucișându-se de la un perete la altul. Șerpuiau în jurul stâlpilor de baldachin și încadrau ferestrele. Îngerași de carton, Moși și pitici, erau agățați de clanțe și puși pe tăbliile scrinurilor, iar dintr-un ciorap roșu dădeau pe dinafară bastoane de zahăr. O stea aurie strălucitoare era prinsă în mijlocul tavanului.

Jordan se răsuci în loc, spre Kasey:

— Refaci decorațiunile?

— Nu eu le-am făcut, se înălță ea pe vârfuri, sărutându-l din nou; o încânta să-l audă vorbind pe tonul acela sec. E opera lui Alison. Nu-i așa că-i minunat?

— Pot spune, cu siguranță, că sunt surprins.

Clătinând din cap, Jordan privi iarăși în jur.

— Și, cu toată sinceritatea, în viața mea n-am mai văzut așa ceva.

— Să vezi baia, continuă Kasey. E spectaculoasă!

Jordan îi zâmbi, făcând un pitic să se învârtească pe ață.

— Și, bineînțeles, i-ai spus că-ți place la nebunie.

— Chiar îmi place, replică ea. E unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut vreodată cineva pentru mine. Voia ca de Crăciun să mă simt ca acasă. Iar acum, mă simt.

Jordan întinse mâna să-i atingă părul.

— Dacă știam că lanțurile de hârtie te fac fericită, aș fi confecționat și eu câteva.

Zâmbind, Kasey își aruncă brațele împrejurul lui.

— Te pricepi?

— Cred că m-aș fi descurcat.

— Știi să tragi popcorn pe ață?

— Ce să știu? se întrerupse Jordan din sărutatul părului ei.

— Să înșiri floricele de porumb pe ață, repetă Kasey, înlănțuindu-și mâinile pe după gâtul lui. Ceea ce mi-ar plăcea cel mai mult să fac în Ajunul Crăciunului sunt șiragurile de popcorn, pentru brad. Și vreau să-i iau lui Alison un cățel.

— Ia stai puțin, o îndepărtă Jordan de el. Uneori, am nevoie de câteva momente ca să prind firul.

— Răspunde doar cu „da” la amândouă și gândește-te de câte probleme scăpăm. Nu pot suferi pomul de Crăciun fără lanțuri de popcorn, Jordan. E de-a dreptul gol. Iar Alison are nevoie de un cățel.

— De ce?

— De ce… ce?

Jordan oftă și-și frecă șaua nasului cu două degete. Cum reușea Kasey s-o facă atât de des?

— De ce are nevoie Alison de un cățel?

— Fiindcă vrea unul, în primul rând. Ăsta-i un motiv întemeiat, îi surâse ea. Iar un cățel i-ar ține de urât și i-ar stimula simțul de răspundere. Ce părere ai de un cocker spaniel?

Jordan se rezemă de ușă.

— Sunt nevoit să recunosc că niciodată nu m-am prea gândit.

— Atunci, gândește-te un moment, îi propuse ea. E o rasă blândă, atașată de copii. În copilărie e foarte important să ai un animal, Jordan. Deținerea unuia implică o diversitate de importante…

— Stai, ridică el o mână s-o oprească. Ar fi mai simplu dacă aș spune „da” și n-am mai pierde timpul.

— Ți-am spus eu că ești un om logic, zâmbi Kasey, mulțumită de ea însăși.

Jordan îi puse mâinile pe umeri.

— Mai cred și că e o dovadă de considerație din partea ta.

— Și eu, răspunse ea veselă. Sunt o persoană plină de considerație.

— Ești, o trase Jordan mai aproape. Fie că-ți place s-o auzi, fie că nu. Ai adus o mare schimbare în viața lui Alison - și într-a mea.

Kasey nu putu răspunde, așa că-și rezemă capul pe pieptul lui. „Vă iubesc pe amândoi,” își zise ea, închizând strâns ochii.

— Înseamnă că spui „da” și la popcorn? îl întrebă.

Era atât de cald în brațele lui, atât de sigur. I-ar fi fost imposibil să creadă că într-o zi, curând, trebuia să-l părăsească.

— Nu cred că aș putea privi în față un pom de Crăciun gol-pușcă.

Îl strânse în brațe:

— Îți mulțumesc.

— Acum, am eu ceva să te întreb.

Kasey își înclină fața spre a lui, zâmbind.

— Alegi excepțional momentele, conchise ea. Sunt obligată să răspund afirmativ la aproape orice.

O sărută pe nas.

— Poate ai să ți-o amintești într-un moment mai potrivit, dar până una-alta poate că ai observat cât oftează maică-mea pentru că n-am participat la nici una dintre petrecerile de sărbători.

— Dacă tot veni vorba, am observat, rămase Kasey nepăsătoare. Și am mai observat și cât de expert n-o bagi în seamă.

— Am o experiență de-o viață, replică sec Jordan. Dar la sfârșitul săptămânii se ține un bal la club. Trebuie să merg. Vino cu mine.

— Îmi ceri o întâlnire, Jordan?

— Așa s-ar părea.

Râse deodată, clătinând din cap:

— Kasey, mă faci să mă simt ca la șaisprezece ani. Vii și tu cu mine?

— Îmi place să dansez, îl luă ea cu mâinile pe după gât. Și mi-ar plăcea să dansez cu tine.

Îi dădu o sărutare, lăsând-o să devină tot mai profundă până îi auzi sunetul scăzut de plăcere.

— Cred c-am să-mi cumpăr o rochie nouă, murmură ea. Ai o culoare favorită?

— Verde, răspunse Jordan, cutreierându-i gâtul cu gura. Ca ochii tăi.

Kasey râse ușor și se îndesă mai aproape.

— Jordan, mai e un lucru pe care ar trebui să ți-l spun.

— Hmm. Care?

Gura lui revenise la a ei.

— Alison, începu Kasey, primindu-i sărutul. Când a terminat aici, s-a dus în camera ta.

— Să ce? murmură el, îmbătat de gustul lui Kasey.

— Să ți-o decoreze.

— Să mi-o decoreze? se retrase puțin Jordan, privind-o. Camera mea?

Se uită peste capul ei, la lanțurile de hârtie și la figurinele din carton. Neîncrederea i se așternu pe chip, în timp ce revenea cu privirea la Kasey.

— Camera *mea*?

— Jordan, te repeți, râse Kasey, expirând prelung; își strecură palmele pe după talia lui și-l strânse cu putere. O să-ți placă, îi promise ea. Ai primit un om de zăpadă din poliuretan.

În după-amiaza următoare, Kasey o supraveghea pe Alison care zăngănea la ghitară. Tehnica îi era încă stângace, dar se dedica plină de entuziasm. Kasey reveni cu gândul la prima ocazie când o văzuse pe Alison stând țeapănă la pian, cântând Brahms cu precizie și dezinteres.

Nu mai avea ochii goi, își spuse, întinzând mâna să atingă părul fetei. Cum ar fi fost să aibă un copil al său? se întrebă. Clătină din cap. Devenea prea sentimentală și mult, mult prea atașată.

— Excelent, o lăudă ea pe Alison când termină. Înveți repede.

— Voi cânta vreodată la fel de bine ca tine?

— Chiar mai bine, curând, zâmbi Kasey, punând ghitara în cutie. Eu am o afecțiune deosebită pentru muzică. Tu ai și afecțiune, și talent.

— Înainte, nu credeam, se așeză Alison la pian, începând să atingă clapele. Acum pot cânta melodii și la pian, și la ghitară.

Kasey zâmbi:

— Alison, trebuie să plec la cumpărături. Vii cu mine?

— La cumpărături? i se trezi fetei atenția. Cumpărături de Crăciun? Pe-ale mele mi le-am terminat, dar mi-ar plăcea să te ajut cu ce ți-a mai rămas.

— Rămas? Nici n-am început.

— Deloc? făcu Alison ochii mari. Dar n-au mai rămas decât zece zile.

— Atât de multe? se ridică în picioare Kasey, întinzându-se. Ei, cred că pot începe din timp. De obicei, aștept până în Ajunul Crăciunului. Îmi place zăpăceala.

— Dar dacă nu mai găsești ceea ce vrei?

Era exact ca Jordan, își zise Kasey.

— Tocmai aici e farmecul, răspunse ea. Îi înnebunesc pe vânzători.

Gândul o făcu să zâmbească.

— În orice caz, am nevoie de o rochie. Putem înșfăca și un hamburger. Trebuie să existe pe-aici pe undeva un *McFarden's*.

— Un *McFarden's*? se încruntă Alison.

Era intrigată și precaută. Atât de asemănătoare cu Jordan, reflectă iarăși Kasey.

— N-am fost niciodată la *McFarden's*.

— N-ai fost niciodată la *McFarden's*? făcu Kasey o mutră exagerat de uimită. Asta-i de-a dreptul antiamerican.

Apucând-o de mână, o ridică în picioare.

— Îți trebuie o lecție de patriotism.

Peste câtva timp, Kasey opri mașina într-un spațiu de parcare.

— Ți-am spus eu că găsesc unul.

Închizând motorul, vârî cheile în buzunar. Alison coborî, iar Kasey încuie cu grijă portierele.

— Sper că unchiul Jordan n-o să se supere că i-am luat cu împrumut mașina.

— Mi-a spus că o pot folosi oricând vreau, răspunse Kasey, ocolind capota Mercedes-ului.

— Dar de obicei Charles duce pe toată lumea, în afară de unchiul Jordan.

— De ce să-l târâm după noi pe bietul Charles? ripostă Kasey. Ar fi trebuit să umble printr-o sută treizeci și șapte de magazine.

Împinse ușile de sticlă.

— Sunt lihnită. Îți dai seama cât timp e de când n-am mâncat un hamburger?

Alison privi în jur, captivată de zarvă și îmbulzeală.

— Miroase minunat.

Râzând, Kasey o trase la coadă.

— Mirosul nu e totuna cu mâncatul. Mă roade pofta de niște cartofi prăjiți.

Alison privi meniul agățat deasupra tejghelei și transfocă pe imaginea unui hamburger.

— Aș vrea un din ăla. E bun?

— E fantastic, râse Kasey. Ai ochi mari, Alison. Să sperăm că și apetitul ți-e pe măsură.

— Este mare, declară Alison despre hamburger, când găsiră o masă; luă o înghițitură și zâmbi. Și e bun.

— Ai gusturi pline de discernământ.

Kasey mușcă dintr-al ei. Închise ochii, cu un oftat.

— Ce mult a trecut. Crezi că-l putem convinge pe François să-și încerce mâna cu unul din ăștia acasă?

— Tu ai putea, răspunse Alison, înfulecând un cartof prăjit.

— De ce spui asta?

— Tu poți convinge pe oricine să facă orice.

Kasey râse, clătinând din cap:

— Ești o gâgâlice perspicace, nu?

Alison gustă dintr-un shake cu lapte.

— Niciodată n-am văzut ceva asemănător cu cadoul pe care l-ai luat pentru unchiul Jordan.

— Pârâitoarea de șaman? mestecă îngândurată Kasey un cartof. A fost o mare descoperire.

Era încrustată și pictată elegant. Apașă. Kasey fusese destul de fascinată că o găsise fără ca măcar să nu se tocmească.

— Îl va ajuta să alunge spiritele rele.

Alison își săpa drum prin hamburger.

— Îmi place și rochia pe care ți-ai cumpărat-o. Verdele îți vine bine.

— De obicei, nu-l port. Se potrivește prea vizibil cu colorația mea.

Se rezemă de spătar, cu paharul de shake în mână.

— Dar, în fond, nu mă deranjează să devin mai vizibilă din când în când.

— E foarte stilată, continuă Alison, luând încă o mușcătură de hamburger. Și mulată pe trup.

Kasey zâmbi:

— Cealaltă, însă, mi-a plăcut mai mult. Știi, aia de catifea crețofolină.

— Catifea încrețită, o corectă Alison, chicotind.

— Cum zici tu. Vrei și o plăcintă cu mere?

Alison se lăsă pe spate, inspirând adânc.

— N-aș crede. Tu vrei?

— Nu și dacă țin să mă încapă rochia. Ce mi-ai luat de Crăciun?

— Ți-am luat… Kasey! exclamă Alison.

— Mă gândeam să te iau pe nepregătite.

— Trebuie să rămână secret… își șterse Alison mâinile, delicat. Dacă-ți spun, stric totul.

— Zău? îi surâse Kasey cu nevinovăție. De-asta te-ai furișat prin toată casa și ai cotrobăit prin debarale?

Alison roși, apoi chicoti iarăși.

— Mă gândeam doar să dezgrop câteva cutii.

— Poveste veche.

— Crăciunul e mai amuzant cu tine la noi, Kasey, redeveniră ochii ei serioși. Rămâi definitiv?

Kasey simți primul junghi în inimă. Cum i-ar fi putut explica fetei lucrul la care nici ea nu voia să se gândească?

— Definitiv înseamnă foarte mult, Alison, îi răspunse, păstrându-și vocea calmă și ochii inexpresivi. Va trebui să plec când termin treaba.

— Dar nu poți rămâne să lucrezi în continuare pentru unchiul Jordan?

— N-are nevoie de o antropoloagă internă, Alison. Și am și eu

munca mea.

Văzu privirea fetiței șovăind, apoi coborând.

— Prietenii rămân prieteni, Alison, oricât de departe s-ar afla. Te iubesc, întinse ea mâna peste a lui Alison. Asta n-o să se schimbe.

— Ai să te mai întorci? ridică fata din nou ochii. Să mă vizitezi?

„Nu pot," ar fi vrut să spună. „Cum poți să mă întrebi? Nu înțelegi cât m-ar durea?"

— M-ai putea vizita tu pe mine, răspunse ea în schimb. Ți-ar plăcea?

— Serios? înflori din nou zâmbetul fetiței. Și pe bunicul tău?

— Sigur. I-ar plăcea la nebunie.

Începu să adune resturile pe tavă.

— Ești mult mai bine crescută decât am fost eu vreodată. Ce-ar fi să le arunci tu pe toate astea la gunoi?

Când rămase singură la masă, Kasey stătu un moment să-și vină în fire. Era mai bine așa. Alison avea să fie pregătită din timp. „Dar eu?" Închise o clipă ochii. „Am spus că voi plăti prețul când vine vremea. Trebuie să mă țin de cuvânt."

— Gata? întrebă ea, zâmbindu-i lui Alison, când fata reveni la masă. Acum trebuie să găsim un oficiu poștal ca să-i expediez cadourile bunicului. Crezi că-i va plăcea micul gnom cu dinți de țap?

Când intrară în casă, Alison râdea, chinuindu-se să țină în echilibru partea care-i revenise ei din cumpărăturile lui Kasey.

— Te-ajut eu să le împachetezi, spuse, apucând o cutie care aluneca.

— Mai bine să le ducem întâi sus.

Kasey salvă cutia, ridicându-și ochii, când pe scară apăru Beatrice.

— Unde-ai fost, Alison? se încruntă ea, văzând părul ciufulit de vânt al fetiței.

— Alison m-a ajutat la cumpărăturile de Crăciun, doamnă Taylor.

Beatrice își îndreptă privirea spre ochii lui Kasey.

— Nu aprob să o scoți pe Alison din casă fără a discuta mai întâi cu mine.

Și se întoarse din nou spre nepoata ei:

— Du-te și te piaptănă, Alison. Arăți în ultimul hal.

— Am înțeles.

Kasey o privi cum urca ascultătoare scara. Se întoarse spre Beatrice, vorbind calm:

— Îmi pare rău că ați fost îngrijorată, doamnă Taylor. Lipseați când am plecat noi și, în orice caz, i-am spus lui Millicent ce planuri aveam.

Beatrice își arcui o sprânceană.

— Îmi displace să fiu informată de o servitoare unde se află nepoata mea.

— Nu mi-a trecut prin minte că îi veți remarca lipsa.

Obrajii lui Beatrice se împurpurară.

— Mă critici, domnișoară Wyatt?

— Firește că nu, doamnă Taylor, făcu Kasey un efort să mențină conversația în perspectivă. Îmi face mare plăcere compania lui Alison. Am petrecut o după-amiază întreagă împreună. Îmi cer scuze că v-am alarmat.

— Găsesc atitudinea dumitale impertinentă.

— Nu pot decât să repet că îmi cer scuze, replică plat Kasey. Acum, dacă mă scuzați, aș dori să pun lucrurile astea la locul lor.

— Ar fi mai înțelept să-ți amintești care e poziția dumitale în această casă, domnișoară Wyatt.

Kasey se opri, apoi puse jos pachetele. Se părea că încă nu terminaseră.

— Ești o servitoare plătită și poți fi înlocuită foarte ușor.

— Mă aflu aici cu un angajament, doamnă Taylor, și nu sunt servitoarea nimănui, fără asentimentul meu.

Tăcu o clipă.

— Asta e tot ce-ați avut să-mi spuneți?

— Nu-ți voi tolera insubordonarea.

Degetele lui Beatrice se albiseră pe balustrada scării. Nu era obișnuită să fie privită atât de direct în ochi de o persoană pe care o considera subalternă.

— Nu voi tolera influența dumitale perturbatoare asupra nepoatei mele.

— Aveam impresia că Alison se află în competența lui Jordan.

„Ce m-a apucat?" se întrebă brusc Kasey. „O pun pe Alison la mijloc."

— Doamnă Taylor, începu ea, căutând un mod de a risipi tensiunea, de dragul copilului.

— Ce se întâmplă? apăru Jordan în ușa salonului. Auzise discuția în momentul când ieșise din birou.

— Această femeie, începu maică-sa, întorcându-se spre el, e nesuferit de grosolană.

Jordan își înălță sprâncenele.

— Kasey? întrebă, răsucindu-se către ea.

— Probabil, confirmă Kasey, încercând să-și relaxeze mușchii.

— Domnișoara Wyatt, cu de la sine putere, a dispărut cu Alison o după-amiază întreagă, și a avut nesimțirea să mă critice când mi-am exprimat îngrijorarea.

Jordan, prins între amuzament și nemulțumire, o studie din nou pe Kasey:

— Ați fost ocupate, deci?

— Ne-am dus doar să facem cumpărăturile de Crăciun, unchiule Jordan, se repezi Alison pe scară, oprindu-se, însă, când bunica ei se întoarse spre ea.

— Nu te privește, Alison. Du-te înapoi în camera ta.

— Nu mi se pare necesar, își ocoli Jordan mama, întinzându-i o mână lui Alison; fetița coborî în fugă restul treptelor. Ei, pari relativ nevătămată. Te-ai distrat bine?

— A fost minunat, îi zâmbi Alison. Ne-am dus la *McFarden's*.

— Zău?

Jordan îi aruncă o privire lui Kasey. O cunoștea destul de bine ca să vadă dincolo de fațada nepăsătoare. Turba pe dinăuntru și, își spuse el cu curiozitate, suferea. Ce se spusese înainte de a le găsi el? Îi surâse, vrând s-o liniștească:

— Puteai să mă chemi și pe mine.

Kasey făcea eforturi să-și păstreze calmul. Știa prea bine că nu cu ajutorul furiei o putea înfrunta pe Beatrice Taylor. Iar înfruntarea lui Beatrice Taylor era necesară dacă voia să nu-i îngreuneze situația lui Alison. Îi prinse bine s-o vadă pe fetiță stând sub brațul protector al lui Jordan.

— Lucrai, răspunse ea. Și n-am crezut că te-ar atrage ideea de a bate magazinele.

— Kasey ți-a cumpărat un cadou, unchiule Jordan.

— Serios?

Trase fetița alături, rămânând însă cu ochii spre Kasey.

— Fursecuri cu ciocolată, îi spuse ea. Alison le-a găsit foarte drăguțe.

— Evident, încercați să tratați cu ușurință problema, vorbi din nou Beatrice.

— Mamă, nu ai motiv de îngrijorare. Alison e bine.

— Perfect, dădu ea din cap și trecu pe lângă fiul ei, urcând scara.

Kasey își coborî privirea spre Alison.

— Iartă-mă, unchiule Jordan. N-am știut că bunica o să se supere. Nu era acasă când am plecat și i-am spus lui Millicent, pentru cazul că te întrebai unde eram.

— N-ai făcut nimic.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Probabil că bunica e cam obosită după prânzul de azi, atâta tot. Trebuie să se odihnească puțin. De ce nu-i duci lui Kasey pachetele sus?

Alison adună cutiile.

— Aduc hârtia de ambalaj în camera ta.

— Mulțumesc.

„Copiii își revin repede," observă Kasey. Alison era deja mai preocupată de cadouri decât de nemulțumirea bunicii sale.

Jordan își puse mâinile pe umerii lui Kasey, în timp ce Alison dispărea în susul scării.

— Să-mi cer și eu scuze? o întrebă încet, în timp ce-i risipea din

mușchi tensiunea rămasă.

Kasey clătină din cap:

— Nu.

Oftă. Era pe deplin conștientă că antipatia lui Beatrice față de ea provocase toată confruntarea. Se simțea responsabilă.

— Te-am pus într-o situație neplăcută. Și pe Alison. N-am vrut, Jordan.

— Lasă-mă să mă ocup eu de mama, răspunse el. O fac de mult timp. Iar data viitoare când mai ieșiți după-amiaza, adăugă, invitați-mă și pe mine. S-ar putea să mă tenteze umblatul prin magazine, și un hamburger.

— În regulă, surâse Kasey, mai liniștită. Data viitoare, te chem.

Jordan dădu s-o îmbrățișeze, apoi se opri. Era încruntat.

— Fursecuri cu ciocolată?

11

Kasey se opri în ușa salonului. Se îmbrăcase pe îndelete pentru balul de la clubul lui Jordan, vrând să fie sigură că Beatrice pleca de-acasă înainte de a coborî ea la parter. Stând acolo, avu la dispoziție un moment ca să-l studieze neobservată pe Jordan, în timp ce pregătea băuturile la bar. Costumul formal - alb și negru în contrast, croială perfectă - îi venea bine. „Se mișcă elegant," își spuse, „un om deprins cu hainele de calitate și camerele rafinate. Și, totuși, ascunde mult mai mult decât mi-am dat seama în prima seară când am venit aici. Mai multă profunzime, mai mult caracter, mai multă putere. Dacă mi-aș fi putut alege un bărbat de care să mă îndrăgostesc, nici că se putea o alegere mai bună." Trăgând adânc aer în piept, intră.

— Se pare că am ajuns la țanc.

Jordan se întoarse spre ea. Rochia era verde-închis și lipită de trup, cu decolteul larg. Strânsă într-o parte a taliei, cădea drept, lăsând o fantă care se deschidea și se închidea la fiecare pas.

— Cândva, te-am crezut o vrăjitoare, murmură el. Acum, sunt sigur.

Kasey îi luă paharul din mână.

— Îți place? zâmbi ea, sorbind. Jordan, ai prins șpilul preparării ăstora. Ți-ai putea câștiga existența ca barman.

— Da, îmi place.

Îi luă paharul, îl puse pe masă și o îmbrățișă. O sărută prelung, adânc, mulțumitor, un sărut care cerea un altul.

— Tocmai mi-a venit ideea, spuse el, în timp ce-i mângâia cu buzele pometul obrazului, să încui ușile alea de colo și să rămân exact unde sunt.

— A, nu, surâse Kasey, clătinând din cap. M-ai invitat la o întâlnire. Ține-te de cuvânt.

— Am putea întârzia, o sărută el încă o dată, stăruitor; abia avuseseră la dispoziție câtva timp împreună, de când se întorseseră de la New York. Am mai întârziat și altă dată.

„Da nu aici," spuse Kasey în sinea ei, plutind sub sărutare. „Aici nu suntem singuri."

Se desprinse cu grijă din brațele lui.

— Cineva mi-a spus odată că nepunctualitatea e lipsă de politețe. În plus, își luă ea din nou paharul, mi-ai promis că dansezi cu mine. Aș crede că dansezi foarte bine.

Lui Jordan îi trecu prin minte că n-avea să-i placă s-o împartă cu alți bărbați. Alungă gândul. Gelozia îi era străină.

— Bine, acceptă el. Cuvântul e cuvânt.

Kasey îl luă de mână, în timp ce porneau spre ușă.

— După bal, putem parca mașina undeva? îl întrebă.

— Ar fi minunat, zâmbi el, înghiontind-o afară.

Jordan culese două pahare de pe tava unui chelner în trecere.

— Șampanie? o întrebă.

— Absolut.

Kasey luă paharul și sorbi.

— E splendid aici. Mă bucur că m-ai invitat.

Jordan îi atinse paharul cu al lui.

— Pentru antropologie, murmură el. O știință fascinantă.

Kasey râse încet și ridică paharul la buze. Se întoarse să privească o brunetă zveltă în rochie albă, diafană, care se apropia de ei prin mulțime. Ajungând la Jordan, se înălță pe vârfuri să-i sărute obrazul.

— Jordan. În sfârșit ai ieșit din hibernare.

— Bună, Liz. Arăți fermecător, ca întotdeauna.

— Mă mir că mai ții minte cum arăt, după atâta timp. Au trecut luni de zile.

Surâzătoare, se întoarse spre Kasey. Avea ochi rotunzi, de căprioară, și o piele ca laptele. La gât purta, pe un lănțișor, un singur diamant, perfect.

— Kathleen Wyatt, atinse ușor Jordan umărul lui Kasey. Elizabeth Bentley.

— Kathleen Wyatt? repetă Liz. Numele mi-e foarte cunoscut, dar nu ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

— Nu, domnișoară Bentley, nu ne-am cunoscut, îi zâmbi prietenoasă Kasey, apreciind interesul sincer din ochii celeilalte. Doriți puțină șampanie? o întrebă, luând un pahar de pe altă tavă. E foarte bună.

— Mulțumesc, privi Liz spre pahar, apoi la Kasey.

— Kasey lucrează cu mine la roman, îi explică Jordan.

Vedea bine că Liz era nedumerită și intrigată.

— A, da.

O piesă din puzzle își găsi locul.

— Harry Rhodes a menționat numele dumitale la dineu, alaltăieri seară.

Ezită un moment.

— A spus că ești extraordinar de inteligentă.

— Fiindcă l-am spulberat la pool, luciră veseli ochii lui Kasey, peste buza paharului pe care-l ridicase din nou. Joci?

— Dacă joc… pool?

Liz clătină din cap, între sprâncene apărându-i un mic rid de

concentrare.

— Nu. Ești arheoloagă?

— Nu, antropoloagă, zâmbi Kasey, și nu se mai putu abține. Arheologul este cel care studiază viața și cultura popoarelor din vechime, excavând orașe, relicve și artefacte antice. Antropologul studiază rasele, caracteristicile fizice și mentale, distribuțiile, tradițiile, relațiile sociale ale omenirii.

Mai luă o înghițitură de șampanie.

— Superbă rochie, comentă ea, dând din cap spre Liz. Franțuzească?

— Ai reușit perfect s-o derutezi pe Liz, declară Jordan, când o cuprinse pe Kasey cu brațele, pe ringul de dans.

— Serios? își dezlipi ea obrazul de al lui; râse, văzându-i privirea răutăcioasă. Este o domnișoară foarte drăguță, Jordan, și foarte amabilă. Îmi place.

— Repede te mai hotărăști.

— De obicei, fac economie de timp, surâse Kasey, în timp ce Jordan o învârtea pe ring. Am tras concluzia că ești un dansator minunat, sublinie ea. Și am avut dreptate.

— Dacă ți-aș spune că niciodată nu mi-a plăcut mai mult un vals, m-ai crede?

— Poate, râse Kasey.

— Va trebui să te las să dansezi cu bărbații de-aici, care nu-și mai iau ochii de la tine. N-o să-mi facă deloc plăcere.

Kasey își înălță sprâncenele:

— Sunt mulți? întrebă, tachinându-l, în timp ce încerca să-și lămurească părerea despre afirmația lui.

— Prea mulți. Intri într-o cameră și toți ochii se ațintesc asupra ta. Inclusiv ai mei.

Râse, clătinând din cap:

— Ai o imaginație de scriitor, Jordan.

— Și de bărbat, murmură el. Nu mi te pot scoate din minte.

Îl privea, uitând de muzica în ritmul căreia se mișcau, de oamenii care dansau în jurul lor.

— O dorești?

Jordan nu-și putu desprinde privirea de ea.

— Nu știu.

Nu putea gândi limpede, când o avea în brațe, strânsă la piept.

— Aș vrea să pot. E de-ajuns dacă-ți spun că niciodată n-a existat o femeie care să fie mai importantă pentru mine?

Era un pas prudent, iar Kasey nu-l forță. Îi atinse obrazul cu degetele.

— E de-ajuns, Jordan.

În tot timpul serii, Kasey nu rămase nici un moment singură.

Declanșa interesul oriunde se ducea. Îi plăcea să răspundă la întrebările ce i se puneau și la flirturile prietenoase. Se delecta cu eleganța, strălucirea, la fel cum ar fi savurat și o vizită la cinematograf. Popcornul cu brânză sau șampania, toate făceau parte din viață.

— Domnișoară Wyatt.

Kasey se întoarse, în plină discuție cu un entuziast al iahtingului și cu soția acestuia, pentru a-i zâmbi lui Harry Rhodes.

— Bună, Harry. Mă bucur că te văd.

— Și mie-mi pare bine să te revăd. Arăți superb.

— Asemenea, îi atinse ea reverul sacoului de seară.

Harry își drese glasul.

— Voiam să-ți spun cât de mult mi-a plăcut cartea pe care mi-ai împrumutat-o.

— Mă bucur, Harry.

Avea un chip drăguț, își spuse Kasey. Jordan era foarte norocos să-l aibă ca prieten.

— Am exersat, să știi. Te voi provoca la încă o partidă de pool.

— Mi-ar face mare plăcere, zâmbi ea larg. De astă dată, trebuie să încercăm cu opt bile.

— Domnișoară Wyatt… Kathleen… Kasey, se hotărî el, în timp ce surâsul ei se încălzea tot mai mult. Așa-ți spune Jordan, nu?

— Toți prietenii îmi spun așa.

Harry își făcu de lucru cu ochelarii și zâmbi. Avea ochi blânzi, observă Kasey, ca ursulețul cel înțelept de care îi amintea.

— Kasey, cred că n-ai fi dispusă să riști un dans cu un profesor bătrân și stângaci.

— Nu văd nici unul pe-aici.

Kasey puse jos paharul și-i întinse mâna.

— Cu tine, însă, mi-ar face plăcere să dansez, Harry.

— Jordan are mare noroc că te-a găsit, îi spuse el, în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

— Dar tu m-ai găsit de fapt, nu, Harry?

— Atunci, ar trebui să mă bat singur pe umăr.

Îi plăcea gropița din colțul gurii ei, felul cum i se bucla părul, fără nici un artificiu, în jurul feței. Părea o zână, o mică sirenă.

— Sper că Jordan te apreciază.

— E un om foarte generos, nu-i așa? Bun, iubitor și gentil.

— L-a iubit foarte mult pe fratele lui, să știi, oftă Harry. Erau extrem de apropiați. Allen, tatăl lor, mi-era prieten bun. A murit cu câțiva ani în urmă, iar Beatrice n-a fost niciodată o femeie mămoasă. Cea mai bună amfitrioană pe care o știu, adăugă. Dar pur și simplu nu are stofă maternă. Băieții erau o pereche grozavă. Cam nebunatici din când în când, dar…

— Nebunatici? îl întrerupse Kasey, cu un râs mirat. Jordan?

— A avut și el momentele lui, draga mea.

Amintindu-și vreo câteva, Harry conchise că era mai tactic să nu intre în amănunte.

— Lui Jordan i-a fost foarte greu când și-a pierdut fratele. Erau gemeni.

— N-am știut.

Pierderea unui frate trebuia să fie destul de dureroasă, medită ea, dar moartea fratelui geamăn însemna să pierzi o parte din tine însuți.

— N-a vorbit niciodată cu mine despre asta.

— După ce s-a întâmplat, Jordan s-a închis în sine. Abia recent am observat ușa deschizându-se din nou.

O privi pe Kasey:

— E opera ta. Ții foarte mult la el, nu?

Kasey se uită drept în ochii lui:

— Sunt îndrăgostită de el.

Harry dădu din cap. Nu mai era surprins de franchețea ei.

— A avut nevoie de cineva ca tine ca să-l trezească din nou la viață. Dacă nu e atent, poate ajunge un holtei bătrân și scorțos ca mine.

— Ești un bărbat frumos, Harry.

Muzica se opri, iar Kasey îl sărută pe obraz, ținându-l încă un moment în brațe.

— Ce-i asta? se apropie Jordan, cuprinzând-o pe după umeri. O clipă doar întorc și eu spatele, și tu te mozolești cu partenera mea. Credeam că pot avea încredere în tine, Harry.

Harry roși și-și drese glasul.

— Nu când e vorba de doamna asta, băiete. Fac parte din concurență. Și încă nu mi-am pierdut flerul, anunță el, înainte de a se îndepărta.

— Ce i-ai făcut? privi uimit Jordan pasul clătinat al lui Harry. Cred că a vorbit serios.

— Sper, cu siguranță, îi atrase Kasey ochii înapoi la ea. Să fii oare gelos? Ar fi un cadou minunat de Crăciun, Jordan.

— Încă nu e Crăciunul, replică el. Hai să ieșim de aici până nu va trebui să concurez și cu altcineva.

— Concurența e foarte sănătoasă, afirmă Kasey, în timp ce ieșeau pe ușile terasei. În studiile efectuate asupra cobailor albi…

Jordan o sărută apăsat, retezându-i începutul predicii.

— Al dracului să fiu dacă voi concura cu șoarecii, murmură el, strângând-o la piept.

Avea mâna în părul ei, iar gura și-o revendica. Simțind că de asta avea nevoie, Kasey cedă. Avea gura delicată, iar brațele i se ridicară înlănțuindu-se pe după gâtul lui. O supunere de moment; ulterior, avea să fie timp pentru provocări, pentru agresiuni, pentru

confruntare de forțe egale. Acum, Jordan avea nevoie de altceva din partea ei. Îi era simplu să capituleze, când își cunoștea propria putere. Simți cum îi bătea inima, în timp ce o ținea lipită de el.

Jordan o îndepărtă ca s-o privească.

— Cine ești? șopti el. Nu reușesc niciodată să aflu cine ești.

— Te afli mai aproape de a ști decât majoritatea, murmură Kasey, răsucindu-se să se sprijine de balustradă. E fermecător aici, Jordan. Aerul e blând, și simt miros de… verbină, cred.

Își ridică fața.

— Stelele sunt aproape.

Oftă, privindu-le.

— Acasă, stăteam afară ore întregi, identificând constelațiile. Într-un an, bunicul mi-a cumpărat un telescop. Urma să fiu prima femeie pe Lună.

— Și de ce te-ai răzgândit?

Se auzi țăcănitul brichetei, apoi mirosul de tutun pluti prin aer.

Kasey ridică din umeri. Avea să țină minte toată viața acel miros.

— Am încercat să trăiesc cu alimente deshidratate timp de o săptămână. E groaznic.

Jordan râse, iar ea arătă spre cer.

— Uite-l pe Pegas. Vezi? Zboară drept în sus. Capul Andromedei îi atinge aripa.

Coborî mâna, oftând. Simțea o somnolență plăcută.

— Minunat, nu-i așa? Toate imaginile de-acolo. E liniștitor să știi că mâine vor fi la locul lor.

Jordan se apropie să-i atingă umărul. Pielea ei era netedă și puțin cam rece de la aerul nopții.

— De-asta scormonești trecutul? Fiindcă e o verigă de legătură cu viitorul?

Ridică iarăși din umeri, neliniștită.

— Poate.

Jordan aruncă havana și o strânse iarăși în brațe. Kasey își rezemă capul pe umărul lui.

— Mai dansează cu mine, Jordan, șopti ea. Noaptea e pe terminate.

12

Ajunul Crăciunului. Vrajă. Kasey era gata pentru magie. Avea palmieri în loc de zăpadă, dar mai cunoscuse și în trecut Crăciunuri fără zăpadă. De astă dată, avea ceva mai valoros. Avea să petreacă sărbătoarea cu bărbatul pe care-l iubea și cu un copil care fierbea de emoție. Atâta magie îi era de ajuns.

Era conștientă că munca i se terminase, sau aproape. Jordan scria tot mai mult timp fără ea. Completările pe care i le aducea acum se puteau rezolva printr-o simplă scrisoare sau telefon. Trăgea de timp, și știa că și Jordan, indiferent că-și dădea seama sau nu, făcea același lucru. Trebuia să se producă ruptura - dar nu de Crăciun. Pe acesta, Kasey îl păstra pentru sine. După sărbători, avea să-și facă planuri, să împacheteze, apoi să-i spună și lui. În această ordine. Era de preferat ca totul să se stabilească înainte de a spune vreo vorbă.

Cu un plan ferm în minte, Kasey se simțea mai bine. Își spuse că avea și ea dreptul la o săptămână. În prima zi a anului nou, urma să se despartă de el, de Alison, și s-o ia de la capăt. Era puternică; mai suferise și alteori pierderi. Acum, însă, era Crăciunul și avea o familie, chiar dacă numai pentru încă o săptămână. Stătea așezată pe covor, în salon, privind-o pe Alison cum scormonea prin grămada de cadouri de sub pom. Sporovăia ca o gaiță. Ce-o fi asta? Ce poate fi? Câte ore au mai rămas?

— Cu aproape una mai puțin decât ultima oară când ai întrebat, îi răspunse Jordan, luând-o pe genunchi. Ce-ar fi să desfacem totul acum?

— A, nu, unchiule Jordan, nu se poate!

O privi pe Kasey, așteptând să fie contrazisă.

— Nu, nu se poate. Moșul s-ar supăra foarte tare.

Alison râse și se cuibări în adâncitura brațului lui Jordan.

— Kasey, doar știi că nu există Moș Crăciun.

— Nu știu nimic de soiul ăsta. Dumneata, domnișoară Taylor, ești o cinică.

— Oare? digeră Alison cuvântul.

Întinzând mâna, luă un mic glob de sticlă care conținea o scenă forestieră miniaturală. Întorcându-l cu susul în jos, declanșă ninsoarea.

— Pe ăsta nu l-am mai văzut.

— Nu.

Jordan se întrebase când avea să-l observe.

— L-am găsit în pod, azi-dimineață. A fost al tatălui tău, când eram mici.

— Serios?

— Da. Serios. M-am gândit că ți-ar face plăcere să-l iei tu.

— De tot? strânse Alison globul între degete, privindu-l pe Jordan.

— De tot.

Fetița reveni cu ochii la glob, privind ninsoarea.

— Îi plăcea zăpada, meditä ea. Când locuiam la Chicago, ne băteam cu bulgări. Mă lăsa să câștig.

Se rezemă de pieptul lui Jordan, înclinând iarăși globul.

Kasey îi privi, fără să spună nimic. Jordan căutase pentru Alison, de Crăciun, ceva rămas de la tatăl ei. Dacă nu l-ar fi iubit dinainte, în acest moment s-ar fi îndrăgostit de el. „E un om bun la suflet," își spuse ea. „Mai presus de orice altceva, e un om bun."

Se ridică, vrând să-i lase câtva timp singuri.

— Kasey? se înălțară spre ea ochii lui Jordan, făcând-o să se oprească.

— Cred că mai am câteva lucruri de împachetat, îi spuse ea.

Jordan zâmbi, înțelegându-i intenția.

— Nu cumva cineva a menționat ceva despre niște floricele de porumb trase pe ață?

— Popcorn? se luminară ochii lui Alison. Pentru pom?

— Kasey mi-a spus că bradul nu e împodobit cum se cuvine dacă nu are pe el și popcorn, declară Jordan. Ce părere ai?

— Le putem înșira acum?

— Eu sunt pentru, dar Kasey pare să aibă altceva de făcut.

Rămase cu ochii la ea, continuând să zâmbească.

— Sunt flexibilă, răspunse Kasey, privind apoi spre Alison. Ne trebuie câteva mile de ață și trei ace. Te descurci?

— Și-o să și mâncăm câteva?

— Fără-ndoială.

Alison se ridică și, luând cu ea globul de sticlă, o zbughi din cameră.

— Uneori, ești cam transparentă Kasey, se scula Jordan, venind spre ea. Îți venea să plângi și n-ai vrut s-o faci în fața lui Alison. Nici într-a mea.

— Ai făcut un lucru minunat.

— Alison a făcut și ultimul Crăciun cu mine, și nici nu mi-a trecut prin minte…

Ridică bărbia lui Kasey puțin mai sus și o sărută.

— Nu mă face să plâng, Jordan. Este Ajunul Crăciunului.

— Le-am adus! apăru în ușă Alison, alergând cât o țineau picioarele.

Avea cu ea un pachet de ace și un ghem mare de ață.

— Jumătate din treabă e făcută, se apropie Kasey de ea, întorcându-

se apoi iarăși spre Jordan. Vii?

— Nu vreau să pierd ocazia.

În timp ce se apropiau de ușa bucătăriei, Jordan spuse:

— Știi, nu-s sigur cum o s-o ia François. Bucătăria lui e sacră.

— Floare la ureche, murmură Kasey, intrând.

François se întoarse, cu o plecăciune. Nu purta tichia albă pe care Kasey o sperase cu atâtea săptămâni în urmă, dar avea totuși mustață.

— *Monsieur*, se înclină el spre Jordan. Vă pot ajuta cu ceva?

— François.

Jordan zăbovi un moment. De-a lungul anilor, asistase nu doar la o singură criză de nervi.

— Trebuie să avem ceva pentru pomul de Crăciun.

— *Oui, monsieur*?

— Să înșirăm pe ață popcorn.

— Popcorn? Vreți să faceți asta în bucătăria mea?

Înainte ca Jordan să apuce a răspunde, François dădu drumul unui torent de cuvinte franțuzești indignate.

— François?

Se răsuci, făcând o reverență bățoasă.

— *Domnișoară*?

Kasey îi surâse.

— Dar asta este magnifică, începu ea, continuând apoi într-o franceză impecabilă. Îi lăudă mâncărurile, aragazul, dulapurile, gustă din oala de supă care fierbea la foc scăzut, în timp ce bucătarul se alătura discuției, cu pasiune. Își arătă entuziasmul față de perfecțiunea ustensilelor lui de gătit și se declară impresionată de tacâmuri.

Când termină, François îi sărută mâna cordial, se înclină din nou spre Jordan și ieși din încăpere.

— Măi să fie, privi Jordan spre ușa închisă, apoi din nou la Kasey; se uită cum lua o tigaie și o punea pe plită. Unde-ai învățat să vorbești așa de bine franțuzește?

— Colega mea de cameră din colegiu era studentă la limbi străine. Unde-i porumbul?

Se apropie de ea, neluând în seamă întrebarea.

— Ce i-ai spus? Întotdeauna am crezut că știu binișor franceza, dar voi doi m-ați depășit de departe.

— Una, alta, zâmbi Kasey. I-am spus că vrei ca el și restul personalului de la bucătărie să-și ia liberă seara asta. Ai, totuși, porumb, nu?

Jordan râse și vârî mâna în compartimentul de jos al unui dulap.

— L-am strecurat ilicit, asumându-mi mari riscuri personale.

— Ești un tip dur, Taylor, îi luă ea din mână cutia. Îmi trebuie puțin ulei.

Jordan îi făcu semn lui Alison să-l aducă, apoi se aplecă și șopti

rapid o frază în franceză la urechea lui Kasey. Colțurile gurii ei se arcuiră în sus.

— Sunt șocată, murmură: Interesată, dar și șocată. Nu cred c-am să te-ntreb de unde-ai învățat-o.

În câteva momente, bucătăria începu să răsune de pocnetele boabelor de porumb. Alison stătea așezată la masa de măcelărie, cu picioarele încrucișate la glezne, tăind cu grijă bucăți de ață. Jordan se așeză în fața ei, privind. Când ascultase ultima oară acel sunet? se întrebă el. În colegiu? Nu, acasă la fratele lui, cu vreo cinci-șase ani în urmă. Poate că totuși Kasey avusese dreptate. Se izolase.

— Încă o capodoperă, declară ea, vărsând floricelele într-un vas. Nici un bob uscat.

Jordan își cufundă mâna în castron.

— Unde-i untul? întrebă.

Mâna lui Alison o atinse pe a lui, adâncindu-se și ea.

— Luați câte un ac, îi instrui Kasey pe amândoi.

Se apucară de lucru oricum, numai în tăcere nu. Alison pălăvrăgea încontinuu, printre înghițituri. Șiragul ei de popcorn se lungea cu fiecare minut. Lui Kasey i se părea că mai stătuseră astfel și în alte Ajunuri de Crăciun, și aveau să mai stea și pe viitor. Știa, însă, adevărul și se cutremură.

— Ți-e frig? o întrebă Jordan.

— Nu, încercă ea să alunge senzația. Mi-a trecut o capră peste mormânt.

— Era gâscă, îi zâmbi el.

— Gâscă sau capră...

Ridică din umeri. Își băgă în gură o floricică de porumb.

— Nu prea progresezi, Jordan, observă ea.

— Am nevoie de un stimulent.

— Al meu va fi cel mai lung, anunță Alison. Va avea o sută de mile.

— Toamna se numără bobocii, îi atrase atenția Kasey. Cum faci, Jordan? îl întrebă ea, studiindu-l. Îți vine de la sine sau ai exersat?

Jordan clătină din cap, amuzat și nedumerit.

— Adică, să ridici o singură sprânceană. Îl lămuri ea. E miraculos. Mi-aș dori s-o pot face și eu, dar ale mele nu merg decât amândouă în același timp. Hai să bem o ciocolată fierbinte.

Sări în picioare și începu să scotocească prin dulapuri. Jordan își abandonă șiragul, privind-o.

— Kasey, vino aici o clipă.

— Jordan, pregătirea ciocolatei necesită grijă și concentrare.

Măsură laptele. Traversând încăperea, Jordan o luă de braț și o trase sub tocul ușii. Arătă cu un deget deasupra lor. Kasey zâmbi, văzând vâscul.

— E adevărat? întrebă ea.

— E adevărat, o asigură Jordan.

— Ei, în cazul ăsta…

Îi atinse ușor gura cu a ei.

— Nu așa se sărută în filme, comentă Alison și mai trase o floricică de porumb pe ață.

— Ai perfectă dreptate, încuviință Jordan, înaintea oricărui comentariu din partea lui Kasey.

O trase la piept și-i acoperi gura cu a sa. Sărutul se prelungi, iar dulceața lui îi dădu lui Kasey dureri de gât. Îl strânse cu putere. Știa că avea să țină minte acel sărut, mai presus de celelalte.

— Așa mai zic și eu, afirmă Alison, când Kasey se desprinse. Mi-am terminat șiragul.

După aceea, s-au așezat iarăși în salon. Alison stătea ghemuită lângă Jordan, pe canapea, cu ghitara lui Kasey în poală. Privea lumina beculețelor colorate din brad jucându-i peste față, în timp ce adormea.

— A avut o zi obositoare, murmură ea.

— Abia aștept să-i văd mutra mâine, când va deschide darurile.

Jordan luă ghitara dintre brațele înmuiate ale lui Alison și i-o întinse lui Kasey.

— Micul tău cadou e pus la loc sigur?

— Charles păzește micul meu cadou, în garaj. Nu-s sigură că se va despărți ușor de el.

Se ridică.

— O duc pe Alison sus, s-o culc.

— O iau eu, își săltă Jordan nepoata în brațe, sculându-se. Ce-ar fi să pui puțină muzică?

După ce Jordan ieși, Kasey se duse la dulapul cu stația stereo. Chopin, alese ea, căutând printre albume. Era o seară potrivită pentru romantism.

Casa era cufundată în tăcere. Servitorii se retrăseseră în aripa lor. Beatrice plecase la o petrecere. Ar fi putut să fie numai ei trei în casă. Kasey oftă, punând discul pe platan. Măcar în seara asta, își putea închipui că era adevărat. Abătându-se spre fereastră, despărți draperiile și se uită afară. Era lună plină, în înaltul cerului senin. Îl găsi din nou pe Pegas, meditând cu privirea la el. Când auzi ușile închizându-se încet, se întoarse. Îl văzu pe Jordan încuindu-le.

— Ai potrivit-o bine în pat?

Inima începu să-i bată cu repeziciune. „Ce prostie,” își spuse ea. „Mă port de parcă aș fi pentru prima oară cu el.”

— E bine. Nici nu s-a trezit. Și tu dormi la fel.

Traversă încăperea și puse pe bar sticla de vin pe care o adusese.

— Adânc, ca un copil.

Destupă vinul, apoi se apropie de șemineu. Îngenunchind, aprinse flacăra de gaz peste bușteni.

— Acum, îți poți închipui că ninge, îi zâmbi el.

— Îmi citești gândurile, așa-i?

— Uneori.

După ce turnă în două pahare, reveni în fața focului și se așeză. Îi întinse o mână. Kasey o luă și se așeză alături.

— Cum te simți? o întrebă, când se rezemă de el.

— Parcă aș fi înzăpezită, murmură ea, luând paharul de vin. Cuibărită într-o cabană de bârne, în Munții Adirondacks, departe de lume și de problemele ei.

— În cabana de bârne e loc și pentru mine?

Kasey înclină capul ca să-i zâmbească:

— Oricând.

— Am avea lemne, spuse el încet, luându-i paharul din mână. Și vin.

Se aplecă să-i sărute colțul gurii.

— Și unul pe celălalt.

O culcă ușor pe podea.

— Altceva nici nu ne-ar mai trebui.

— Da, se coborâră pleoapele lui Kasey, când Jordan o trase mai aproape. Nimic altceva.

Se pierdu în senzația lui, în gustul lui. Mintea și trupul îi erau în deplină armonie, și amândouă îi aparțineau lui. Undeva, în adâncul casei, ceasul bătu de miezul nopții, și sosi Crăciunul.

Cât de mult se iubiseră în noaptea aceea, Kasey n-avea să știe niciodată. Nici unul dintre ei nu dorise să descuie ușa și să se deschidă restului lumii. Odată, când picoteau împreună, Jordan se trezi, auzind că ușa de la intrare se deschidea, apoi se închidea la loc, în urma mamei sale. Apoi, în casă se lăsă din nou liniștea în casa lor. Se întoarse spre Kasey și o atâță încet, până ajunse să tremure iarăși după el și el după ea. Îi lumina focul, becurile colorate din pom, și mirosea a brad. Vinul se încălzise. Kasey adormi la loc, trezindu-se buimacă în momentul când Jordan o ridică.

— Te duc sus, murmură el.

— Nu vreau să mă despart de tine.

Își îngropă fața în gâtul lui.

— Nopțile sunt mult prea scurte. Cu ore și ore prea scurte.

Apoi adormi din nou, la fel de adânc ca Alison, când Jordan urcase cu ea scara.

Dimineața sosi mult prea devreme. Numai propria ei hotărâre și surescitarea lui Alison o împiedicară pe Kasey să se ghemuiască înapoi sub pătură. Salonul oficial și ordonat se umplu curând cu hârtii rupte, cutii și panglici aruncate. Un pui de cocker spaniel, cadoul lui Kasey pentru Alison, alerga în jurul bradului, în timp ce Alison stătea uimită cu o ghitară nouă pe genunchi, primită în dar de la unchiul ei.

— N-ar trebui s-o trezești pe mama ta, Jordan? murmură Kasey, împingând în lături niște hârtii mototolite.

— La șase dimineața? râse el, clătinând din cap. Mama nu se scoală niciodată mai devreme de zece, indiferent că e sau nu e Crăciunul. Vom lua mai târziu o gustare foarte civilizată.

Kasey strâmbă din nas și apucă o cutie.

— Era și timpul să primesc una, anunță ea, știind că era cadoul de la Alison. Am auzit multe șușoteli despre asta, continuă, în timp ce desfășura încet panglica. Și am văzut multe priviri grăitoare.

Alison își mușcă buza de jos și se uită la Jordan.

— Exact ca asta, sublinie Kasey, smulgând hârtia, cu o înflorătură.

Deschise cutia, pentru a găsi un fular lung, verde-pal, de lână moale.

— E primul cadou pe care-l fac în viața mea, spuse neliniștită Alison. M-a învățat Rose, bucătăreasa. Am făcut câteva greșeli.

Kasey încercă să ridice ochii, încercă să vorbească, dar nu-i reuși nici una, nici alta. Mângâie cu degetele fularul croșetat stângaci.

— Îți place?

Ridicându-și privirea, Kasey dădu din cap cu tărie. Ochii i se umpleau deja de lacrimi.

— Femeile, aruncă Jordan, potrivindu-i lui Alison părul după ureche. Pe unele femei, se corectă el, le apucă plânsul când sunt deosebit de fericite. Kasey e una dintre ele.

— Zău?

— Zău, izbuti să confirme Kasey, trăgând adânc aer în piept. Alison, e cel mai frumos cadou pe care l-am primit în viața mea.

O îmbrățișă, strângând-o cu putere.

— Îți mulțumesc.

— Chiar îi place, îi zâmbi Alison lui Jordan peste umărul lui Kasey. Crezi c-o să plângă și dacă i-l dai pe al tău?

— Ce-ar fi să aflăm?

Jordan întinse mâna sub brad și scoase o cutie mică, pătrată.

— Desigur, poate că n-o interesează să mai primească și alte daruri.

— Ba cum să nu? se smulse Kasey din brațele lui Alison. De Crăciun, sunt foarte lacomă.

Luă de la el cutia și trase adânc aer în piept. Deschizând-o, simți că-i sărea inima din piept pentru a doua oară în aceeași dimineață. Luă în mână cerceii - lacrimă de aur - gravați fin, remarcabil de asemănători cu cei pe care-i văzuse în ziua când îi cumpărase inorogul. Îl privi, clătinând din cap.

— Jordan, cum ți-ai amintit așa ceva?

— N-am uitat nimic din tot ce mi-ai spus. M-am gândit că se asortează.

Și îi dădu încă o cutie, prelungă și plată, după care zâmbi, văzând-o

că ezită.

— Credeam că ești lacomă, de Crăciun.

Kasey deschise cutia și găsi trei lănțișoare subțiri de aur, împletite ingenios într-unul singur.

— E minunat, murmură ea.

Jordan îi luă dintre degete colierul și i-l prinse la gât.

Kasey înghiți un nod, apoi își lipi obrazul de al lui.

— Îți mulțumesc, Jordan.

Se adună pe picioare.

— Merg să văd de niște cafele.

— I-a plăcut și al tău, îi spuse Alison, potrivindu-și ghitara. Iarăși plângea.

Peste cincisprezece minute, când aduse cafeaua și cornurile în salon, Millicent se opri cu tava în echilibru, făcând ochii mari. În toți anii de când muncea la familia Taylor, niciodată nu mai văzuse așa ceva. Pretutindeni zăceau împrăștiate cutii, hârtii și panglici. Iar domnul Taylor se luase la trântă cu un cățel, în mijlocul lor. *Domnul Taylor*! Domnișoara Alison și domnișoara Wyatt chicoteau. Nu, niciodată nu mai văzuse una ca asta, nu în casa aceea.

13

Kasey intenționa să fie cât mai ocupată când pleca din Palm Springs. Mai întâi, avea să se ducă acasă. Luase hotărârea: ajunul Anului Nou urma să însemne ultima ei zi completă cu Jordan. Nu-i mai rămăsese decât să-i spună și lui. După ce analizase problema din toate unghiurile - al ei, al lui, al lui Alison - Kasey se hotărâse să aștepte până în ziua de 1 ianuarie. Își rezervase locul în avion. Avea să fie mai puțin dureros dacă orele până atunci nu se îngreunau de cunoașterea faptului că erau ultimele. Avea să înghesuie cât mai mult posibil în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Te-aș fi învins în al treilea game al setului doi, dacă nu făceam dublă greșeală, își legănă ea racheta prin aer, în timp ce revenea împreună cu Jordan de pe terenul de tenis. Iar dacă nu-mi serveai la backhand în al patrulea game din setul doi, l-aș fi câștigat și pe acela. Zău că ești un jucător dur, să te repezi așa la fileu.

Jordan îi luă racheta, cam sătul de entuziasmul cu care o legănase.

— Uite-o pe Alison, lângă piscină. Se pare că-și face temele, conștiincioasă.

Când se apropiară, Alison își ridică privirea, le făcu cu mâna, apoi reveni la lucru, cu un oftat.

— Unchiule Jordan, nu știu ce să fac cu lecția asta.

— Nu? puse el rachetele pe masa cu umbrelă. Despre ce e vorba?

— Trebuie să enumăr cinci articole tipice pentru anii 1980. Ceva ce-aș introduce într-o capsulă a timpului, ca să le arăt societăților viitoare în ce constă cultura noastră.

— Alison, zâmbi el, mângâind-o cu un deget pe nas. De ce să-l întrebi pe un scriitor, când ai o antropoloagă la dispoziție?

— A, uitasem, își ridică ea ochii spre Kasey. Tu ce-ai pune într-o capsulă temporală?

— Ia să vedem, miji un moment Kasey ochii, în soare. Un spic de grâu, un container cu petrol, un cip M.O.S., o casetă cu muzică punk-rock și o pereche de mocasini *Gucci*.

Jordan râse.

— Și asta-i încapsularea anilor '80 după tine?

Alison se încruntă, scriind.

— Ce-i ăla cip M.O.S.?

— E un…

— A, nu, reteză din scurt Jordan explicațiile lui Kasey. N-o face să înceapă, Alison.

— Păi, își privi fata cu îndoială lista, cred că ar fi cazul să mă mai gândesc puțin.

Îi aruncă lui Kasey o privire care-i dădea de înțeles că n-o prea ajutase și plecă să-și rezolve problema în casă.

— Nu-s sigur că Alison sau profesoara ei, sunt gata să-ți accepte opiniile despre societatea noastră, comentă Jordan.

— A fost analiza mea intelectuală asupra culturii contemporane, așa cum e reprezentată azi, de la tehnologie până la modă. Știi, Jordan, se pare că te-ai cam înfierbântat după partida de tenis. Ar trebui să te răcorești.

Și-i dădu un brânci puternic, trântindu-l pe spate în piscină. Jordan ieși la suprafață, dându-și la o parte părul din ochi.

— Un impuls, declară Kasey, râzând de se ținea cu mâinile de burtă. Niciodată nu mi-am putut stăpâni impulsurile.

Fără o vorbă, Jordan își îngustă ochii, înotând spre margine.

— Scuză-mă, Jordan, dar zău că păreai cam încins. Sunt convinsă că apa e minunată. Nu te-ai supărat, nu-i așa? Să te-ajut să ieși…

Abia îi întinsese mâna, când își dădu seama de greșeală. Jordan i-o apucă strâns și, cu un zâmbet, smuci scurt, trăgând-o cu capul înainte în apă. Kasey ieși din nou, bolborosind.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, pare-se.

— Întocmai. Cum e apa?

— Excelentă.

Bătând apa cu o mână, își scoase cu cealaltă un pantof.

— Întotdeauna m-am gândit, spuse ea, aruncându-și pantoful peste capul lui, afară din bazin, că atunci când te pomenești într-o situație inevitabilă, trebuie să profiți la maximum.

Azvârli și celălalt pantof, după care, scufundându-se săgetă de-a lungul fundului.

Tresări, când mâinile lui Jordan o apucară de talie. O răsuci, iar Kasey se pomeni îmbrățișată cu el, într-un sărut subacvatic. Bătăile inimii ei își schimbară ritmul, de la normal la nebunesc, și se agăță de el. Când ieși, pulsul încă îi alerga în galop.

— Profitam la maximum de o situație inevitabilă, murmură Jordan, apucându-i lobul urechii cu dinții.

— M-ai speriat, inspiră ea adânc. În viața mea n-ar fi trebuit să mă duc la filmul ăla cu rechinul.

— Iarna nu ținem rechini în piscină, îi trecu el o mână prin păr. Când ți-e ud și-l luminează soarele, devine aproape arămiu. În prima zi când ai venit aici, am stat la fereastră și te-am privit cum înotai. Încă de pe-atunci nu mi te puteam scoate din minte.

Kasey își rezemă capul pe umărul lui. Îi era greu să fie tare când se

purta frumos cu ea. Vru să-i spună iarăși că-l iubea și i se frângea inima că trebuia să-l părăsească. Nu știa ce-ar fi făcut dacă Jordan îi cerea să rămână. Sau poate știa, și de-asta își făcuse planurile fără a-i spune. Nu puteau continua așa și nu vedea nici un viitor pentru ei. Dacă ar fi putut-o iubi… Kasey clătină din cap și se desprinse de el.

— Facem o cursă, îl provocă ea. Sunt mult mai bună înotătoare decât jucătoare de tenis.

Jordan zâmbi:

— Bine, îți las avantajul.

Kasey își înălță sprâncenele.

— Asta-i o prezumție a superiorității masculine.

Își împinse părul din ochi.

— Accept.

Și porni ca o torpilă, într-o volbură de spumă. Cu tot avantajul ei, Jordan ajunse la capăt cu două brațe mai devreme. Kasey își încreți nasul spre el.

— Desigur, începu ea, oprindu-se în apa mică, dacă aș fi crescut într-o piscină…

Observă că nu era atent la cuvintele ei. Urmărindu-i direcția privirii, se uită în jos.

Tricoul destul de pudic pe care-l purtase pe terenul de tenis i se lipea acum de sâni. În loc să-i acopere, era mai degrabă o invitație erotică. Șortul ud i se mulase pe șolduri și coapse. Goală, ar fi fost mai puțin ispititoare. Apa se scurgea încet pe părul lucios.

— Cred că acest gen de echipament pentru înot e mai potrivit la apă adâncă, conchise ea, împingându-se de lângă margine.

Fu în brațele lui Jordan înainte de a fi parcurs o jumătate de bazin. Gura lui o posedă pe a ei, cu sete, cu grabă și disperare. Se scufundară din nou, înlănțuiți unul de altul. Kasey se agăță de el, în timp ce o străbătea un amestec de teamă și pasiune. Avea senzații de imponderabilitate, de claustrofobie, de neajutorare. Le-ar fi putut înfrunta, dar voința i se risipise și se ținu de el și mai strâns. Jordan o scoase la suprafață, unde aerul îi năvăli în plămâni.

— Tremuri, observă el pe neașteptate. Te-am speriat?

— Nu știu.

Se ținu de el, plutind amândoi.

— O, Jordan, te doresc, șopti ea.

Nevoia era neașteptat de intensă și de puternică.

Gura lui Jordan o găsi din nou pe a ei. Excitația îi era amplificată de dorința pe care o simțea șiroind dintr-însa.

— Cât timp poți să-ți ții respirația? murmură el.

— Nu destul de mult, râse Kasey tremurat, căutându-i iarăși buzele. Nici pe departe îndeajuns. Ne vom îneca?

— Probabil.

Mâna lui îi coborî peste coaste, până la șold, la coapsă și înapoi pe mijloc.

— Te deranjează?

— În clipa asta, nu. Mai sărută-mă, doar. Sărută-mă și nu spune nimic.

Nu putea suporta. A doua zi, la aceeași oră, avea să se afle în avion. N-avea să mai poată întinde brațele, să-l atingă, să-i simtă mâinile pe trupul ei. Gustul lui urma să-i rămână numai în memorie. Aceste trei luni din viața ei aveau să fie înghițite de ceea ce urma. Cum putea să plece? Cum ar fi putut să rămână? Prețul pe care trebuia să-l plătească părea deja copleșitor de mare. Avea să-și mai rezerve un supliment, își spuse ea. O ultimă noapte. O ultimă și completă noapte.

— Jordan, hai să nu mergem diseară la petrecere, se retrase Kasey de lângă el, dorind să-i vadă chipul. Am nevoie să rămân singură cu tine, așa cum am fost la New York. Nu putem merge undeva, numai pentru noaptea asta? Mâine începe un an cu totul nou. Vreau să petrec această ultimă noapte cu tine. Numai cu tine.

— Un apartament la *Hyatt*? murmură el. Șampanie și caviar? Îmi amintesc, pare-mi-se, că-ți place foarte mult caviarul.

Îl strânse pe după gât, scurt, cu disperare, lipindu-și obrazul de al lui.

— Sau pizza și bere la *Las Chance Motel*. Nu contează. Te iubesc.

Nu se putea opri s-o spună.

— Te iubesc atât de mult!

Gura i-o imobiliză pe a lui, înainte de a apuca să vorbească.

— Jordan!

Vocea lui Beatrice risipi tăcerea. Jordan își desprinse gura de a lui Kasey, fără grabă.

— Mamă, își ridică el privirea, ținând-o pe Kasey cu un braț. Te-ai întors atât de devreme?

— Ce faci?

— Păi, fac o baie, răspunse Jordan nepăsător. Și o sărut pe Kasey. Dorești ceva?

— Ești conștient de faptul că avem servitori care ar putea ieși aici în orice clipă?

— Da. Mai e și altceva?

Ochii lui Beatrice scăpărară, dar își păstră demnitatea. Kasey fu nevoită s-o admire.

— Bine. Îți mulțumesc.

— A telefonat Harry Rhodes. Trebuie să te vadă peste o oră, într-o problemă de afaceri. Spune că e foarte important.

— Ai supărat-o, Jordan, comentă Kasey, când Beatrice îi lăsă singuri.

— Probabil că am s-o supăr mult mai rău, replică el, meditativ.

Era timpul să se schimbe câteva lucruri, își spuse. Câteva schimbări categorice. Casa era moștenirea lui, dar putea fi mai înțelept să i-o lase ei în grijă și s-o ducă pe Alison în altă parte. Iar Kasey… cu Kasey era altceva. Mă rog, aveau la dispoziție toată noaptea ca să discute, decise el, îmbrățișând-o din nou.

— Dacă ești gata când mă întorc de la discuția cu Harry, putem începe din timp.

— Să vorbești repede, îl sfătui Kasey.

Tocmai își uscase părul, când auzi un ciocănit în ușa dormitorului.

— Intră.

Deschise dulapul. Din nou rochia verde? se întrebă, scoțând-o.

— Bună, Millicent.

Servitoarea se opri în prag.

— Domnișoară…

Își împreună mâinile în față, cu o expresie stingherită.

— Doamna Taylor ar dori să vă vadă - în salonul dumneaei.

— Acum? pipăi Kasey materialul rochiei.

— Da, vă rog.

„Aș putea foarte bine să termin odată," își spuse ea, agățând rochia la loc în șifonier. Avea să fie neplăcut. Dacă până acum n-o știuse, fața servitoarei spunea totul.

— Bine, cobor imediat.

Millicent își drese vocea:

— Trebuie să vă conduc eu.

Kasey oftă. N-o putea învinui pe servitoare.

— Ia-o înainte, o invită ea, urmând-o.

Millicent bătu la ușa lui Beatrice, apăsă pe clanță, apoi plecă grăbită. Kasey trase pentru ultima oară aer în piept și intră.

— Doamnă Taylor?

— Intră, domnișoară Wyatt.

Beatrice nici nu întoarse capul de la biroul său de culoare ivorie.

— Și închide ușa.

Kasey se supuse, pomenindu-se că-i ardea buza după o țigară. Camera era apăsătoare și, i se păru, la fel de dificilă ca și femeia care o locuia.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Taylor?

— Ia loc, domnișoară Wyatt, îi indică bătrâna un fotoliu edwardian. E timpul să avem o mică discuție.

Kasey se așeză, așteptând inevitabilul..

— V-ați prelungit șederea aici cât de mult posibil!

Acum, Beatrice se răsuci spre ea, împreunându-și mâinile pe birou.

— Vă preocupă cercetările lui Jordan, doamnă Taylor?

‚Azi nu mă poți lovi," adăugă, în sinea ei. „E ultima zi."

— De ce nu-mi spuneți direct ce aveți în minte, doamnă Taylor, ca să ne scutiți pe amândouă? continuă ea, cu voce tare.

— Ți-am verificat acreditările.

Beatrice bătea cu un pix de aur în birou; era singurul semn vizibil de emoție.

— Se pare că ești considerată expertă în domeniu.

— M-ați controlat.

Kasey își simțea mânia crescând și încercă să și-o stăvilească.

— Făcând aceasta, am aflat că ești nepoata lui Samuel Wyatt. O cunosc vag pe fiica lui, mătușa dumitale. Cu ani în urmă, a avut loc un mare scandal în ceea ce te privește. O afacere foarte neplăcută.

Ciocăni iarăși cu pixul.

— Mare păcat că n-ai rămas cu mătușa dumitale, în loc să fii crescută de bunic.

— Vă rog.

Vocea lui Kasey scăzuse.

— Nu mă înfuriați.

Beatrice observă că îi fisurase calmul. Acesta fusese primul ei obiectiv.

— Nu figurai în testamentul bunicului dumitale pe linie paternă.

— Văd că ați cercetat scrupulos.

— Sunt o femeie foarte meticuloasă, domnișoară Wyatt.

— Dar nu una care ajunge prea repede la subiect.

— Atunci, să trecem la subiect, acceptă cealaltă. Se pare că ești solvabilă financiar, dar nu prea…

— Încărcată?

— În limbajul dumitale vulgar, consimți Beatrice. Șederea aici a fost un aranjament foarte lucrativ pentru dumneata. E absolut de înțeles că ai urmărit scopul unor recompense viitoare, insinuându-te pe lângă Jordan și Alison.

— Recompense viitoare?

Kasey simțea arsura începând în josul abdomenului.

— Cred că nu e necesar să mă exprim concret, puse Beatrice jos pixul, împreunându-și din nou mâinile. Jordan e un om extrem de bogat. Alison va primi o moștenire foarte sănătoasă, la maturitate.

— Înțeleg, răspunse Kasey, cu un efort de a-și ține mâinile nemișcate. Insinuați că sper să obțin foloase financiare formându-mi o relație cu Jordan și Alison.

O privi lung, rece.

— Sunteți o femeie dură, doamnă Taylor. Nu v-a trecut prin minte că aș putea să țin la ei indiferent de mărimea conturilor lor bancare?

— Nu.

Beatrice lăsă cuvântul să-și facă efectul.

— Am mai avut de-a face cu femei de genul dumitale. Mama lui

Alison era una dintre ele, dar fiul meu n-a vrut să asculte. A preferat să se însoare cu ea în pofida obiecțiilor mele și să se mute în cealaltă parte a țării. Firește, continuă ea, rezemându-se de spătar, cu ochii la Kasey, în cazul de față, problema se pune altfel. Jordan nu are intenția să te ia de soție. Se mulțumește cu o simplă aventură. Ca să revin la limbajul dumitale trivial, te-ai întins mai mult decât îți era plapuma.

Lui Kasey îi venea să arunce cu ceva. Îi venea să sfâșie câteva găuri în perfecțiunea albă care o înconjura. Rămase rigidă, stăpânită.

— Sunt conștientă de limitele relațiilor mele cu Jordan, doamnă Taylor. Tot timpul am fost. Nu aveți nici un motiv de îngrijorare.

— Nu-ți voi mai tolera prezența sub acoperișul meu. Influența dumitale asupra lui Alison va necesita luni de zile pentru a se remedia.

— O viață, sper.

Kasey se ridică. Trebuia să iasă din camera aceea.

— N-o veți mai înscrie niciodată în vechiul tipar. Nu i se mai potrivește.

— Jordan are custodia asupra lui Alison.

Tonul, nu cuvintele, o opri pe Kasey. Simți un fior rapid de spaimă.

— Da.

Beatrice se răsuci puțin în scaun, pentru a o privi direct în față.

— Dacă nu pleci azi, în după-amiaza asta, voi fi nevoită, spre binele lui Alison, să-l dau în judecată pentru custodia asupra ei.

— Dar e absurd.

Frica îi reveni, de două ori mai puternică. Simți frigul lovindu-i pielea.

— Nici o instanță nu vă va acorda custodia în defavoarea lui Jordan.

— Poate că nu, poate că da, ridică elegant din umeri Beatrice. Dar știi cât de tulburătoare poate fi o luptă legală, mai ales atunci când e implicat și un copil. Intentarea acțiunii pe temeiul unei conduite imorale ar face-o să devină deosebit de neplăcută.

— E fiul dumneavoastră.

Cuvintele răsunau abia mai tare decât o șoaptă.

— Nu-i puteți face asta. Nici lui Alison. Jordan nu i-a făcut nici un rău; niciodată nu i-ar face.

— Alison are nevoie de protecție.

O privi rece.

— Și Jordan de asemenea.

— Protecție? Vreți să spuneți manipulare, nu-i așa?

Reveni spre Beatrice. Probabil că visa. Însă nici chiar coșmarul ei n-o duruse vreodată atât de acut.

— Nu le-ați putea face asta. Nu puteți. E doar un copil. Îl iubește.

Nu voia să plângă în fața acelei femei.

— Nu aveți nimic de câștigat. N-o iubiți pe Alison așa cum o iubește Jordan. Nu aveți nevoie de ea. Dacă ați putea înțelege ce înseamnă pentru un copil să fie disputat astfel, n-ați face-o.

Beatrice inspiră scurt.

— Dumneata hotărăști.

Era incredibil, imposibil, dar Kasey își dădu seama că vorbea cât se poate de serios.

— Urma să plec mâine, spuse ea calmă. Nu merit osteneala, doamnă Taylor.

— Astăzi, înainte de a reveni Jordan. Nu trebuie să-i spui nimic despre ce am discutat.

— Astăzi, acceptă Kasey.

I se simțeau lacrimile în voce. Nu și le putea opri. Se chinuia să nu-i inunde și ochii.

— Azi, fiindcă eu sunt capabilă de un lucru de care dumneavoastră nu sunteți. Să-i iubesc pe amândoi îndeajuns de mult pentru a le oferi ceea ce au nevoie. Unul de celălalt.

Beatrice îi întoarse din nou spatele.

— Între timp, Millicent îți va fi împachetat bagajele, iar Charles te va duce cu mașina unde dorești.

Deschise carnetul de cecuri.

— Sunt dispusă să-ți recompensez discreția și inconvenientele, domnișoară Wyatt…

Kasey trânti palma peste carnet, întrerupând-o. Beatrice își ridică privirea, surprinsă.

— Nu vă forțați norocul, șopti Kasey. V-am dat cuvântul meu. E gratuit.

Ridică încet mâna și se îndreptă.

— Va veni o vreme când veți avea de plătit ceea ce ați făcut azi. Ați pierdut mai mult decât am avut eu vreodată, doamnă Taylor.

Ieși pe ușă, după care aproape se cocoșă de durere. Avea nevoie de timp, de câteva momente, ca să-și revină. Și mai trebuia s-o vadă și pe Alison. Nu putea pleca fără a-și lua rămas bun de la ea. „Ajută-mă să găsesc cuvintele potrivite," se rugă Kasey, mergând pe culoar ca o somnambulă. „Nu mă lăsa să plâng în fața lui Alison."

Junghiul fulgerător de durere o amorțise. Întinse mâna spre clanța ușii lui Alison, cu degete nesimțitoare.

— Kasey! ridică fetița ochii; cățelul stătea încovrigat pe cuvertură, în timp ce Alison, alături, ciupea corzile ghitarei. Am învățat un cântec nou. Să ți-l cânt?

— Alison, se așeză Kasey lângă ea.

— Ce este? se încreți fruntea fetei, studiind-o pe Kasey. Arăți ciudat.

— Alison. Mai ții minte când ți-am spus că, într-o zi, va trebui să plec?

Văzu expresia din ochii copilului și-i atinse obrazul.

— Ziua aceea a sosit, Alison.

— Nu.

Puse ghitara deoparte și o apucă pe Kasey de mână.

— Nu trebuie. Poți rămâne.

— Ți-am mai explicat și înainte. Mai știi? În legătură cu munca mea?

— Nu vrei să rămâi?

Începeau să-i curgă lacrimile. Kasey avu un moment de panică.

— Alison, nu se pune problema că vreau sau nu vreau. Nu pot.

— Ai putea. Ai putea, dacă ai dori.

— Alison, uită-te la mine.

Ajunsese la limită și o știa. Dar nu putea s-o lase așa.

— Uneori, oamenii nu pot face exact ceea ce vor. Te iubesc, Alison, dar trebuie să plec.

— Și eu ce-am să fac?

Era aproape un vaiet, în timp ce-și arunca brațele pe după gâtul lui Kasey.

— Îl ai pe Jordan. Și am să-ți scriu, îți promit. Poate, la vară, vii să-mi faci o vizită. Cum am mai vorbit.

— Până la vară mai sunt luni de zile.

Kasey o îmbrățișă strâns, apoi o îndepărtă.

— Uneori, timpul trece repede.

Își scoase inelul de aur de pe deget, apăsându-l în mâna lui Alison.

— Ăsta-i pentru tine. Ori de câte ori vei crede că nu te mai iubesc, poți să te uiți la el și o să-ți amintești că te iubesc.

Ridicându-se porni spre ușă. Durerea cocea, iar timpul trecea.

— Alison…

Se răsuci, cu mâna pe clanță.

— Spune-i lui Jordan că am…

Clătină din cap, apoi deschise ușa.

— Să ai doar grijă de el, pentru mine.

În camera de hotel ardea doar o lampă mică, dar până și aceea îi rănea ochii. Kasey nu avea atâta energie ca să se ducă și s-o stingă. Plânsul o secătuise, lăsând-o bolnavă și goală pe dinăuntru. Auzea din celelalte camere sunete de sărbătoare.

Era aproape miezul nopții,

„Acum ar fi trebuit să fiu cu el,” își spuse Kasey. „Ar fi trebuit să am parte de noaptea asta, ultima. Ce-o fi crezut când a ajuns acasă și a descoperit că plecasem? Am plecat fără o vorbă. Niciodată nu va putea înțelege,” își reaminti ea. „Va suferi sau va fi doar furios?” Clătină din cap. N-avea nici un rost să speculeze. Se terminase.

Auzi scrâșnetul unei chei și se întoarse. Când intră Jordan, nu spuse

nimic. Avea gândurile înecate în durere și stare de șoc.

— Ar trebui să pui lanțul când vrei să ții pe cineva afară, Kasey, aruncă el cheia pe o masă. Cheile sunt destul de ușor de luat. Poți cumpăra una cu douăzeci de dolari și o poveste inspirată. Tu te pricepi de minune la povești.

Rămase neclintită. Amenințarea lui Beatrice îi reteză impulsul de a se repezi în brațele lui.

— Cum m-ai găsit?

— Charles.

Se răsuci și puse lanțul la ușă.

— Deși a trebuit să vizitez câteva baruri ca să-l găsesc. Avea seara liberă.

— Se pare că ai folosit cu succes timpul.

Observă că băuse, dacă nu mult, destul ca să se vadă. Trebuia să-și păstreze calmul. Mâinile începeau să-i tremure și-și încleștă degetele pe marginea scrinului din spatele ei.

Jordan privi prin camera goală de hotel.

— Văd că n-ai ales *Hyatt*-ul.

— Nu.

Aveau să se schimbe cuvinte furioase, grele. Kasey se ridică și întinse mâna după o țigară.

— Nu e ridicol? Prin hoteluri se pun chibrituri peste tot, iar eu nu găsesc nici unul.

Respirația i se opri, când Jordan o apucă de brațe și o răsuci în loc.

— De ce-ai plecat?

— Trebuia să plec odată și-odată, Jordan.

Vocea i se încordă de durere, când degetele lui i se înfipseră în carne.

— Știm amândoi că studiile se terminaseră.

— Studiile?

Dacă nu și-ar fi ținut încleștate degetele, se temea că ar fi lovit-o. Îl rănise mai dureros decât știuse vreodată că putea să-l doară. Îl deschisese în calea suferinței. O zgâlțâi sălbatic:

— Asta-i tot ce-a fost între noi?

Începea să tremure toată, dar Jordan nu părea să observe. Niciodată nu-l mai văzuse astfel - brutal, furios. Își dorea s-o lovească, dacă așa se termina mai repede totul.

— Fir-ai a dracului, o scutură el iarăși, aproape ridicând-o de pe picioare. Nu puteai măcar să mă pui de față? A trebuit să fugi pe la spatele meu, fără o vorbă?

Kasey se agăță iar de scrin. Greața îi revenea în gât.

— E mai bine așa, Jordan. Am…

— *Mai bine*! explodă el, făcând-o să tresară. Pentru cine? Dacă n-ai avut bunul simț să te gândești la mine, cum rămâne cu Alison?

Era aproape prea mult ca să suporte. Kasey închise un moment ochii.

— M-am gândit la Alison, Jordan. Trebuie să crezi că m-am gândit la Alison.

— Cum mai pot crede ceva din ce spui? E distrusă. Uită-te la mine, o apucă el de păr, răsturnându-i capul pe spate. O oră am ținut-o în brațe în timp ce plângea, încercând să-i explic ceva ce nici eu nu înțelegeam.

— Am făcut ceea ce a trebuit.

Capul începea să i se învârtească. Trebuia să scape de el și cât mai repede.

— Jordan, ai băut prea mult.

Vocea îi devenise uimitor de calmă.

— Și mă lovești. Vreau să pleci.

— Ai spus că mă iubești.

Kasey înghiți un nod și se îndreptă.

— M-am răzgândit.

Îl văzu cum se albea la față.

— Te-ai răzgândit?

Rostise cuvintele încet, fără să le înțeleagă.

— Exact. Acum pleacă și lasă-mă în pace. Am de prins un avion, mâine dimineață.

— Cățea, șopti Jordan, smucind-o iarăși spre el. Plec când am să termin. Încă mai avem o întâlnire.

— Nu, se zbătu Kasey, în neașteptată panică. Nu, Jordan.

— Vom începe ceea ce ai început tu. Acum. Aici.

Și-și repezi gura peste a ei, înăbușindu-i protestele. Kasey îl împinse, înnebunită de frică. Chiar și asta avea să-i fie răpită - amintirea bucuriei de a-l iubi, de a fi iubită de el. O trăgea spre pat, iar ea se zbătea, dar Jordan era puternic și turbat de furie. „Ce facem unul cu altul?” Gândurile i se încețoșară, când el îi smulse cămașa de pe umeri. Mâinile-i erau pretutindeni, trăgând, sfâșiindu-i hainele, în timp ce ea se zvârcolea.

Amintirea feței reci și calme a lui Beatrice îi pluti pe dinaintea ochilor. „Nu te voi lăsa să ne faci asta.”

Kasey nu se mai zbătu. Sub gura lui Jordan, a ei se înmuie și cedă. „Ți-o pot dărui,” îi spuse fără cuvinte. „O ultimă noapte. Nu ne-a furat-o, la urma urmei.” Încetă să mai gândească și se lăsă iubită.

14

Kasey se trezi în lumina orbitoare a zilei. Gemu, într-un protest instinctiv, și se întoarse pe cealaltă parte. Mâna ei atinse locul gol de alături. Deschise ochii. Jordan plecase. Se chinui să se ridice în capul oaselor, privind grăbită prin cameră în căutarea vreunui semn de la el. Când puse mâna pe perna de alături, o simți rece.

Când plecase? Își amintea numai că se iubiseră iar și iar, în noapte, în disperare și în tăcere. Bănuia că și el dormise, era convinsă că avuseseră câteva ore de liniște totală împreună. Trebuia neapărat să știe că le avuseseră.

Nimeni nu-i putea răpi aceste ultime ore. Chiar în lipsa tandreței, existase dorința. Jordan n-avea să mai sufere. Ultima ei speranță era că această noapte îi alungase durerea, dacă nu și furia. Se îndoia că avea s-o ierte vreodată pentru calea prin care sfârșise totul. Se ridică din pat. Mai avea de prins un avion.

Văzând biletul pe scrin, îl privi cu ochi mari. Poate era mai bine să nu-l citească, să se prefacă a nu-l fi văzut. Ce i-ar mai fi putut spune acum, fără să aducă înapoi potopul de durere? Întinse însă mâna spre scrisoare înainte de a se putea opri. O deschise și citi:

Kasey,

O scuză pentru azi-noapte ar însemna puțin, dar nu am nimic altceva de oferit. Furia nu e o justificare pentru ceea ce s-a întâmplat. Îți pot spune numai că regret ce am făcut mai mult decât orice altceva am făcut vreodată.

Îți las un cec pentru serviciile din ultima lună. Sper că-ți dai seama ce mi-ai dăruit, fiindcă eu nu am cuvinte să-ți spun.

Jordan

Kasey citi scrisoarea, o dată, și încă o dată. Avusese dreptate să se aștepte la durere din partea ei. O mototoli în mână, apoi o lăsă să cadă pe jos. „O regret," își spuse ea, și luă încet cecul care fusese pus sub bilet. Acum era calmă. Îi mai rămăseseră foarte puține emoții de cheltuit. Privi scurt sumă și râse sacadat.

— Generos, Jordan. Ești un om generos.

Rupse metodic cecul în bucățele și le lăsă să plutească până pe podea.

— Asta ar trebui să-l scoată din minți pe contabilul tău.

N-avea de gând să plângă iar. Nu-i mai rămăseseră lacrimi. Cu un oftat tremurător, Kasey luă o țigară.

— Montana, se hotărî ea dintr-o dată. În Montana trebuie să fie o zăpadă de doi metri și un ger amarnic.

Nu era momentul să se ducă acasă, își spuse. Acasă, i-ar fi fost prea ușor să se prăbușească. Se repezi la telefon, pregătită să-și schimbă planurile.

Doctorul Edward Brennan opri motorul vechiului său Pontiac. Soarele cobora spre asfințit, și lucrase toată ziua. Spinarea îl făcea s-o simtă. „Îmbătrânesc", reflectă el, stând la volan. Existaseră vremuri când putea să moșească trei nou-născuți, să scoată o pereche de amigdale, să fixeze o tibie fracturată și să vaccineze trei familii contra gripei, fără a încetini un moment. Dar avea șaptezeci de ani și se gândea că sosise vremea s-o lase mai moale.

Poate era timpul să-și ia un asociat, un om tânăr, cu idei proaspete. Doctorului Brennan îi plăceau ideile noi. Zâmbi un moment, privind asfințitul. Mare păcat că nu urmase și Kasey medicina. Ar fi fost o doctoriță extraordinară. Ce maniere impecabile la căpătâiul bolnavilor ar mai fi avut!

Printre copacii de pe muntele lui se repezeau dâre portocalii. Avea o mare conștiință a proprietății micii sale porțiuni de pământ. Muntele lui, apusul lui de soare. Așa simțea când stătea singur. Era un sentiment plăcut și-l ținea în mișcare.

Deschizând portiera, ridică bocceaua cu pâine de casă și conserve pe care i-o îndesase în mâini doamnă Oates când îi tratase băiatul de varicelă. Avea să-și savureze onorariul la o ceașcă de cafea. După aceea, se gândi el, întinzându-și spatele obosit, poate lua și un pahar din whisky-ul ilegal strecurat de domnul Oates înaintea plecării. Oates îl avea pe cel mai bun, de pe partea aceea a muntelui.

Ușa casei sale nu era niciodată încuiată și o împinse, simțind deja gustul pâinii.

— Bună, Pop.

Doctorul Brennan tresări, privind-o apoi cu ochi mari pe femeia așezată la masa de bucătărie.

— Kasey!

Era uimit s-o găsească și surprins că nu se repezise în calea lui, să-l îmbrățișeze feroce, cu un sărut zgomotos. Acesta era modul ei tradițional de a-l saluta, indiferent că se despărțiseră de o zi sau de un an.

— Credeam că ești tot în Tennessee.

— Nu, uite-mă aici, îi zâmbi ea, după care privi legătura din mâna lui. Miroase a pâine proaspătă. Face parte din taxă?

— Doamna Oates, răspunse doctorul Brennan, străbătând odaia să pună bocceaua pe masă.

— Aha, surâse Kasey. Atunci, înseamnă că ai primit și ceva mai înviorător de la domnul Oates, presupun. Ce-ți mai face învelișul stomacului?

— E destul de solid pentru un pahar, două.

Kasey puse o mână peste a lui.

— Ce faci, Pop?

— Bine, Kasey.

Îi studie fața atent, cu un amestec de afecțiune și profesionalism. Ceva nu era tocmai în regulă. O strânse și el de mână. Avea să-i spună totul, în felul ei, când era gata. O cunoștea de prea mult timp ca să se aștepte la altceva.

— Dar tu? Ce-ai mai făcut? Nu ți-am mai primit scrisorile de șase pagini de aproape o lună.

— Nu-i prea mult, ridică ea vag din umeri. Am stat două săptămâni în Montana. Mi-am luat acolo o haină senzațională; ți-ar ține cald până și în Aleutine{3}. Un timp, am umblat prin Utah, cu echipa lui Phiefer. Molly Phiefer e la fel de dură ca întotdeauna. Și-a sărbătorit șaizeci și opt de ani de viață într-o tabără. Am ținut o conferință în două părți la St. Paul și am pescuit păstrăvi în Tennessee. Și m-am lăsat de fumat.

Ochii i se întunecară. Trase aer în piept.

— Pop… Sunt însărcinată.

— Însărcinată? se deschiseră larg ochii lui. Cum vine asta, însărcinată?

— Pop, întinse Kasey mâna spre a lui. Ești medic. Știi ce-i aia, însărcinată.

— Kasey.

Doctorul Brennan descoperi că trebuia să se așeze.

— Cum s-a întâmplat?

— În modul tradițional, replică ea, încercând un zâmbet. Nici chiar metodele moderne nu-s întotdeauna demne de încredere, adăugă, prevăzând inevitabila întrebare.

Brennan trecu peste ea, pentru moment.

— Cât ai?

— Ce dată e azi?

Era obișnuit cu indiferența ei dezinvoltă față de trecerea timpului.

— 17 mai.

— Patru luni și șaptesprezece zile.

— Foarte precis, remarcă el, înclinând din cap.

— Sunt convinsă.

Își înlănțui degetele, apoi le desprinse iar.

Observându-i nervozitatea mișcărilor, doctorul Brennan luă o atitudine profesională.

— Ai consultat un medic? Ai vreo jenă, efecte secundare?

— Da, am consultat un medic.

Zâmbi iar, calmată de întrebările obiective.

— Nu, nu mă jenează nimic și, după o lună nenorocită de grețuri matinale, nu mai am nici efecte secundare. Suntem dezgustător de sănătoși.

— Și tatăl?

Își împreună din nou mâinile.

— Sunt sigură că și el e foarte sănătos.

— Kasey, îi cuprinse el degetele în căușul palmei, pentru a le opri agitația. Ce planuri are pentru copil? E evident că te-ai hotărât să duci sarcina până la capăt. Tu și tatăl copilului trebuie să fi ajuns la vreun soi de înțelegere.

— Nu, n-am ajuns la nici un soi de înțelegere.

Îl privi drept în ochi, iar în expresie i se infiltră o oarecare vulnerabilitate.

— Nu i-am spus.

— Nu i-ai spus?

Acest lucru îl șoca mai mult decât toate celelalte. Pur și simplu nu era genul ei.

— Și când plănuiești să-i spui?

— Nu plănuiesc.

Întinse mâna să ia o țigară și începu s-o sfărâme în bucăți mici.

— Kasey, are dreptul să știe. E copilul lui.

— Ba nu, ridică ea ochii iar. E copilul meu. Copilul are drepturi, eu am drepturi, Jordan își poate purta singur de grijă.

— Nu-ți sta în fire, Kasey, replică el încet.

— Te rog, clătină Kasey din cap, strivind în mână resturile țigării. Nu începe. N-am luat hotărârea asta peste noapte. Luni de zile m-am tot gândit. Știu că e ceea ce trebuie să fac. Copilul meu nu va fi sfâșiat în două fiindcă eu și tatăl lui am comis niște greșeli. Știu ce s-ar întâmpla dacă i-aș spune lui Jordan.

Vocea începea să-i tremure și stătu un moment să se calmeze.

— S-ar oferi să mă ia de soție. E un om de onoare. Eu aș refuza, fiindcă nu pot suporta să…

Glasul i se frânse din nou și scutură din cap, nervoasă.

— N-aș suporta să mă ia din obligație. Apoi, ar dori să-mi fixeze un soi de sprijin financiar. N-am nevoie. Nici copilul meu n-are nevoie. Ar trebui să se stabilească drepturi de vizitare organizate, cu copilul făcând naveta de pe un litoral pe celălalt, fără să știe niciodată unde-i e locul. Nu e drept. Nu primesc. Copilul îmi aparține mie.

Bătrânul o luă iarăși de mâini, privind-o lung.

— Îl iubești pe tată?

Se prăbuși sub ochii lui.

— O, Doamne, da.

Și, lăsându-și capul pe masă, Kasey izbucni în plâns.

Bunicul ei o lăsă să se descarce. N-o mai văzuse suferind astfel de când era mică. Rămase cu mâinile ei într-ale lui, așteptând. Ce fel de om era acest Jordan, căruia îi purta copilul? Dacă-l iubea, de ce plângea aici, singură, în loc să împartă cu el bucuria de a deveni în curând părinți?

Încercă să-și amintească fragmentele de informații din scrisorile ei. Știa cine era Jordan - scriitorul cu care lucrase la sfârșitul toamnei și începutul iernii, anul trecut. Doctorul Brennan îi admira cărțile. Scrisorile lui Kasey fuseseră entuziaste și derutante. Dar, din partea ei, era obișnuit și cu una și cu alta.

De ce nu citise printre rânduri? Și acum, de luni de zile, se luptase să ia de una singură cea mai importantă decizie din viața ei. Detesta s-o vadă astfel - pierdută, înlăcrimată. Odată, trebuise s-o alunge de la el. Și atunci fusese pierdută și plângea. Crezuse că propria lui hotărâre era mai folositoare pentru ea, iar după ce se așezase praful, așa și reieșise. Dar intervalul intermediar își făcuse efectul asupra lui Kasey. Era un om destul de intuitiv ca să știe că o parte din decizia ei actuală se baza pe propriile ei experiențe de viață. Nu-i putea oferi decât timp, sprijin și afecțiune. Spera să-i fie de ajuns.

Se oprise din plâns. Rămase cu capul pe masă, odihnindu-se. De luni în șir nu se mai lăsase pradă lacrimilor. Încet, se ridică și reîncepu să vorbească.

— L-am iubit - încă îl mai iubesc. Ăsta e unul din motivele pentru care procedez așa.

Oftă. Avusese nevoie să discute cu cineva de când ieșise din salonul lui Beatrice, cu patru luni în urmă.

— Lasă-mă să-ți explic totul și poate ai să înțelegi.

Vocea i se calmase, lipsită de emoție, și-i povesti amănunțit situația din casa Taylor. Când vorbi despre Alison, Brennan recunoscu imediat paralela și păstră tăcerea. Abia când îi descrise întâlnirea finală cu Beatrice, explodă.

— Adică zici că te-a amenințat?

Sărise în picioare, uitând durerea de spate. Era gata să se încaiere.

— Nu pe mine, îl apucă de mână Kasey, ridicându-se și ea. Pe Jordan, pe Alison. Mie nu-mi putea face nimic, nimic care să conteze.

— A fost șantaj, Kasey. Un șantaj simplu și scârbos.

Glasul îi suna răgușit de enervare.

— Ar fi trebuit să te duci direct la Jordan și să-i spui.

— Și știi ce-ar fi făcut? îl luă ea de braț. Ar fi năvălit acolo ca o

furtună, la fel cum faci tu acum. Ar fi ieșit o scenă oribilă, cu Alison la mijloc. Crezi că puteam risca să transform casa aia în câmp de luptă? Nu e decât o fetiță. Știu ce-ar simți, văzându-și numele și poza trântite prin ziare, ascultând șușotelile.

Ochii-i erau elocvenți, iar lacrimile i se uscaseră.

— Pune-te în locul meu, Pop. Cândva, ai fost foarte aproape de așa ceva. Dacă ar trebui să schimbi ceea ce ai făcut cu atâția ani în urmă, ai face-o?

Brennan oftă și o strânse la piept.

— Kasey, niciodată n-am crezut că va trebui să mai treci prin așa ceva.

Avusese nevoie să vină acasă, să-i simtă brațele mari și puternice, cu mâini blânde. Avusese nevoie de o stâncă și niciodată nu cunoscuse una mai solidă.

— Te iubesc, Pop.

— Și eu te iubesc, Kasey.

O mai ținu un moment, fără să spună nimic. Deodată, își dădu seama că nu mai era mlădioasă ca nuiaua de salcie. Îi simțea rotunjimea, așa cum stătea lipită de el. În chip neprofesionist, schimbarea îl șocă. Nu mai era fetița lui, ci o femeie care-și purta propriul copil.

— Tocmai mi-a trecut prin minte, spuse el încet, că urmează să fiu străbunic.

— Întotdeauna ai fost un bunic grozav, murmură Kasey. Cel mai bun din lume.

— Rămâi aici până naști copilul.

Oftă, rezemându-se de el.

— Rămân.

Brennan o îndepărtă:

— Iei vitamine?

— Da, doctore, zâmbi ea, sărutându-l pe obraz.

— Și-ți bei laptele?

Îl sărută și pe celălalt obraz.

— Ce zici de Bryan? îl întrebă. S-ar potrivi și la un băiat și la o fetiță. Cred că Bryan Wyatt sună bine. Demn, dar nu constipat.

Bătrânul își înălță sprâncenele.

— Văd că mi se ia pâinea de la gură.

— Sau, poate fi și Paul, continuă Kasey, în timp ce bunicul ei se ducea la frigider. Desigur, atunci ar trebui să fie băiat.

Îl privi în timp ce-i turna un pahar mare de lapte.

— Acum desfacem niște delicatese de-ale doamnei Oates? despături ea legătura. Astea-s conserve de goldan? întrebă, ridicând un borcan *Mason*. Mor după conservele de goldan.

— Perfect, îi dădu doctorul Brennan paharul cu lupte, zâmbind. Poți

mânca vreo câteva odată cu laptele, înainte să te examinez.

15

Kasey nici nu știa când sosise luna iulie. În păduri răsăriseră flori sălbatice, iar în lădița de la fereastra bucătăriei, mușcatele. Noaptea, creierii țârâiau neîncetat. Putea sta în pat ascultându-i până târziu, în timp ce copilul se mișca agitat în pântecul ei. „E grăbit," își spuse. „Sau, sunt grăbiți."

Bunicul ei era aproape sigur că avea doi. Îi refuzase propunerea de a merge la spital să se asigure. Voia să fie o surpriză.

Trecuse mult timp de când nu mai dormea adânc. N-o lăsa copilul. Copiii n-o lăsau. Kasey nu avea nevoie de echipamente sofisticate ca să știe că erau doi. Nici un copil nu putea fi, de unul singur, atât de activ. Când unul dormea, celălalt era treaz și dădea din picioruțe. Iar ea era enormă.

Își ținea mâinile de o parte și de alta a abdomenului. „Nu voi ajunge până la termen," reflectă ea. În mod tradițional, gemenii se nășteau mai devreme. Închizând ochii, începu să aținească din nou. Îi plăceau mișcările dinăuntrul ei, îi plăcea să știe că viața crește, nerăbdătoare să vină pe lume. Aproape îi putea vedea cum aveau să arate. Un băiețel și o fetiță, își spuse, cu păr de un castaniu cald și ochi mari, albaștri. Când le va privi ochii, avea să se gândească la Jordan.

Se foi din nou, simțind împunsătura clară a unui cot. „Ce-o fi făcând acum?" se întrebă. „Ce oră e în California? Destul de devreme ca să lucreze încă? Oare a terminat cartea?"

Kasey dorea mult s-o găsească într-o librărie, s-o aducă acasă și să se închidă cu ea. Avea să i-l aducă înapoi, dimpreună cu toate orele pe care le petrecuseră împreună în biroul lui. Urma s-o păstreze pentru copiii ei. Niciodată nu aveau să afle că tatăl lor o scrisese, dar urmau să învețe a-l admira și respecta prin intermediul cuvintelor. Pentru ei o dorea, și pentru Jordan.

Și pentru Alison. Kasey se răsuci, de pe o parte, pe pate. Îi scrisese fetiței, conform promisiunii. Călătoriile în zig-zag prin țară o puseseră pe Alison în imposibilitatea de a-i răspunde. „Ar trebui să primesc în curând o veste de la ea," reflectă Kasey. „M-am stabilit aici de aproape două luni. I-am scris acum trei săptămâni."

Kasey se dădu jos din pat și merse la fereastră. Era cald și înăbușitor, făcând ca somnul să fie și mai dificil. „Poate ar fi mai bine să mă fi uitat. Acum n-o prea pot chema să mă viziteze." Își mângâie

abdomenul. N-avea cum să-i explice și nu putea fi sigură că Jordan nu afla. Urma să aibă grijă de ea și s-o ocrotească. „Iar eu voi face același lucru cu copiii noștri.” Mișcările dinăuntrul ei încetară. Kasey se întoarse la pat și adormi.

Doctorul Brennan o privi cum stătea în genunchi între straturile de legume și le plivea de buruieni. Era înfloritoare. Nu-și făcea griji pentru starea ei fizică. Era imaginea întruchipată a sănătății și a forței. Își reluase viața cu entuziasmul ei caracteristic. Era mândru de ea.

Avea unele îndoieli cu privire la înțelepciunea deciziei, dar Kasey era absolut sigură. Plănuia să discute din nou cu ea despre Jordan, însă o aștepta să nască și să se pună iarăși pe picioare. Principala lui grijă era copilul. Și mama copilului.

— Nu știu de ce am sădit fasole grasă, murmură Kasey, smulgând o buruiană îndărătnică. Nu pot suferi fasolea grasă, dar îmi place la nebunie cum stau boabele în păstaia lor mică și durdulie. Cred că le-aș fi putut lăsa să se bronzeze.

Se așeză pe călcâie, scuturându-și mâinile de praf.

— Unele dintre roșii s-au copt. Le poți mânca diseară la cină cu porumbul pe care ți l-a dat Lloyd Cramer pentru apendicită.

Își puse mâna streașină la ochi, în soare, zâmbindu-i.

— Eu am ieșit în câștig. Avea apendicele într-un hal fără de hal!

— Ce mercenar mai ești, ridică ea o mână, pentru ca bătrânul s-o ajute să se ridice în picioare, după care îl sărută cu obișnuita sa exuberanță. Crezi c-ar trebui să stropesc grădina? Toată săptămâna n-a plouat.

Brennan ridică ochii spre cer.

— Udatul grădinii e cea mai sigură cale de a aduce ploaia. Ne-ar prinde bine. Canicula te ține trează noaptea.

— Printre altele, se bătu Kasey cu palma pe burtă. Și, nu, nu sunt obosită.

Râse, anticipându-i întrebarea.

— Am destulă energie pentru toți.

— Ți-ai băut azi laptele?

— Morcovii n-o duc deloc bine, răspunse Kasey. Merg să aduc furtunul.

— Stropesc eu diseară, când se mai răcorește. Du-te și bea un pahar.

— Am să vărs, îl amenință ea.

— Figura asta nu mai ține de când aveai doisprezece ani.

Îngustă ochii, măsurându-l. Știa că era la fel de încăpățânat ca ea.

— La cină, am să fac cartofi gratinați. Și cremă de vanilie. Mai mult lapte de-atâta, cât vrei?

— Ai să te îngrași.

— *Sunt* grasă.

Și se repezi în bucătărie, înainte ca bunicul ei să mai poată comenta.

Așezându-se la masă, începu să curețe cartofii. În fața ei creștea o moviliță. Munca aceasta simplă și scutită de gândire avea ceva liniștitor, și decoji mai mulți cartofi decât ar fi putut mânca ea și bunicul ei la o singură masă. „Au să ne mai rămână," socoti, privind grămada. „Pentru toată săptămâna. Ăsta-i ultimul," își impuse, rostogolind cartoful în palmă. „Sau, va trebui să invităm și vecinii." Nu-și ridică privirea, când ușa se deschise, ci continuă să manevreze cuțitul.

— Poate va trebui să aduci vreo doi pacienți înfometați, spuse ea. M-am lăsat dusă de val. Știi, în armată nici nu se mai curăță cartofii cu mâna, ceea ce e o cumplită abdicare de la tradiție. Au niște aparate și…

Își ridică ochii și îngheță.

Jordan o văzu cum se albea încet la față. Îi distinse șocul viu din privire, și spaima. I se înnodă stomacul de frică. Mâinile lui Kasey scăpară cuțitașul și se repeziră sub masă.

„O, Doamne, Doamne sfinte," se rugă ea deznădăjduită. „Acum ce mă fac? Ce-am să-i spun?"

Jordan nu zise nimic, rămânând cu ochii ațintiți spre fața ei. Avea părul mai lung, observă el, aproape până la umeri. Când devenise atât de frumoasă? Și înainte fusese frapantă, atrăgătoare, de neuitat. Dar când ajunsese frumoasă? Nu-și mai putea lua ochii de la fața ei. Cât timp așteptase ca s-o revadă, s-o privească luminându-se la vederea lui? Acum nu era luminată, ci îngrozită. El o făcuse, dar nu era prea târziu. Nu putea fi prea târziu. Toate acele luni de disperare nu putuseră trece degeaba.

Avea pielea la fel de fină pe cât și-o amintea? S-ar fi crispat dacă o atingea? Îi era frică să încerce și nu putea decât s-o privească.

Kasey își încleștă strâns mâinile pe sub masă. Trebuia să facă neapărat ceva, să spună ceva. Așteptă un moment, până când fu sigură că vocea n-avea s-o dea de gol.

— Bună, Jordan, îi zâmbi, în timp ce unghiile i se înfigeau în palme. Erai în trecere?

Jordan făcu câțiva pași spre ea, menținând însă masa între ei. Fără masă, ar fi fost nevoit s-o atingă.

— Te caut de luni de zile.

O rostise ca pe o acuzație. Nu așa voise s-o salute își jurase să fie calm, dar calmul îl părăsise în momentul când Kasey ridicase ochii spre el.

— Da? reuși ea să-și păstreze privirea liniștită. Îmi pare rău. Am călătorit câte ceva. E în legătură cu cartea? Nu știu să fi omis ceva.

— Ai de gând să încetezi!?

Striga la ea. „Cum pot să strig la ea într-o clipă ca asta?" se întrebă

el. Dar nu era în stare să se oprească. Tot ceea ce-l ținuse în viață de la plecarea ei se fărâmițase în momentul când o avusese iar înaintea ochilor.

— Am trăit șase luni de iad. Cum poți sta aici privindu-mă de parcă aș fi un vecin venit în vizită?

Ocoli masa, înainte ca ea să poate vorbi, și o ridică în picioare.

— La naiba, Kasey…

Cuvintele i se pierdură, când o văzu.

— O, Doamne!

Fusese abia mai mult decât o șoaptă, în timp ce privirea îi cobora, pentru a reveni apoi spre fața ei.

— Ești însărcinată.

— Sunt.

Strânsoarea slăbi. Kasey îi simți degetele desprinzându-se unul câte unul. Se holba la ea de parcă în viața lui n-ar mai fi văzut-o.

— Ai…

Scutură din cap, ca și cum ar fi ieșit de sub apă.

— Îmi porți copilul și nu mi-ai spus.

O trase din nou spre el atât de repede, încât Kasey nu avu timp nici să țipe. Ochii lui nu mai erau goi, ci furioși.

— Uită-te la mine, îi ceru, printre dinți. Uită-te la mine și zi că nu-i al meu.

Îi văzu frica năvălind iarăși în ochi și-i dădu drumul. De ce nu se putea stăpâni să nu repete greșeala care-l făcuse s-o piardă? Jordan se întoarse, căutând să-și recapete controlul. Nu fusese pregătit pentru așa ceva. Cum ar fi putut să fie? Trecu un lung, lung răstimp, până putu avea încredere în el însuși să vorbească din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kasey, spuse el încet. Cum mi-ai putut ascunde acest lucru? Indiferent ce simțeai pentru mine, aveam dreptul să știu.

— Copilul meu are drepturi, Jordan.

În vocea ei se simțea calmul de moarte al disperării.

— Ale tale nu mă privesc.

O privi din nou, gata s-o implore, dacă era necesar, își pusese mândria-n cui cu luni în urmă.

— Nu mă alunga, Kasey, te rog.

Dădu s-o atingă și, când Kasey deveni rigidă, își lăsă mâna să cadă pe lângă trup. Plănuise să-i spună sute de lucruri, când în sfârșit avea s-o regăsească, dar acum nu mai rămăsese decât unul singur.

— Te iubesc.

— *Nu*! se răsti ea, dându-i o palmă, turbată de furie. Să nu-mi spui asta! Să nu-ndrăznești să mi-o spui acum.

Ochii, uscați cu o clipă în urmă, i se umpluseră de lacrimi.

— Aș fi dat orice ca s-o aud de la tine acum șase luni. *Orice*. Ceea ce

am primit a fost un bilet și un cec pentru serviciile prestate, de parcă aș fi fost o…

— Nu, Kasey. Te rog, doar nu poți crede…

Întinse iarăși brațele spre ea, dar Kasey i le împinse în lături.

— Nu m-am culcat cu mulți bărbați. Te miră?

Își duse ambele mâini la obraji, ca să-și șteargă lacrimile.

— Dar tu ești primul care mi-a lăsat vreodată nota achitată.

— Kasey, nu, n-a fost nimic de soiul ăsta.

Cuvintele ei îl zguduiseră.

— Lasă-mă să-ți explic.

— N-am nevoie de explicații, scutură ea din cap, îndepărtându-se. Vreau să pleci. Ți-am mai cerut o dată să mă lași în pace. Acum, ți-o cer a doua oară.

— Atunci n-am putut, nu pot nici acum. Nu înțelegi?

— Nu vreau să înțeleg, trase Kasey adânc aer în piept. N-am nevoie să înțeleg.

Vocea i se calmase, dar nu se întoarse spre el.

— Îmi pare rău că te-am lovit. Niciodată n-am mai făcut una ca asta.

— Kasey, te rog!

Cu blândețe, îi atinse umărul.

— Stai jos, numai, și ascultă-mă. M-ai iubit, cândva. Nu pot lăsa lucrurile astfel.

Kasey nu se clinti. Nu-i răspunse. Jordan își simțea panica întețindu-se și făcu un efort să și-o înăbușe.

— Ascultă-mă doar, după care am să plec, dacă asta vrei.

— Bine.

Se îndepărtă, să n-o atingă, și se așeză.

— Te ascult.

Nu știa de unde să înceapă, nici cum. Unde-i erau cuvintele?

— Când m-am trezit, atunci, în ultima dimineață…

Ezită. I se îmbulzeau atât de multe prin minte, avea atâtea de spus, iar emoțiile îl îmbrânceau din toate părțile. Kasey purta în pântec copilul lui. În acel moment, își împreunase mâinile peste abdomen, parcă pentru a-l apăra pe cel ce era parte din el.

— Când m-am trezit, continuă Jordan, mă uram pe mine însumi. Țineam minte că venisem în camera ta. Știam tot ce-ți spusesem, ce făcusem. Tu încă mai dormeai. Ți-am lăsat scrisoarea fiindcă nu credeam că voiai să mă mai vezi.

— De ce-ai crezut asta?

— Doamne sfinte, Kasey, am…

Trebuise să înfrunte gândul o jumătate de an, iar acum era nevoit să-l rostească.

— Te violasem. M-am trezit din somn și aveai pe brațe vânătăi

lăsate de mine.

Acum întoarse el capul. Se duse la o fereastră, iar nodurile degetelor i se încleștară pe pervazul acesteia, albindu-se.

— Va trebui să duc cu mine fapta asta tot restul zilelor.

Un moment, Kasey tăcu. Un om de onoare, își spuse, rezemându-și mâinile pe brațele scaunului. Iar un om de onoare nu putea suporta gândul că avea să rămână cu o faptă dezonorantă pe conștiință. Poate că, dacă ea însăși n-ar fi suferit atât de rău, i-ar fi putut descifra durerea în mesajul pe care i-l lăsase.

— Jordan.

Îl așteptă până se întoarse iar cu fața spre ea.

— Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea a fost departe de a fi viol. Aș fi putut să te opresc sau să-ți rezist până la capăt. Știi bine că n-am făcut-o.

— Nu conta nici dacă o făceai, se apropie el iarăși de ea. Eram beat și scos din minți. Te-am lovit. Mi-ai spus de la bun început că aveam s-o fac.

Tăcu, dar nu-și luă ochii nici o clipă dinspre fața ei.

— Cred că ar trebui să afli că în noaptea aceea voiam să te cer în căsătorie.

Văzu șocul umplându-i ochii, înainte ca aceștia să se închidă.

— Când m-am întors de la întâlnirea cu Harry și am descoperit că plecaseși, nu mi-a venit să cred. M-am înfuriat imediat; așa, mi-era mai ușor să suport realitatea. Mă deschiseseși, mă obligaseși să simt din nou, iar acum, când însemnai totul pentru mine, plecaseși. Voiam să te lovesc.

Kasey continua să-și țină ochii închiși, iar Jordan îi studie fața, în timp ce vorbea.

— Săptămâni de zile, în acele prime săptămâni de după ce apăruseși în viața mea, mi-am spus că nu mă puteam îndrăgosti de tine. Se întâmplase prea repede. Eram doar atras, intrigat. Dacă n-aș fi fost un asemenea nătâng, poate că nu te pierdeam. Tu mi-ai dăruit totul pe gratis, iar eu am primit, dar mă temeam să-ți dau prea mult în schimb.

Kasey deschise în sfârșit ochii, privindu-l.

— Chiar și acum, ne stau prea multe în cale, Jordan. Te rog, nu mai continua.

— Mi-ai spus că ai să mă asculți. Vei asculta până la capăt.

Îi privi mâinile revenind peste copil. Ceva se sfâșie înlăuntrul lui și avu nevoie de un moment înainte de a continua.

— După acea ultimă noapte împreună, când ai plecat, am încercat să uit. Mi-am spus că mă minții. Mi-am spus că jucaseși un joc. Apoi, mi-am amintit cum te uitaseși la mine prima oară când mi-ai spus că mă iubești. Am înțeles că plecaseși fiindcă eu nu-ți dădusem nimic în schimb și pentru că, atunci când avusesem ultima ocazie, te

lovisem.

— Jordan, s-a terminat, începu ea. Nu…

— Am încercat să trăiesc fără tine, clătină Jordan din cap, lăsându-se pe vine în fața scaunului ei, ajungând amândoi cu ochii aproape la același nivel. Nu mai rămăsese nici un pic de culoare. Luaseși toate culorile cu tine. Așa că te-am urmat.

— M-ai urmat? repetă ea.

— Prima scrisoare pentru Alison venise din Montana. Când am ajuns acolo, plecaseși de trei zile. Trei zile. Puteau la fel de bine să fi fost trei ani. Nu lăsaseși nici o adresă. Și, pentru că închinaseși o mașină, nu aveam cum să-ți dau de urmă. Am început să angajez detectivi, dar apoi mi-am amintit.

Se întrerupse din nou, ridicându-se.

— M-am gândit ce simțeai. Așa că, în loc să te mai caut, m-am întors și m-am rugat să-i scrii din nou lui Alison.

Își trecu o mână prin păr, retrăind neputința și panica.

— De fiecare dată când scriai, încercam să te prind înainte de a pleca mai departe. O dată, am întârziat doar cu cinci ore. Am crezut că înnebunesc. Știam că nu puteam s-o tot părăsesc așa pe Alison la nesfârșit, nici măcar pentru câte o zi-două. Și am început să mă gândesc că aveai să te deplasezi încontinuu, mereu cu un pas înaintea mea, până la sfârșitul zilelor. Apoi, a sosit ultima ta scrisoare. Când ai spus că te duci să stai câteva luni cu bunicul tău, Alison a fost extrem de emoționată. Suportase foarte greu pierderea ta.

Kasey clătină din cap, strângând pumnii.

— Nu.

— Iartă-mă. El îi luă o mână țeapănă într-a lui. De cum a primit scrisoarea a vrut să plece la tine. A spus că o invitaseși tu.

— Da, o invitasem.

Kasey își retrase mâna. Nu-l putea lăsa s-o atingă, nu acum. Dacă o atingea, niciodată n-avea să mai fie atât de puternică încât să-l alunge.

Jordan își privi un moment mâna goală, apoi o vârî în buzunar.

— N-am vrut s-o las iarăși cu mama mea, nici măcar pentru câteva zile. I-am spus că aveam să venim amândoi.

— Alison e aici? simți Kasey un surâs luminându-i fața. Afară?

— Nu.

Jordan își înghiți invidia. Zâmbetul ei era destinat lui Alison, nu lui.

— Am vrut ca mai întâi să te văd numai eu. Trebuia să te văd singur. E la hotel. Are grijă de ea o familie cu doi copii. Spera ca, la întoarcere, să te aduc cu mine.

Kasey clătină din cap.

— Nu pot face asta. Aș dori mult s-o văd dacă o aduci aici.

Jordan simți un nou junghi de durere. Pierdea și nu avea nici o putere.

— Bine, dacă asta vrei. Vom profita de restul verii ca să căutăm o nouă locuință.

— O nouă locuință?

Trebuia să vorbească despre ceva, despre orice, ca să n-o mai preseze. Ca să nu-i mai cerșească.

— Am hotărât, acum câtva timp, de fapt chiar înainte de Crăciun, că Alison are nevoie să iasă din casa aia, să scape de mama mea. Redactasem deja actele ca să-i predau ei casa. Nu avem nevoie de o locuință atât de mare. I-am spus lui Alison că vom căuta împreună și vom încerca să ne stabilim undeva înainte ca ea să reînceapă școala.

Era gata să explodeze. Se întoarse din nou spre ea, cu pasiunea vizibilă pe chip.

— Nu-mi cere să plec, acum când te-am găsit, Kasey. Nu-mi întoarce spatele. Nu-mi poți cere să renunț la tine, la copilul meu.

— Copilul meu.

Kasey se ridică. Se simțea mai puternică dacă stătea în picioare.

— Copilul nostru, se corectă Jordan, vinovat. Nu poți schimba asta. Un copil are dreptul să-și cunoască tatăl. Dacă la mine nu te poți gândi, gândește-te la copil.

— Mă gândesc la copil.

Își ridică mâinile la tâmple și apăsă. Poate i se mai risipea tensiunea.

— Nu m-am așteptat să vii aici; nu m-am așteptat, să mă iubești. Știam ce aveam de făcut.

— Dar am venit, o apucă Jordan blând de umeri. Și te iubesc.

— Nu, se retrase ea, clătinând din cap. Nu mă atinge.

Își acoperi ochii, așa că nu văzu fulgerul de emoție dintr-ai lui Jordan.

— Știam ce să fac, repetă. Nu-mi pot permite să mă gândesc la tine, nici la mine. Trebuie să mă gândesc la copilul meu. Nu pot să risc, când e vorba de copilul meu.

— Să riști…? începu Jordan, dar Kasey trecu peste cuvintele lui.

— N-am să-l las să fie expediat de pe o Coastă pe alta. Va ști unde îi e locul. Nimeni nu va trage de el. Nu accept. Nu și de data asta; de data asta, eu hotărăsc.

Începuse să suspine, acoperindu-și fața cu mâinile. Jordan nu găsea nici o cale de a o liniști.

— E copilul meu, nu o proprietate pe care o putem tăia pe mijloc. Ar putea încerca să mă atace prin intermediul copilului. Ar putea încerca să mi-l ia. Te-am pierdut pe tine, am pierdut-o pe Alison, dar copilul ăsta nu-l pot pierde. Aș muri. Mama ta nu va pune mâinile pe copilul meu!

— Ce tot vorbești?

Uitând de sine, Jordan o apucă de coate, trăgându-i mâinile de pe

ochi.

— Ce spui?

Kasey nu răspunse. Respira sacadat. Nu știa ce spusese.

Ochii lui Jordan se îngustară ca două fante.

— A avut mama vreo legătură cu plecarea ta?

Kasey dădu să scuture din cap, dar privirea lui o opri.

— Habar n-ai să minți… așa că nu încerca. Ce ți-a spus? Ce-a făcut?

Când ea nu-i răspunse, Jordan își impuse să fie calm. În ochii lui Kasey se ivise din nou teama, dar de dată astă știa că nu el era cauza.

— Îmi vei spune exact ce s-a întâmplat între noi.

— O idee foarte bună, interveni doctorul Brennan, intrând pe ușa din față.

Jordan aruncă o privire, dar nu dădu drumul brațului lui Kasey. Acum, nimeni n-avea să-l mai împiedice să afle adevărul.

— Nu e nevoie să iei ciomagul, fiule, îi spuse Brennan lui Jordan, amuzat. I-am spus că asta ar fi trebuit să facă încă de când a venit acasă, acum două luni.

— Pop, nu te băga.

— „Nu te băga," înălță Brennan sprâncenele spre nepoata lui. De când te știu ai fost obraznică.

— Pop, te rog, își smulse Kasey brațele din strânsoarea lui Jordan. Nu trebuie să te amesteci.

— Ba pe dracu' tună bătrânul. Omul ăsta are dreptul știe ce s-a întâmplat pe la spatele lui. S-a terminat cu pasiențele, Kasey. I-am servit și lui cărți.

Kasey cătină din cap, apropiindu-se de bunicul ei.

— Alison.

— Va avea grijă de Alison, Kasey. Orice nătărău și-ar da seama. Îi spui tu sau îi spun eu?

— Spuneți-mi dumneavoastră, i se adresă Jordan direct doctorului Brennan. Vreau să aud fără ocolișuri.

— Logic. Stai jos, Kasey, și ține-ți gura, ordonă bunicul ei.

— Ba nu, n-am să…

— Kathleen, șezi!

Tonul lui o făcu să-și înalțe bărbia, dar experiența de-o viață o făcu să se supună.

— În regulă, Jordan, începu doctorul. S-ar putea să nu fie ușor de auzit. Vrei să iei loc?

— Nu, se răsti Jordan, apoi se reculese. Nu, mulțumesc.

— Eu, da, îmbătrânesc.

Doctorul Brennan se așeză.

— Mama ta a pus-o pe Kasey în situația de a alege. Aș trage concluzia că e o excelentă judecătoare de caractere și probabil a știut ce hotărâre avea să ia Kasey. Propria ei fericire, sau a ta și a lui

Alison.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Atunci, cel mai bine e de-a dreptul. Mama ta a amenințat că te dă în judecată pentru custodia asupra lui Alison, dacă nepoata mea nu-și face bagajele și nu pleacă imediat.

— Judecată pentru…

Jordan își trecu iarăși mâna prin păr.

— E o nebunie. N-o vrea pe Alison și, în orice caz, n-ar avea nici un temei pentru proces.

— Am spus că e o bună judecătoare de caractere, își privi doctorul Brennan nepoata.

Încruntându-se, Jordan îi urmări direcția ochilor. Simți că i se risipeau puterile:

— O, Doamne!

Își frecă fața cu mâinile, într-un gest de oboseală.

— Presupun că a aflat despre trecutul lui Kasey. Ar fi trebuit să apeleze la mine, îi spuse el încet doctorului. Niciodată n-aș fi lăsat-o pe mama să scape cu o asemenea amenințare. Trebuia să vină la mine.

— Exact, încuviință doctorul Brennan. Dar n-a vrut să-și asume riscul împreună cu doi oameni pe care-i iubea. Mama ta a amenințat că intentează acțiune în temei de conduită imorală.

— Pop.

Cuvântul fusese doar o șoaptă sleită.

— Totul, Kasey, totul odată.

Și, se întoarse el din nou spre Jordan:

— S-a oferit s-o plătească. Asta a fost singura ei greșeală de calcul.

Deasupra chiuvetei din bucătărie se afla o fereastră cu vedere spre munți. Jordan se duse în fața ei și privi afară.

— Mi-e greu să spun ceva.

Avea glasul încordat și răgușit.

— Știam că e capabilă de multe, dar n-aș fi crezut-o în stare de așa ceva. Vă mulțumesc că mi-ați spus.

Credea că simțise toată furia de care era în stare, toată durerea suportabilă. Se înșelase. Acum nu mai era sigur ce însemna absolutul.

— Voi discuta cu mama mea, domnule doctor Brennan, puteți fi sigur.

— Sunt sigur.

După ce aruncă o privire spre Kasey, bunicul ei se ridică.

— Am de stropit grădina.

Ieși, iar în bucătărie se lăsă tăcerea.

Kasey trase adânc aer în piept. Totul ieșise la iveală, totul. Mai erau foarte puține de spus.

— Fac un ceai.

Ridicându-se, merse să pună ibricul pe foc.

— Kasey, nu pot nici să spun, nici să fac ceva care să dreagă cele întâmplate.

— N-a fost vina ta, Jordan, și nu ție îți revine să le dregi.

Întinse mâna într-un dulap de deasupra.

— E ceai de plante. Pop mi-a tăiat porția de cafeină.

— Kasey, te rog, stai locului un minut.

Kasey se opri, întorcându-se cu fața spre el. Jordan își pregăti cuvintele. Trebuia să spună totul repede și să iasă, cât timp se mai putea ține pe picioare.

— Mai întâi, îți promit, mama mea nu se va apropia niciodată de copilul nostru… al tău.

Simți durerea clocotindu-i în stomac, când renunță la drepturile lui.

— Nu voi avea nici o pretenție. Am să-ți ofer sprijin financiar, dacă-l accepți. Am să înțeleg, dacă nu vrei.

— Jordan…

— Nu, încă nu spune nimic.

Știa că trebuia să termine repede.

— Copilul e al tău, complet al tău; accept asta. Ai cuvântul meu că nu voi veni niciodată cu vreo revendicare. Știu cât de mult înseamnă Alison pentru tine. O las la tine câteva zile, dacă vrei, în timp ce eu mă întorc să rezolv cu mama mea.

— Nu contează, Jordan…

— Pentru mine contează! ridică el o mână, ca pentru a nu-și pierde controlul. Când găsesc o locuință pentru noi și ne instalăm, îi voi trimite bunicului tău adresa. Și aș dori să aflu când se naște copilul și că ești bine.

Cuvintele lui schimbau totul. Ceea ce păruse logic cu o oră în urmă, se vădea acum absurd. Oamenii care se iubesc trebuiau să stea împreună.

— Jordan, începu ea, după care scoase un sunet slab și-și apăsă mâna pe o parte a abdomenului.

— Ce e? o apucă Jordan de brațe, în panică. Ai dureri? Copilul? O, Doamne, nu trebuia să vin aici! Nu trebuia să te tulbur așa. Îl chem pe bunicul tău.

— Nu e nevoie, îi zâmbi Kasey. Copilul dă din picioare, atâta tot. E foarte activ.

Jordan își coborî privirea. Încet, ridică mâna și-și depuse palma pe umflătura pântecului ei. Dedesubt, viața palpita cu nerăbdare. Îl năpădi cea mai simplă uimire. Acolo, înăuntru, creștea o parte din el însuși. O parte din Kasey. Ei doi creaseră o ființă omenească. Aproape că putu simți conturul unui picioruș, când acesta îl lovi în palmă. Când Jordan ridică ochii spre ea, Kasey îi văzu unduindu-se de emoție, amețiți de uimire. Zâmbi și își puse mâna peste a lui.

— Ar trebui să-l simți când îl apucă de-a binelea.

Durerea îl potopi dintr-o dată, alungându-i culoarea din obraji. Acela avea să fie primul și ultimul său contact cu copilul lui. Ultimul prilej când o atingea pe femeia iubită. Kasey observă schimbarea, înainte ca Jordan să se întoarcă pentru a porni spre ușă.

„Nu-l lăsa să plece," strigă inima la ea. „Nu fii proastă. Este riscant," îi aminti mintea. „Pentru tine, pentru voi toți, asumă-ți riscul," stăruia inima. „Ești destul de puternică. Toți sunteți destul de puternici."

— Jordan, îl strigă, înainte de a ajunge la ușă. Nu pleca.

Când el se întoarse, Kasey ajunsese la jumătatea distanței dintre ei.

— Avem nevoie de tine.

Își aruncă brațele pe după gâtul lui.

— Am nevoie de tine.

Jordan ar fi vrut să ia ceea ce-i oferea, dar se abținu.

— Kasey, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu vreau…

— Of, taci și sărută-mă. Au fost prea multe vorbe. A trecut prea mult timp.

Îi găsi gura, apoi îi auzi geamătul scăzut de ușurare.

— Te iubesc, începu el să-i îngroape fața. sub sărutări. Niciodată nu va mai trece o zi fără să mă auzi spunând asta. Te iubesc.

— Sărută-mă cu adevărat, murmură ea, încercând să-i oprească gura prădalnică. N-ai să spargi copilașii.

O strânse la piept, pierzându-se în gustul ei. Era a lui - în sfârșit, complet a lui.

— Copilașii? repetă el deodată, îndepărtând-o puțin. Copilașii?

— Nu ți-am spus că sunt doi?

Jordan își scutură capul și râse scurt, uimit.

— Nu.

Râse din nou și o îmbrățișă strâns. Simțea viețile dinăuntrul ei mișcându-se și întinzându-se.

— Nu, nu mi-ai spus. Cum am putut trăi fără tine mai mult de o jumătate de an? Aia n-a fost viață, își răspunse el singur la întrebare. Abia acum am început să trăiesc din nou.

Îi aplică un sărut febril, ca și cum ar fi putut umple șase luni de goliciune cu o singură îmbrățișare. Apoi, o desprinse iarăși de el, cu o privire intensă.

— Cu obligații, de data asta, îi spuse. De data asta vreau obligații, Kasey.

— Pentru amândoi, încuviință ea și i se repezi la piept.

EPILOG

Focul care vuia în cămin încălzea comod living room-ul. Afară era o zăpadă de șaizeci de centimetri și continua să ningă. Kasey strecură un cadou de ultim moment sub pomul de Crăciun, apoi se retrase să-l admire. Șiragurile de popcorn îl învăluiau cruciș de jos și până-n vârf. Zâmbi, amintindu-și haosul din bucătărie, în seara când le făcuseră. Haosul îi aducea aminte de unul dintre lucrurile ei favorite.

Aplecându-se, începu să se joace cu o cutie care avea numele ei pe o etichetă.

— Trișezi? întrebă Jordan din ușă, iar Kasey se îndreptă la loc grăbită.

— Fii sigur că nu.

Așteptă până când Jordan străbătu odaia și o cuprinse cu brațele.

— Adulmecam doar. Adulmecatul nu înseamnă trișare. Ba chiar se cere, de Crăciun.

— Asta-i analiza ta intelectuală, doctore Taylor? își frecă el nasul de gâtul ei, găsindu-și locul favorit.

— Categoric. Cum merge cartea?

— Perfect. Am un personaj principal fascinant.

O împinse puțin, ca s-o vadă mai bine. Era radioasă. Oare Ajunul Crăciunului o făcea să strălucească astfel?

— Te iubesc, Kasey, o sărută el tandru. Și sunt mândru de tine.

— Pentru ce?

Kasey își împreună mâinile pe după gâtul lui, surâzătoare.

— Prefer complimentele concrete.

— Pentru că ți-ai luat doctoratul, crești o familie, întreții un cămin.

— Desigur, le-am făcut singură pe toate.

Zâmbind, îi cuprinse fața în palme.

— Jordan, ești teribil de dulce. Mor după tine.

Și îl trase spre ea până când gurile li se întâlniră.

Fu necesar doar un moment, pentru ca sărutarea să se înfierbânte. Erau înlănțuiți strâns, uniți unul cu celălalt. Plăcerea blândă și pasiunea fierbinte se contopeau.

— Ninge, murmură Jordan.

— Am observat, oftă încet Kasey, în timp ce buzele lui îi mângâiau gâtul.

— Avem lemne destule.

— Le-ai tăiat minunat. Întotdeauna sunt impresionată.

Îi trase capul înapoi atâta cât să-i ajungă la gură cu gura ei.

— Mai ții minte fantezia despre care am vorbit în Ajunul Crăciunului, acum doi ani?

— Mmm, se îndesă și mai aproape Kasey. Înzăpeziți, murmură ea. Cu lemne, vin și unul cu celălalt.

Cockerul spaniel năvăli în cameră, urmat de doi țânci care tropăiau.

„Fugi pe viață și pe moarte," spuse Kasey în sinea ei, zâmbind, cu capul rezemat pe umărul lui Jordan.

— Bryan, Paul, veniți imediat aici, se repezi și Alison, pe urmele lor. Știți că n-aveți voie să-l hărțuiți pe Maxwell.

Oftă, clătinând din cap, în timp ce gemenii se prăbușeau pe covor, strângând câinele între ei.

Jordan îi privi pe copii cum îl adorau zgomotos pe nefericitul câine. Strânse mai cald cu brațul umerii lui Kasey.

— Sunt fermecători, murmură el. Întotdeauna sunt uimit să văd cât de perfect de fermecători sunt.

— Și de manierați, observă Kasey, în timp ce Bryan îl îmbrâncea pe Paul în lături ca să apuce mai bine câinele de gât.

Alison se repezi să-i despartă.

Jordan râse trăgându-i iarăși capul spre el.

— În legătură cu fantezia aia…

— Ne întâlnim la miezul nopții, șopti ea. Aici.

— Tu aduci vinul, eu aduc lemnele.

— S-a făcut.

Copiii deveneau tot mai zgomotoși, iar Kasey știa că orice conversație privată avea să devină în curând imposibilă. În plus, voia să intre și ea în joc.

— Mai e ceva, adăugă, adresându-i unul dintre surâsurile ei nevinovate.

Jordan o privi nedumerit, după care îi apropie gura de a lui.

— Vom mai avea un copil, îl anunță ea. Sau doi, izbuti să mai spună, înainte ca gura lui s-o amuțească.

SFÂRȘIT

versiune eBook [1.0] hy
sept 2018

NB: *Așa cum am precizat în nota nr. 2, inserez aici textul în limba engleză corespunzător paginilor lipsă din cartea scanată tradusă în românește*:

"Absolutely. Snuggle down." When Alison obeyed, Kasey slipped into bed beside her.
"Are you going to stay with me?" Her voice was small and amazed.
"For a little while." She drew the child against her and felt warm. "About those kangaroos."
"Kasey."
"Hmm?" She looked down to find Alison's solemn brown eyes on her.
"I love you." Here it was, Kasey realized. Without condition, without demand. Pure love. Until that moment she hadn't known just how much she had needed it. "I love you, Alison. Close your eyes."
Jordan stood in the doorway and looked down on the two sleeping figures. Alison's head rested in the crook of Kasey's shoulder. He had lost track of the time as he stood there, captivated by the picture they made. Each was turned into the other as if they had found something they had been looking for.
They both belong to me, he thought, surprised by the warmth that flooded through him. They had both loved him, and he had been blind to it. Now that he knew, what was his next move? Love wasn't as simple as Kasey had told him. He thought about the way they had looked at him—Alison, stunned and hoping; Kasey, exposed and frightened. Walking over to the bed, he watched them sleep. Bending over, he moved Alison gently. She stirred once and then was still, deep in a child's sleep. Carefully he lifted Kasey into his arms. She murmured something, wrapped her arms around his neck and settled into his shoulder. There was something in the trust of the gesture which aroused him more than a planned seduction. He turned to carry her through the connecting doors. Kasey's eyes opened slowly to stare at him.
"Jordan?" She was disoriented, and her voice was thick with sleep.
"Kasey." He kissed her brow. How could she go from innocent to striking by merely opening her eyes?
"What are you doing?"
"Trying to decide whether to take you to your room or mine." He paused at the doorway of her room. "Why were you in Alison's bed?"
"Spiders." Kasey remembered and tried to clear her head.
"I beg your pardon?"
"She had a nightmare." She sighed. Kasey had never been one to wake up on a bounce. "What were you doing in there?"
"I've started to look in on her at night. Something I should have been doing long ago." With a smile, Kasey touched his cheek. "You're a nice man, Jordan. I wasn't certain," She yawned and rested against his

shoulder again. "You can put me down anytime." With barely any effort at all, she could have been fast asleep again.

{1} Varietate de biliard american.
{2} Din cartea scanată lipsesc pag. 84-85. Am găsit textul original (în limba engleză) și am încercat să-i găsesc o versiune în limba română. Pentru cei care doresc să obțină o versiune superioară anexez la sfârșit textul original.
{3} Insulele Aleutine sunt situate între Asia și America de Nord în Oceanul Pacific de nord, la sud de strâmtoarea Bering, separând Oceanul Pacific de Marea Bering.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
EPILOG